

KNJIGA 15
KOLEKCIJA DRINJANIN

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_ndh_drinjanin/2023-00_General_Drinjanin.htm
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=6983&page=1>
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=5135&page=15>

Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?
Prikaz rezultata str. 281/872

Tema: Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

05-11-2014 01:14 [#281](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA SU ZA SVAKU ZGODU I ZA SVAKU OSOBU

CroSlaven91 hvala lijepa na odgovoru. Ja iskreno mislim da je knjiga pisma Maksa Luburića dobro došla u ruke svake Hrvatice i svakog Hrvata i da je to jedno povijesno djelo za povijesnu građu stvaranja i obaranje NDH, kao i hrvatske političke državotvorne emigracije od 1945. pa do generalove smrti 20 travnja 1969. ova knjiga je rijetkost i zato jer posjeduje nekoliko stotina originalnih pisama od 1952. i 1969. godine, godina kada je general Drinjanin ubijen.

Ova knjiga ne zasijeca u generala Luburića životopis, niti je ovo knjiga opisivanja njegove dužnosti i njegove odgovornosti u vrijeme borbi za očuvanje NDH, ovo nije knjiga analize njegovog političkog, vojničkog i emigrantskog puta i života. Ovo je knjiga koja donosi Vjekoslava Maksa Luburića, generala Drinjanina, pisma iz vremena poslije WW2. Ova pisma su u izvornom obliku ovdje objavljena, kako bi bila sabirno polazište za daljnja povijesna istraživanja, ne samo o osobi generala Luburića, nego i o emigrantskim zbivanjima među Hrvatima diljem cijelog svijeta. To je jedna od glavnih svrha ove knjige, bez da koga veliča ili vrijeđa, bez ikakvih uvijanja ali svakako bez ikakvog sakrivanja.

Ova Luburićeva pisma su važna poradi još nečega, što je posebno važno za našu suvremenu povijest, kako prošlu, tako i sadašnju a pogotovu buduću povijest.

Poznato je da se je general Drinjanin u emigraciji zalagao za hrvatsko izmirenje, zbog čega se je i razišao s Poglavnikom. Poznata je generala Luburića: "**PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA**" koja je objavljena u Istarskoj "DRINI" br. 3/4 1964. godine. Poznato je i to da je Luburićevo štivo o pomirenju čitao i doslovno upijao Bruno Bušić, ali da je na tome zdušno radio i fra. dr. Dominik Mandić, poznati hrvatski povjesničar.

Također je vrlo dobro poznato i to da je dr. Franjo Tuđman još za svojih disidentskih dana u bivšoj komunističkoj Jugoslaviji krajem 80-th bio na turneji u USA i Canadi, te da je u Torontu, u dvorani "**The Ontario Institute for Studies in Educations**", 19 lipnja 1987. održao predavanje

pod nazivom "Politika hrvatskog nacionalnog izmirenja".

Stoga je više nego opravdano ova Luburićeva pisma objaviti hrvatskim čitateljima u izvorniku, kako bi bila dostupna svima za daljnja istraživanja. Ova knjiga i želi na tome ostati, a ne nikako biti na tragu kakvih novih ideoloških podjela i sukoba među Hrvatima, kako simpatizera bojnih, tako isto simpatizera brigada. Otporaš.

07-11-2014 05:17 [#282](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

IDEOLOGIJSKA I DNEVNOPOLITIČKA ULOGA JASENOVAČKOG MITA

Mr. Mladen Ivezić?, autor knjige »Titov Jasenovac« | Ideologijska i dnevno-politička uloga jasenovačkoga mita | Intervju | Glas Koncila | 27.7.2014. | 30 (2092)

Ideologijska i dnevno-politička uloga jasenovačkoga mita

Nedavno je u velikoj dvorani rezidencije Družbe Isusove u Zagrebu predstavljena knjiga mr. Mladena Ivezića »Titov Jasenovac«. Unatoč tomu što na gotovo 200 stranica donosi, u dosadašnjim historiografskim okvirima, gotovo nevjerovatne podatke, u hrvatskoj je javnosti potpuno prešućena i marginalizirana. Stoga smo zamolili autora da iznese neke podatke do kojih je došao u svojim višegodišnjim istraživanjima i tako, ipak, potakne znanstveni razgovor o toj još uvijek kontroverznoj temi novije hrvatske povijesti.

Mr. Mladen Ivezić rođen je 1957. u Zagrebu, gdje je završio osnovnu i srednju školu. Studij povijesti i komparativne književnosti te psihologiju i filozofiju upisao je na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, magistriravši tezom »Društvena uvjetovanost i kulturni utjecaj pučkih kalendara u sjevernoj Hrvatskoj i Slavoniji od ilirizma do sedamdesetih godina prošloga stoljeća«. Od njezina osnutka godine 1991. bio je član Komisije za utvrđivanje žrtava Drugoga svjetskoga rata i poraća Republike Hrvatske sve do njezina ukinuća.

Stotine proturječja o probouju zatočenika

Vaša knjiga od prve stranice bez pretjerivanja šokira, i to ne samo obične čitatelje, nego i znanstvenike koji se sustavno bave proučavanjem jasenovačkoga logora. Tako npr. donosite članak »protuhrvatskog titovskog generala Jefte Šašića - kako to doslovce stoji u predgovoru knjige - da je Statistički zavod Jugoslavije već 1966. utvrdio da je u Jasenovcu od svih uzroka smrti tijekom NDH život izgubilo 262, u Staroj Gradiški 141 zatočenik ...«

IVEZIĆ: Jefte Šašića može se sresti u mnogim izvješćima titovske vojske, uglavnom iz zapadne Slavonije. Krajem rata dobio je pod upravu Sisak i okolicu, pa i Jasenovac. U svojih pet knjiga o marksizmu i titovskom genocidu nad Hrvatima rabio sam više od 95 posto protuhrvatske literature i dokumenata jer su oni nesustavno lagali, a često se i hvalili svojim zločinima. Radi se o kakvih 6000 znanstvenih fusnota, među kojima je i vrelo za taj članak, objavljen 1986. u zagrebačkom komunističkom listu »Naše teme«.

Josip Broz morao je biti spreman na to da će Rankovićev odlazak 1966. dati ideologijsku podlogu beogradskoj »čaršiji«, a teorijski i velikosrbima u JNA i nekim komunistima. Zato je Tito 1966. dopustio nastanak toga dokumenta, kojim je Savezni zavod za statistiku broj žrtava Jasenovca

utvrdio na 403 i odmah to kuvertirao. Točno 20 godina kasnije Jefto Šašić objavljuje tu službenu tajnu (nikada nisam vidio taj dokument), nakon Miloševićeva dolaska na vlast, ali sada ne kao demistifikaciju, nego kao dokaz protiv Broza, da je neprijatelj Srba jer je dopustio smanjivanje jasenovačkoga mita. Koju godinu kasnije u Srbiji će Broza već masovno nazivati ustašom. Svakodnevno sam čitao četiri beogradska dnevna lista od 1986. do 1991. gdje se, kao i drugdje, vidi ideolojska i dnevnopolitička uloga jasenovačkoga mita.

Na stotine proturječja u iskazima

Kako je uopće nastao spomenuti članak, koji je samo dio stalne i vječne kontroverze o broju jasenovačkih žrtava. Koja su Vaša znanstvena saznanja o tome?

IVEZIĆ: Članak je nastao očito u sklopu protuhrvatske harange, kada se više nije okrivljavalo samo Andriju Hebranga, nego i tadanje komunističko vodstvo SR Hrvatske pa sve do Tita. Svoje sam spoznaje formulirao u zaključku knjige »Jasenovac/Brojke«. Prije toga sam ismijao sve glavne skupine laži. Jedan je Srbin, primjerice, tvrdio da je, radeći u kancelariji, izdao 1 400 000 smrtnih listova s lažnim uzrocima smrti. Ja pitam: »Dobro, ako je tako, gdje su ti dokumenti?« Moj je djed morao spaliti fotografije moje mame s prve pričesti jer su joj kumovi bili njemački časnik i njegova žena. Ali zašto bi, iz kojega straha, tko spaljivao dokumente koje je izdala NDH, a poslije rata su mu mogli služiti jedino kao podloga za nekakvu mirovinu?

Ne mogu prihvatiti 400 osoba kao pravi maksimum broja žrtava. Nemoguće je da ih je bilo 5000, vjerojatno ni 3000, najvjerojatnije oko 1000, umrlih od svih uzroka, najviše naravnom smrću, pa od tifusa i slično. Nejasan je onaj proboj 22. travnja 1945., gdje često i sami zatočnici priznaju da su 400 svojih, nemoćnih ili nevoljkih za proboj, natjerali popiti cijankalij ... Jako su im različite brojke poginulih u probouju. Sve je o tom probouju jako varljivo i mitomanski. Otkrio sam stotine proturječja u njihovim iskazima, među kojima i unutarnja proturječja. U Jasenovcu se umiralo, da. No u granicama koje sam ovdje procijenio.

Bez logoraša prije studenoga 1941.

Vi doslovce tvrdite da su »tvrdnje svjedoka da su hrvatske vlasti koga odvele u Jasenovac prije listopada 1941... obična laž«. Na temelju čega izričete tako kategoričku tvrdnju?

IVEZIĆ: Logori su u ratu dopušteni, a često i obvezni za državu potpisnicu dviju međudržavnih konvencija ratnoga i humanitarnoga prava iz Ženeve, iz 1929. godine. Pripadnike neprijateljskih sila mora se zaštititi od vatre s fronte, osvete većinskoga naroda, izoliranosti, gladi i neimaštine. Tome služe logori i zato je njihov ustroj određen međudržavnim pravom.

Jednostavno, 1941. su u nekim seocima, Krapje i Bročice nedaleko od Jasenovca, bili zadržani sumnjivci ili protuhrvatski teroristi, četnici i komunisti. Kada je nastupila studen, njih se prebacilo u ciglanu, sa zidanim i grijanim kućama, protuhrvatskoga terorista Ozrena Bačića, koji je bio utekao. Ondje je nastao Sabirni i radni logor Jasenovac. Druga je stvar što su antifašisti kasnije sve to slijepili jer im je trebao što veći i što maglovitiji mit. Jasenovački logor nije samo formalno osnovan tek u studenom 1941., nego u Jasenovcu jednostavno nije bilo ni jednoga logoraša do toga mjeseca.

»Poimenični« popis pun je izmišljenih ljudi

Kako onda gledate na poimenični popis žrtava Spomen-područja Jasenovac koji donosi imena čak 10 462 žrtve samo u 1941. godini?

IVEZIĆ: Postoje mnogi lažni popisi. Ovaj »poimenični« je, osim što je nepismen kao i drugi, pun izmišljenih ljudi. U New Yorku su bili objavili kakvih 700 000 imena i prezimena, a neki su naši amateri tu pronalazili stotine žrtava titovskoga terora iz svoga sela ...

Židovska bogoštovna općina u Zagrebu (usputno, pod tim imenom opstala je do 1945., a onda Boga izagnaše antifašisti) sastavila je popis. Pet je takvih popisa u Hrvatskom državnom arhivu. Izvana je rukopis nekakva antifašističkoga tužiteljskoga zamjenika Zlatarića: »Židovi ubijeni u ustaškom logoru Jasenovac 1941., 1942...« No Općina je pisala istinu pa na njezinim košuljicama piše: »Židovi smješteni u Jasenovac 1941., 1942...« Tako je 80-ak posto ljudi i sljedeće godine uvijek isto kao prijašnje, uvijek istih potpunih generalija, zanimanja, obrta ... Bili su potrebni kao majstori. Ostali su bili otpušteni; 630 ih iz Jasenovca bijahu dragovoljci u 13. SS - Handžar diviziji.

Tu je moj najveći problem. Čim se uhvatim rušenja antifašističkih laži, etiketiraju me ružnim uvredama. Svaki put kada dokažem da lažu, prikrivaju moje knjige te pišu nove laži.

Gledajte Jadovno, tobožnji logor kraj Gospića s tobožnjom strašnom Šaranovom jamom - Bezdankom u koju su Hrvati, tobože, od 11. travnja do sredine kolovoza 1941. bacili, po nekim antifašistima, do 80 000 Srba i Židova. Četnici, Srpska pravoslavna Crkva i Vlada Kraljevine Jugoslavije onoga vremena i poraća lagali su jako masno - do 800 000 ubijenih u tri mjeseca, ali nisu spominjali Jadovno. Sada Slavko Goldstein i dr. Đuro Zatezalo iz Beograda, koji je upropastio fond ratnih dokumenata u Karlovcu, pokreću novu harangu. Svake godine u srpnju onamo odlaze predstavnici najviših hrvatskih vlasti ili njihovi izaslanici. Međutim, dvojica naših speleologa spustila su se u Šaranovu jamu. Njezina je dubina 7 m, a prosječni promjer ni 4 m. Da ste ih slagali kao sardine, ne bi stalo 500 ljudi. Sedam minuta u jednom kadru snimali su jamu izvana i iznutra. Nigdje ni kamenčića, gole stijene, nema ni košćice! Upišite u preglednik »Šaranova jama« i vidjet ćete taj filmić na internetu. Poslali su ga i predsjedniku Republike, predsjedniku Vlade ...

Strijeljan brat logorskoga upravnika

Jedan ste međunaslov naslovili: »Tifus - antifašistički zločin«. Zbog čega? Spominjete i »10 ustaških grobova posred logora«. Zašto baš posred logora i o čemu oni svjedoče?

IVEZIĆ: Koliko je jasenovački mit proizvod izopačene svijesti govore nam i česta zatočenička priznanja o epidemijama tifusa. Svi su liječnici bili zatočeni i oni su, premda epidemiologijski obrazovani, širili laži da će vlasti ubiti kao nesposobne sve tifusare te da ih treba pod dijagnozom gripe skrivati među zdravima!!! Tako se širio tifus. Vlasti su kasnije osnovale poseban odjel za liječenje tifusa, a fotografije mršavaca ošišanih do kože dokazuju to.

Dr. Herman Pröbst objavio je veljače 1942. u »Deutsche Zeitung im Kroatien« članak »Jasenovac - ni lječilište ni mučilište«, što ga preniješe sve hrvatske novine i novine hrvatskih saveznika. Taj se članak nikako ne može uvrstiti u hrvatsku ratnu promidžbu, ali u ovom svijetu protuhrvatskih laži on je ključan dokaz istine.

Primitak u Tabor izvodio se javno, pred povjerenstvom. Svaki je novak imao pravo položiti svoje vrijednosti povjerenstvu, u vrećicu zapisnički zabilježena sadržaja, koji se pri otpustu vraćao vlasniku. Nitko zatočenike nije osobno pregledavao.

To je tjedan dana objavljivano svaki dan u svim hrvatskim kinima. Vide se ustaše za stolom, jedan fino odjeveni građanin u debelu kaputu kako skida burmu. Kasnije su antifašisti fotografiju te scene lažno protumačili: »ustaše pljačkaju logoraše«. Pozor, to se prikazivalo pred cijelim hrvatskim narodom.

Dalje se u svemu bitnom slažu Pröbst i naknadne izjave antifašista.

U debele su kapute mnogi Židovi znali ušiti znatne iznose novca ili zlata, zlu ne trebalo. Svaka je skupina u Taboru imala svoje kape, a vlast nije ulazila, osim za svečanosti, »u žicu«. Dva su se zagrebačka židovska kapa, šefovi baraka Bruno Diamantstein i David Špiler, dosjetili, a kasnije im

se pridružiše i tri osječka, te počinise pritisak na novake, dijelom ih strašeci, a dijelom im nudeći usluge. Tako im izvukoše znatne svote novca, za koje su im neki stražari kroza žicu dostavljali robu nabavljenu u civilstvu.

To je ubrzo zamijetilo redarstvo. Ispitalo je slučaj. Krivci su predani Prijekom sudu, koji ih je u tri dana sve, pa i brata logorskoga upravnika Ivice Matkovića, osudio na smrt i strijeljao. Židove pokopaše na židovsko groblje u Jasenovcu, a ustaše nasred logora. Kada bi se svaki mjesec mijenjala stražarska postrojba, novi bi stražari bili poučeni o tom slučaju i morali su nad tim grobovima prisegnuti, životom ucijenjeni, da ničim ne će ni pokušati zlorabiti nadmoćnost svoga položaja.

Više od stotinu ustaša, državnih službenika i busatih Hrvata, među kojima i jedan bivši katolički svećenik, bilo je tijekom NDH pogubljeno zbog koristoljubivih zločina, od kojih bi se neki, kao npr. šverc, u miru držali prekršajem. To je sve objavljeno u novinama. Titovci su svoje tobožnje strijeljanje za jednu jabuku izmislili tek desetljeća nakon rata.

Jasenovački mit - uporište progona

Citirate i zanimljiv govor Vicka Krstulovića u Slavonskom Brodu 1952. u kojem je ustvrdio: »Svojom smolucijom uništili stari buržoaski aparat ... Ali nismo uspjeli uništiti Crkvu kao instituciju.« U tom smislu pojasnite svoju tvrdnju da je »jasenovački mit motivacija i opravdanje zločina nad svećenstvom i vjernicima u Hrvatskoj«.

IVEZIĆ: U svojim knjigama »Genocid nad Hrvatima zapovijeda Tito« i »Titova umjetnost mržnje« pokazao sam kako su se titovci prvo ulizivali HSS-u jer su k njima prilazili Srbi, Židovi i Slovenci, gubitnici rušenja Kraljevine, a ne Hrvati. Tek je u studenom 1944. postotak Hrvata među titovcima na području Glavnoga štaba Hrvatske bio veći od 50 posto. Na silu su ih mobilizirali i gurali u juriš. U međuvremenu su titovci uspjeli pridobiti neke vodeće HSS-ovce, Božidara (Jove) Magovca, Iliju (Jove) Jakovljevića, Frola i još neke takve.

Jedini im je institucionalni otpor pružala Katolička Crkva, ideologijski neprijatelj, kao i pokretač narodnih masa. Odgovarajući toj svojoj dužnosti i pozivu, Alojzije Stepinac postavio je vlastima u svojemu pastirskom pismu tada već retoričko pitanje: Gdje su ratni zarobljenici i drugi izbjeglice? To ga je stajalo zatvora i života.

U daljnjem je progonu katoličkih duhovnika i vjernika, kao i u svim drugim društvenim odnosima, jasenovački mit bio glavno uporište.

Kako je u hrvatskoj javnosti primljena Vaša knjiga?

IVEZIĆ: Kao i inače, zagovornike laži ne zanima. Nastoje ju skriti. Glavni distributeri knjiga, Dušević i Keršovnik, što pokrivaju 400-tinjak prodajnih mjesta, bojkotiraju sve moje knjige. Idem sam k nekim dobronamjernim knjižarima, ali to je jako mukotrpno. Prodam knjige doma, kada mi se tko javi.

Koga zanima Drugi svjetski rat, mora svakako na internetu pročitati knjigu Uda Walendyja »Die Wahrheit für Deutschland (Istina za Njemačku)«, prevedenu cijelu na engleski »Truth for Germany / The Guilt Question of the Second World War«. Na internetu pročitajte i knjigu Theodorea Kaufmana »Germany Must Perish (Njemačka mora nestati)« iz 1940.

Mi znamo da je potpuna istina u Bogu, ali smo dužni utvrđivati i objavljivati činjeničnu istinu. Biti vjernikom znači zalagati se za Božju slavu. Ona je najjača u istini. Nema mira bez istine i pravde. Takav bi mir bio treuga diaboli, mir potrošaštva i materijalizma svih vrsta.

Titovske novine izmišljaju žrtve

Kako to da se baš nitko dosada nije osvrnuo na tobožnje jasenovačke žrtve prije listopada 1941. i starogradiške nakon listopada 1944.?

IVEZIĆ: Kako rekoh, oni bulazne o žrtvama prije listopada 1941., ali u Jasenovcu tada nije bilo ni jednoga zatočenika, pa ni logora.

O Staroj Gradiški čak i njihovi očevidci priznaju da, osim desetak čistačica, ondje nakon listopada 1944. više nikoga nije bilo. Tek u svibnju 1945. titovske novine izmišljaju tisuće svježih žrtava pronađene u Staroj Gradiški. To negiraju njihova vojna izvješća i pravi očevidci u naknadnim izjavama.

Titovci su malo kopali i brzo zakapali

Možda je trebalo odmah na početku pojasniti provokativan i zanimljiv naslov knjige: »Titov Jasenovac«! Znači li to da i Vi donosite dokaze o poslijeratnom jugoslavenskom logoru za sve »nepoćudne« komunističkim vlastima?

IVEZIĆ: Da, dokazujem titovske zločine nad Hrvatima i drugim uljuđenim državljanima Nezavisne, danas bismo rekli Srbima, muslimanima, Nijemcima, Mađarima, Talijanima ... što ih počinise do 1948. godine u Jasenovcu. Zato su titovci toliko malo kopali i toliko brzo zakapali lešine ondje pronađene.

U većemu dijelu knjige dokazujem pak ulogu jasenovačkoga mita kao stožerne laži titovskoga sustava

20-12-2014 04:18 [#283](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

"POVODOM SMRTI VLADKA MAČEKA" (1)

HRVATSKA I USTAŠTVO (22) (Preuzeto s portala javno.com. Po datumu se može vidjeti kada je ovo pisano, Otporaš)

"Oni su naši neprijatelji, ali jabuke su njihove " kaže Jure Francetic dvojici ustaša koji su brali komunističke jabuke

piše u knjizi CRNA LEGIJA: Jure i Boban.

Kako sam najavio da ću nastaviti sa opisima generala Drinjanina iz 1965. godine povodom smrti Vladka Mačeka koji je umro u Washingtonu 1964. godine. Dakle, evo tih opisa koji počimaju sa Stjepanom Radić.

Piše: general DRINJANIN,

" OBRANA " br. 15-16-17, srpanj,kolovoz, rujan 1964. godine.

PRIGODOM SMRTI VLADKA MAČEKA.

Nekoliko osobnih uspomena na Stjepana Radića, Dr. Vladka Mačeka i Dra. Juru Krnjevića.

Radić i Maček su mrtvi. Dr. Juraj Krnjević je živ. Prema tome ovi redci nisu neki nekrolog. Nisam bio ni njihov prijatelj, ni politički sljedbenik, a nisam ni profesionalni novinar, pa da po kronološkoj dužnosti pišem nekrologe. Htio sam zapravo prigodom smrti Dra. Vladka Mačeka, Predsjednika Hrvatske Seljačke Stranke napisati nekoliko riječi. Zatim sam povezoao neke male uspomene i jedini osobni kontakt sa pokojnim Stjepanom Radićem i tako došao i do nasljednika Radićeva i Mačekova, dra. Juraja Krnjevića. Tako sam odlučio napisati neke male uspomene na svu trojicu, jer su sva trojica jedne politike i predstavljaju jednu nit hrvatskog političkog života. Ta nit se proteže i u budućnost. I meni kao hrvatskom generalu nije svejedno šta će se napisati, reći ili misliti o ovoj trojici ljudi u krugu malih i mladih hrvatskih ljudi, budući boraca za hrvatsku državnost i slobodu. Nije mi niti svejedno šta će, recimo, Dr. Juraj Krnjević, kao hrvatski političar i predsjednik jedne državotvorne stranke, kao sadanji HSS., reći o jednom hrvatskom generalu, koji je za vrijeme rata imao nezahvalnu dužnost, da je morao uhititi i kroz četiri godine rata čuvati Dra. Vladka Mačeka. Stalo mi je i do toga što će misliti mladi hrvatski vojnici o jednom generalu, koji je bio tamničarom Dru. Vladku Mačeku.

Više je hrvatskih, srpskih, komunističkih a i stranih novina pisalo o činjenici, da je Dr. Vladko Maček bio zatočen u Jasenovcu, a narodni zastupnik HSS-a Dr. Ivan Pernar u jednom članku insinuira čak i to, da je Maček umro od posljedica svog zatočenja. Svakako će se meni nastojati prisiliti uloga tamničara, koji je zatvorio, zatočio i bdio nad životom čovjeka, kojega je nekada hrvatski narod smatrao svojim vodjom i kojega još uvijek mnogi i mrtva slijede, njega, njegove ideje, njegovu stranku i njegova nasljednika, slično kao što se je događalo sa idejama, osobom i organizacijom Dra. Ante Pavelića, Poglavnika Ustaškog Pokreta.

Naprma ulozi tamničara, koja je djelomično istinita, stoji i druga strana a to je, da sam u četiri navrata spasio Dra. Vladka Mačeka od gorega zla, a to je, da ga na jedan ili drugi način otmu ljudi Njemačkog Abwehra (obavještajna služba njemačkog Wermachta), da ga ubiju neodgovorne ustaše na svoj račun, da ga otmu partizani i odvedu u šumu (kao što su Tina Ujevića, moja opaska, Otporaš), gdje bi ga kako se reklo "vodali po šumi kao medvjeda na lancu" i da ga otme jedna grupa problematičnih pristaša, koji su gajili nadu, da bi pomoću zapadnih saveznika i domobranstava preuzeli vlast u ime Dra. Mačeka.

Stoji, djelomično činjenica, da sam prema nalogu starijih uhitio Dra. Vladka Mačeka, i kako je on sam kao čovjek duhovit i vesele ćudi rekao, nosao kao mačka mačića s jednog mjesta na drugo, ne zato da ga mučimo i ubijemo, nego zato, da ga spasimo od gorega zla: da padne u ruke Nijemaca, četnika, partizana ili neodgovornih elemenata. Na kraju on je sam tražio pojačanje svoje straže, jer mu je ona bila najjača garancija i jer je zaista bio uvjeren, da mu ustaška Hrvatska ne će oduzeti život. Od onoga časa kada sam ga morao uhititi do onoga časa, kada se je sa Poglavnikom prijateljski šalio na Tuškancu i pita Poglavnika: "zakaj si me zaprl", prošlo je mnogo toga, što bi Dr. Pernar morao znati, a da bi danas, nakon smrti Dra. Mačeka samo tako olako rekao, da je isti u dubokoj starosti umro od posljedica svoga tamnovanja u Jasenovcu. Istina je drugačija, i istu ćemo iznieti. Tu je obitelj dra. Mačeka, kao i mnogobrojni preživjeli svjedoci događaja, koji će mnogo toga moći potvrditi.

Rekli smo da ćemo reći istinu. To ne znači da ćemo pisati "lijepo" ili "ružno", nego da ćemo reći istinu. Naravno uvijek imajući u vidu, da hrvatske borce interesira ono bitno, što je vrijedno zabilježiti za hrvatsku povijest, dočim male, ljudske stvari i stvarčice, treba velikodušno zaboraviti. Nije to prema onoj, da o mrtvima treba pisati (iako na to mislimo) dobro ili ništa, nego se radi o tome da se kaže istina, gola, metafizička istina, a da se nikoga ne uvrijedi (po svoj prilici vrijedja, moja opaska), njega, niti njegove ideje. Zapravo povijest jednog političkog čovjeka se može pisati tek nak njegove smrti. Ono za života je sve politika. Nakon smrti ostaje na jednoj strani hrpa kostiju, kojima se ne smije osvećivati, a sa druge strane ostaje duh i djela, a o ovima ne možemo suditi mi, koji smo bili politički protivnici osobe, ideja i organizacije Dra. Vladka Mačeka. Sud će donositi

narod, povijest i u zadnjoj istanci Bog.

Ja nisam bio kao dijete pristaša Radića, kao hrvatski revolucionarac i ustaški borac nisam bio pristaša Mačeka i danas kao hrv. general nisam pristaša one stranke, kojoj stoji na čelu Dr. Juraj Krnjević. Prema tome ne mogu niti očekivati od te stranke i njenih ljudi niti neke svjedodžbe rodoljublja, niti tražim hladovinu pod debelim stablom političkog oportunizma. Nisu mi takove svjedodžbe dali ni stranka ni ljudi, koje sam kroz djetinstvo, mladenačko i zrelo muževno doba slijedio, pa zašto bih to očekivao od onih, koje sam politički pobijao i kao predstavnik vlasti progonio.

Idući nastavak "**CROATIAN GANDI**"

Godine 1934, 28 rujna - Ubijen je u Karlovim Varima (Češka) ustaški krilnik Stjepan Dujić.

Objavljeno: 12.05.2009. u 16:43h

Broj otvaranja uratka - Prvih 24h: 1221

Ukupno: 1221

broken, 12.05.18:56h

Da, prema nekim izvorima Maček je bio zatočen između ostaloga i u stanu Vjekoslava Luburića, smatram da ga je ustaška Hrvatska htjela zaista i za stvarno likvidirati, da bi to učinili odmah i bez velike pompe, ne bi se čekalo i odugovlačilo. Kao što ni ustaše ni komunisti nisu imali razloga voljeti Kraljevinu Jugoslaviju, tako isto ni hss-ovci i emigranti nisu imali razloga voljeti Titovu Jugoslaviju, iako su se razlikovali u ideji, ponajprije u svom državotvorstvu.

broken,

[Domobran](#)

12.05.2009 21:59 h

broken. Ne bih želio izlićati pred rudo, kako se to kod nas kaže za one koji se prerano požure za nešto. Samo pratite sljedeće opise i sve će svima biti jasno; kako je došlo i zašto je došlo do Jasenovca i dali je Jasenovac postojao onakav i bio onakav kakvog ga je hrvatska neprijateljska promodžbena mašinerija prikazala. Od prvog pa do zadnjega opisa treba pomno pratiti, bilješke uzimati, i na koncu otkriti tu zagonetku o Jasenovcu da je Jasenovac bio i ostao kao mjesto, grad, naselje Jasenovac, a ne kao neko poprište egzekucija.

[Gracena13](#)

12.05.2009 22:55 h

citat:

Oni su naši neprijatelji, ali jabuke su njihove " Jure Francetić dvojici ustaša koji su brali komunističke jabuke ...

Razborit zaključak.

Točno da je Jasenovac bio i ostao kao mjesto. No, ne može se zanemariti činjenica da je u logoru počinjen zločin

nad većim brojem nedužnih ljudskih bića za vrijeme vladavine NDH, i po prispijeću u nadležnost partizanskih jedinica nakon sloma države NDH-a.

I jedni i drugi su u logoru spomenutom izvršavali neprilična djela. Poželjno je da se konačno omogući povjesničarima da na temelju vjerodostojnih dokaza donesu točnu procjenu o broju žrtava .

I ne isključivo samo jedne, nego i druge strane .

Domobran

13.05.2009 01:46 h

gračana13. Ne ulazeći u istinitost ili ne istinitost svega što se je do sada reklo o Jasenovcu, a reklo se je toga dosta. Sa sigurnošću se može reći da se do sada ništa rečenog nije iznijelo ni sa jedne ni sa druge strane o Jasenovcu što je rekao ili napisao hrvatski general Drinjanin, Vjekoslav Maks Luburić. Zato se treba pomno pratiti sljedeća opisivanja "Hrvatska i Ustaštvo" koje će vjerno, istinito i točno donositi i iznositi ono što je general Drinjanin pisao povodom smrti dr. Vladka Mačeka 1964. godine. Gracena, ta opisivanja su vrlo važna i sa povijesne i sa ideološke, tj. ustaške strane. Zašto? zato što ih je pisao glavom i petom Maks Luburić, taj isti Maks Luburic kojemu se svi zli Jasenovca pripisuju.

20-12-2014 13:49 [#284](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

"POVODOM SMRTI VLADKA MAČEKA" (2)

[B][U]HRVATSKA I USTAŠTVO (23) ([Prenosim s portala javno.com. otporaš](#))

Oni koji bi htjeli svoj rat, svoj bivši rat, proslijediti u ustaško partizansko hrvatski rat među našim sinovima su IZDAJNICI HRVATSKE STVARI! , kaže. Gen. Drinjanin u svome govoru Hrvatima prigodom proslave hrvatskog državnog praznika Desti Travnja 1968.

Piše: general DRINJANIN

" OBRANA " br. 15,16,17 1964.

"CROATIAN GANDI" - STJEPAN RADIĆ

RADIĆ NIJE RAZUMIO PROBLEMA B. H.

Djelatna politika za mene je počela u mojoj jedanaestoj godini kada sam stigao u Mostar "na škole". Mostarska gimnazija odgojila je mnogo ustaških pukovnika, partizanskih komesara i četničkih vojvoda.

Nekoliko mladih djaka (koji su bili u sjevernoj Hrvatskoj, kako smo mi zvali krajeve preko Save) i to od onih, koje je fra Didak Buntić odveo u Slavoniju i Zagreb, da u Hercegovini ne umru od gladi nakon rata, govorili su nam već o idejama Oca Domovine Dra. Ante Starčevića. Oni su bili s nama u Napredkovu konviktu. Istina, mi smo bili smatrani "klerikalcima", jer smo bili u katoličkim organizacijama Domagoj, Orao i kasnije Križari. Bilo je i sokola, i njih se smatralo pristašama Radića. Klerikalci su bili pristaše fra. Dominika Mandića. Zvali su nas "popovskom strankom" a ne fratarskom, iako je fra Dominik Mandić bio fratar. Nisu se slagali ni Domagojci sa Orlašima, ali to je bila stvar "seniora" u Zagrebu, dok smo mi u Mostaru bili u isto vrijeme članovi i Orla i Domagoja. Mi smo osjećali Orjunu, Jugosokol, Skaute, batine istih i policije, pritisak srpskih profesora i svega onoga, što smo nazivali "gačani" tj. duh Gacka i Nevesinja. Zato medju nama Hrvatima i nije bilo velikih razlika i jednako smo se osjećali. Mi smo već bili u bojnom rovu, hrvatskom, naprama onom srpskom. Čekali smo samo da narastemo, da možemo uzeti oružje u ruke. I onda je cilj bio jasan : Hrvatska Država. Sve drugo je bilo sporedno.

U tim prilikama je došao u Mostar pokojni Radić. Mi smo bili valjda u drugom-trećem razredu, kada iznenada začusmo gromki glas : živio Radić, živjela Republika, živila sloboda.....

Hrvatska Glazba iz Mostara svirala je još Hrvatska nij' propala ...Sava Prnjat, šuster iz Nevesinja, koji se je dao zvati "gospodin profesor Prnjatović" bio je "profesor gimnastike". Bjesnio je kao lud, pjesma ([po svoj prilici pjena, moja opaska](#)) mu je na usta navaljivala i bacao sline na metar, psujući nas što smo sa prozora počeli mahati i uzvraćati : živio Radić, živjela Hrvatska. Nastala je gužva, i u toj gužvi nas smo trojica "napredkovaca" i mislim sin trgovca Jurkovića, vanjski djak, skočili kroz prozor i uhvatismo ogromnu povorku, koja se kretala prema Rondou, Korzu, širokom ulicom, koja se tada zvala Šetalište Vojvode Mišića, a danas se zove, valjda, šetalištem kojega druga komesara.

Izgled Rondona, kako se zvao centar čitavog šetališta i gdje su se održavali zborovi, svirale muzike i mladež šetala i "kahvenisala", bio je veličanstven. Sve puno naroda, barjaka, veselja. Govoriti će **Radić.**

Dok smo se mi gurali kroz ogromne mase naroda prema govornici opazismo najdenom jednu veliku grupu "mostarskih begova" kako živo komentira nešto i ostavlja mjesto zborovanja. Čuju se komentari : bruka brate, bruka golema ...Zar nama ovako po Bogu braćo"valaj i bilaj" neće mene više vidjetiVidimo popularnog Dervu Hadžiomana, kako odvrća ljude, da ne idu. Pristižu braća Smoljani, to jest Bariša i brat mu, ali "begovi" odoše.

Kasnije smo saznali da je Radić otvorio zbor sa riječima : Hvaljen Isus hrvatski narode. Tada se je ta velika grupa mostarskih muslimana, sigurno najistaknutiji dio trgovaca, zanatlija, činovnika i uopće gradjana, u krasnim nošnjama u čakširama, prslucima, svilenim košuljama i fesovima, osjetila pogodjena, jer da nisu bili smatrani dijelom hrvatskog naroda, kao što su bili smatrani katolici. To je bila strašna pljuska za sve "naše". ([Pošto Tito nije bio vjernik, niti je vjerovao ni u Boga niti u Alaha. Sve je udjuture zvao "druže", moja opaska. Otporaš](#)). Naši su bili, kako se zna katolici i muslimani, dok se je sve bez razlike pravoslavce smatralo Srbima i nazivalo "vlasima".

Ja sam se sjetio mojeg Ljubuškog, mahale Zabljaka i Gožulja, gdje smo stoljećima živili Hrvati katolici i muslimani, kao "naši". Od onoga časa sam rekao : mene neće viditi Stipica

U NEDJELJU SVETU, U KUTIJU PETU

Ne mogu se sjetiti da li smo išli na uskrzne praznike ili na ferije. Ali kada smo drndajući na ogromnim teretnim kolima ulazili u Ljubuški, vidio sam plakate : "u nedjelju svetu, u kutiju petu". Jasno je bilo, da je to Radićeva stranka. Istina postajala je na papiru i Radika ... stranka, za koju su glasali Srbi braća Vitkovići i nekoliko drugih uljeza činovnika i žandara, te i neke druge stranke, ali je cijeli Ljubuški, grad i kotar, bio za Radića. Biti Radićevac značilo je biti Hrvat i obratno. Hercegovina je bila takova za Radića, Mačeka i za Poglavnika. Ona je i danas takova, pogotovu na selu.

Nastavlja se.

20-12-2014 17:26 [#285](#)

[Bobani](#)

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

POVODOM SMRTI VLADKA MAČEKA (3)**HRVATSKA I USTAŠTVO (24)**

(" Mi Hrvati smo skloniji (po)vjerovati strancu i tudjincu, radije nego Hrvatu ". Petar Boban, Gabrić, svomu sinu Milanu na Novu Godinu 1973. u San franciscu.")

Piše: general DRINJANIN

" OBRANA " br. 18-19, 1964.

Nastavak - U nedjelju svetu, u kutiju petu -

U mojim djetinjim moždanima nastao je jedan nemir, koji me prati do dana današnjega. Ne radi se o tome što sam ja mogao misliti o demokraciji u ono vrijeme ili što moram misliti danas. Ono malo znanja što sam mogao imati studirajući s velikim interesom povijest stare Grčke, imperativno mi je govorilo, da razmišljam o tome - kako bi zapravo trebalo uredjivati odnose medju ljudima i onda - odnos ljudi prema državi tj. vlasti. Na moju sreću ili nesreću, uvijek sam nastojao uskladiti nekako ono što sam učio sa onim što sam oko sebe vidio.

Govorio sam sebi, da je to vrlo lijepo kako su stari Grci uredjivali svoju demokraciju, ali kako se može provoditi demokraciju u Ljubuškom, gdje su vlast i država bili srpski žandari, a vrhovna vlast pripadala žandarskom naredniku, kojeg je cijeli Ljubuški zvao Cigo. On je bio Srbijanac, vrlo mrka izgleda i sa crnim brčićima. Imao je i konja, isto tako crnoga, kojega su ljubuška drčulija zvala isto tako Cigo. Tako su ta dva - Cige - zapravo bili strah i trepet Ljubuškog. Konj Cigo je bio obijesan, jer kako su rekli seljaci, jeo je previše zobi, a nije orao, za razliku od domaćih kljusina, koji su teško i neprekidno vukli i orali, te pasli ono trave, pa da nije bilo čitavih rojeva muha, koje su ih grizle - mnogi od njih ne bi se od prevelika umora ni micali. Naši kiridžije su imali jače konje, jer su morali ići u Čapljinu na štaciju (postaja, stanica, kolodvor, pristanište, jer vlak je dolazio samo do Čapljine, mo. Otporaš) za tovar svake vrsti robe i za razvažanje po slabim cestama i udaljenim selima. Popularni ljubuški kiridžija Hamdija znao je pred hotelom reći : "Ne bi Cigo tako mahnito i obijesno kasao, da je morao dovući pet kvintala iz Čapljine, a ni gazda mu, narednik Cigo, ne bi divljao po ljubuškoj čarsiji i gonio djecu i žene po mahalama, da je jutros tih pet kvintala istovario !"

Može nekome biti i glupo ovo rezoniranje, ali ja ne pišem ono što drugi misle, nego ono što sam ja osjetio, kao bosonogo i pure gladno dijete, čijem su ocu Srbi odbili bubrege godine 1918. i ubila ga u Trebinju, zatukli ga - kao psa - kako se govorilo u Ljubuškom, a onda ga onako izmrcvarena izbacili, na sam Božić, u podrum žandarske kasarne, gdje je osvanuo na Stjepanje ([dan iza Božića 26 prosinca, moja opaska. Otporaš](#)) smrznut.

Ja sam sebi postavljao pitanja, a postavljali su ih i sve one male žrtve srbijanskog zuluma. Sami smo sebi davali odgovor: Cigo i njegove žandare mogu potamaniti samo naši Radićšani, koji su u vojničkim redovima stupali kroz Ljubiški idući na misu - na Humac. ([Dakle, Maks Luburić je iz sela Radišića, župa Humac. Čovjek koji se bavi knjigom i biografijom Maksa Luburića je pronašao u crkvenim knjigama na Humcu da je otac Maksa Luburića umro od nasilne smrti 5 listopada 1918. godine, dok general ovdje govori da je to bilo na sam dan Božića ili dan poslije. U svakom slučaju taj zločin i ubojstvo svojeg oca Vjekoslav Maks Luburić kao pet i pol godina dječak nije mogao zapamtiti detalje, ali svakako je o tim detaljima čuo mnogo puta od ukućana i susjeda, koja su se pričavala onako kako je tko zapamtio. Mo, Otporaš](#))

I sada na Gavranovoj kući čitam plakate : U nedjelju svetu, u kutiju petu ! Nešto se lomilo u meni. Mislio sam na mog pokojnog oca i na izglednjelu moju braću i sestre, koji su dijelili gorku sudbinu ljubuškog krša i dugi niz godina nisu se ni kruha pošteno najeli. Mnogi su naši seljani pravili kruh iz "sirka" od čega su se u bolja vremena pravile metle, a država je zaradjivala na našem duhanu teške milijune i, da nije bilo šverca i fratara, koji su spašavali hrvatsku djecu otpremajući ih u gornje

hrvatske krajeve, moja bi generacija bila potpuno krepala ([izvorno tako stoji u tekstu, moja opaska](#)) od gladi. Pekla me je savjest, jer sam ipak u Napretkovom konviktu bio sit, dok su moji nekada željeli i grumen pure, a nekada je trebalo kilometrima ići za bokal vode. Cigin se je Cigo propinjao na zadnje noge od bijesa, a Ljubušaci u znoju i krvi plaćali svoj danak Jugoslaviji. Oba su Cige išli obijesno kroz Ljubuški, a izgladnjeli i pokunjeni Ljubušaci pitali se : dokle će ovo trajati ?

Radić je bio ne sumnjivi vodja hrvatskog sela i čitavoga hrvatskog naroda. Poneki gradjanin ili student spominjao je i Trumbića i njegov federalizam, a poneki musliman je govorio o Ocu Domovine A. Starčeviću, ([vjerojatno zato što je Otac domovine dr. Ante Starčević u svoje vrijeme rekao da su najplemenitije hrvatske krvi upravo bosansko/hercegovački muslimani, moja opaska](#)) koji je davao jasne dimenzije onome pojmu, kojega smo mi znali "naštvo". Ali, narod je za Radića, a Radić je za hrvatsku seljačku Republiku. I sada sam se pitao : kako ćemo se riješiti Cige i njegovih žandara, a kako ciganske dinastije Karadjordjevića ?

U nedjelju svetu, u kutiju petu !- glasila je parola. Ja u nju nisam vjerovao ni tada, i ne vjerujem danas. Čovječiji se život sastoji iz mnogo malih događaja. Ja se nisam kroz čitav život mogao osloboditi pomisli na razmrskano i smrznuto tijelo moga dobrog oca. Pa kad bi i htio nisam to mogao, jer me je cijeli Ljubuški na to podsjećao. Dobri Edhem M., koji je imao pokraj osnovne škole obučarsku radnju, znao me je pogledati po glavi i reći : "Je li, mali, ti si Ljube Luburića sin?" Znao mi je dati dinar za "štrucu" kruha, jer je znao, da je nekada moćna obitelj Luburića bila uništena i rastjerana. Stari Hasanaga Gujić bio je namještenik kod djeda mi pok. Franje, i znao mi je reći : "Eto, sinko, takav za mnom došao". Ja sam mnogo razmišljao - kakav je to "zemen" i zašto je došao, ali sam i postavljao konzekventno pitanje: kada će se - prevrnuti - taj zemen, i kako će se to napraviti, i tko će to napraviti? Prema mojem mišljenju to je trebao biti Stipica Radić. Ali kako?

Kada bi svi Ljubušaci stavili gumenu kuglicu u - petu kutiju, i onda ostaje Cigo. Stariji su govorili o tome, kako se presipaju kuglice iz jedne kutije u drugu, pa ljudi protestiraju, a onda, zna se, degenak i bakbuk, kako se zvalo zatvor u ona vremena.

Tako se u mome mozgu izgradjivala veoma primitivna ideja o politici i demokraciji. Radić bi trebao povesti Radišćane i ubiti Cigu i njegove žandare, stvoriti našu vlastitu Republiku i nju voditi "kako Bog zapovijeda". -Tako je onda trebalo pošteno platiti naš duhan- kako je to fra Dominik Mandić uvijek zahtijevao, i onda eto Hamdiji posla, da sa kiridžijama dovuče kukuruz iz Čapljinje, a zob dati konjima koji oru i vuku kola.

Radić nam je izgledao kao jedno nadnaravno biće., koje se ne bavi ljudskim stvarima, nego kao da je došao na zemlju zato, da hrvatskim seljacima kaže, da su i oni ljudi, da su i oni Hrvati, i da imaju kao i svi drugi pravo na svoju Republiku. Ja sam sam sebi dočaravao Radića, kao nešto mističnoga, kao nešto slično kreaturima iz grčke mitologije. Ali dogodilo se je, da je stvarnost bila i previše kruta. Tako sam mome profesoru povijesti u trećem razredu gimnazije rekao, da mi se sve to dopada, ali da ne vjerujem, pa čak ni u samoga Zeusa. Uistinu, povijest me je zanimala, a ako sam nekada "šepao" u nekim predmetima ili su me neki profesori proganjali radi moga hrvatstva, iz povijesti sam uvijek imao dobre ocjene i, zahvaljujući interesu za povijest, počeo sam istraživati povijesnu istinu moga vlastitoga hrvatskoga naroda, što me je opet dovelo do spoznaje - da se za slobodu treba boriti s oružjem u ruci.

Dok sam gledao sve to, i kutiju - petu, i moj Ljubuški, i narednika Cigu, mnoge su se misli ukrstale u mojoj glavi. Otrčao sam kući, ostavio školske knjige i odlučio poći tamo kuda bude išao pok. Stipica, da ga čujem i vidim, te da ga upitam - kako on misli riješiti pitanje Cige i ljubuških žandara? Cijelo to vrijeme pratio me je lik mog dobrog oca. Kao da me je opominjao, da se čuvam i ne doživim njegovu sudbinu.

Put me je doveo u zadnje selo ljubuškog kotara, u Veliku Goricu kraj Imotskog.

(Uzvišeni čitatelji, ako pomno pratite malo poduži uvod generala Drinjanina i opis njegova mladenačkog života, moći ćemo kamokud bolje razumjeti čašu koja se puni hrvatskog GNJEVA. Njegovi opisi "Prigodom smrti Vladka Maceka" će mnogima pojasniti mnoge stvari. Otporaš.)

Nastavlja se.

Objavljeno: 13.05.2009. u 20:10h
Broj otvaranja uratka - Prvih 24h: 964

colonia.tino

13.05.2009 23:29 h

Slažem se dragi kolega Otporaš, nije bilo lako, i danas to još uvijek nije, uvesti demokraciju u neke dijelove na nekada povijesnom teritoriju Hrvatske. Hrvatska je dugo bila pod okupacijom i narod je naravno pronašao svoje lidere, u prvom trenutku Starčević, zatim Radić, pa tek Tuđman je uspio donekle ostvariti ono što je Luburić u emigraciji i govorio, " izmirenje sinova ustaša i partizana "...

Domobran

14.05.2009 00:25 h

coloni.tino Slažem se što ste rekli. Istina je da smo uvijek tražili načina/salameta kako poboljšati u ona vremena našu hrvatsku situaciju. Vrijeme dolazi i odlazi i mi mladji, a uvijek će biti mladji, znamo samo ono i onoliko koliko nam se je pričalo i što smo u "školama" naučili. O tome general Drinjanin i piše u svojim uspomenama povodom smrti dr. Vladka Mačeka. Sve što bih želio je to: da uvaženi čitatelji prate, bilježe sve ono što misle da je točno ili nije, što su znali i što nisu znali, te na koncu njegovih, generala Drinjanina, opisa stvore sliku onakovu kako to uzvišeni čitatelji sami uvide kako je došlo do onoga što je došlo i dali je uopće moralo doći do toga što je došlo.

20-12-2014 23:32 [#286](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

PRIGODOM SMRTI VLADKA MAČEKA (4)

HRVATSKA I USTAŠTVO (26)

Janka Pusta-Morali smo zaboraviti prijatelje, odakle smo došli, zaboraviti sve. Morali smo postati novi ljudi. Jure je postao Laslo a ja Maks.

Piše: general DRINJANIN

"OBRANA" br. 20 - 1964.

ŽIVIO HRVATSKI KRALJ STIPICA I.

Dolazak Stjepana Radića u Ljubuški bio je prava narodna mobilizacija. Valjda je samo kod kuće ostala po koja baba, a sve što se je moglo micati - hrlilo je na cestu i na mjesto gdje se očekivalo našega Stipicu. Sin Matije Mlinarevića, narodnog zastupnika H.S.S. iz Bekije, bio je s nama u Napretkovom konviktu u Mostaru. On je po Ljubuškom skupljao "školarce", a to su bili djaci mostarske gimnazije, trgovačke škole i preparandije. On se, kao sin narodnog zastupnika, brzo pretvorio u omladinskog vodju, iako skoro nitko od "školaraca" nije bio hosovac. Ne znam, da li se je to događalo i drugdje, ali u Hercegovini je to bilo tako. Nešto slično se je dogodilo i sa tadanjim katoličkim omladinskim organizacijama. Kada bi netko došao iz Zagreba, onda bi saznali, da se Domagojci i Orlaši ne slažu, ali u Mostaru i svugdje u Hercegovini, svi su omladinci, posebno Napretkovci, bili podjednako članovi Orla i Domagoja. I ne sam to, nego smo na proslavama Orla uvijek i bez izuzetka, vidjeli jednu grupu muslimanskih "školaraca", a imali smo čak i u orlaškom tamburaškom zboru dvojicu muslimana. Tako smo iz Ljubuškog, sa Humca, iz Radišića i drugih mjesta svi najprije išli u Klobuk, a onda iz Klobuka skupa sa drugima, pod zastavama, i u vojničkim redovima u Veliku Goricu.

U svima nama je bilo nešto - militarističkoga, kako bi se to reklo danas. Većinom članovi Orla i Hrvatskog Sokola, odmah smo se svrstali u četveroredove, a uz nas je išlo i nešto druge mladjarije sa sela, u krasnim narodnim nošnjama i s nožem za pojasom. [\(to je bio tada hajdučki običaj u Hercegovini, moja opaska\)](#) Išli smo pjevajući i kličući Radiću i hrvatskoj državi što nas je grlo nosilo, a ljudi i žene po selima izlazili bi i domahivali, nudeći nam varenike i kukuruznoga kruha, a to je u ono vrijeme u Hercegovini značilo pravi-banket. Idući kroz gradić Vitinu cijela se čaršija bila slegla, a mi smo promarširali kao da idemo na frontu. Žandari su nas začudjeno gledali, ali nisu u nas dirali. Sva bi Hercegovina bila planula, da se je ikome išta dogodilo. Kamenjem bi bila Hercegovina dotukla ono žandara. Dolazak S. Radića bio je naelektrizirao sve duhove.

Selo Klobuk bilo je borbena kula Matije Mlinarevića. Klobuk je dao kasnije hrvatskoj Državi ministara, zapovjednika i čitave bojne hrvatskim oružanim snagama. Sve je vrvilo kao u mravinjaku. Tu je već bilo toliko naroda, da se na nas nitko nije ni osvrćao. Nekoliko "školaraca" ostade u selu, a oni iz velike Gorice [\(mjesto poznatog hrvatskog zrakoplovca HOS Cvitana Galić i Zvonka Bušić, moja opaska\)](#) i Posušja žurili su, da krenemo u Veliku Goricu. Polovica nas je ostala bez kundura, koje i tako nisu bile previše čvrste, pa su se istrošile u našem maršu, te nas je nekoliko manjih i siromašnijih umarširalo bosonogo u Veliku Goricu. Nu to nije ništa značilo, jer, konačno, tu je bio Stipica Radić.

Tadašnji župnik u Velikoj Gorici, fra Blaž Jerković, koji je bio - kako su rekli župljani - metar širok i dva metra visok, stajao je ispred Bušićevih i Kordićevih kuća sa golemom hrvatskom zastavom u rukama. Kod njega smo kasnije i ručali u župi. On je bio veliki "Radićevac i velika Hrvatina", kako ga je narod opisivao.

Svi smo mi "školarci" htjeli vidjeti Radića i pitati ga kako on misli povesti borbu protiv Beograda?

Neumorno se je klicalo hrvatskoj Republici i predsjedniku Stjepanu Radiću. Narod je u Hercegovini znao razlikovati stvari. Bio je politički zreo. Tamo su bili ne samo Radićevci, koji su bili ogromna većina, nego su bili i t.zv. "klerikalci", pristaše fra Dominika Mandića. "Školarci" su gotovo svi bili za fra Dominika, iako se je znalo, kako su rekli narodni filozofi, do on "mudruje" sa Srbima i Slovincima zato, da se Hercegovini bolje plati duhan i "da ne krepamo od gladi", kako su stariji ljudi znali reći. Ni fratri nisu bili svi za fra Dominika, nego su znali reći: "Radić, pa Bog". To nije značilo, da je Stipica prije Svevišnjega, nego: najprije Radić, pa onda nitko do - Boga. To se pomalo mislilo i na Beograd i na Srbe, a pomalo i na t. zv. "klerikalce" i na "pokvarenu gospodu". Nama se "školarcima" ta definicija nije svidjela, ali eto i mi smo prihvaćali demokratsku većinu i s narodom i s fratrima klicali: Radić, pa Bog!

(Moja opaska. Sve više i više počimam razumijevati uzroke "uzroka". Sada mi tek počima biti jasnije da i Bog ne sudi čovjeka dok ne umre. Mnogi su osudili Hrvate bez da su znali pravu istinu. Mo, Otporaš)

Nastavlja se.

Objavljeno: 14.05.2009. u 13:47h
Broj otvaranja uratka - Prvih 24h: 1311

[matrixdc](#)

14.05.2009 14:04 h

Kad završiš, da ja nastim s kontraargumentima. Čudi me da te Broken, colonijatino i Smolković nisu kontaktirali???? :-))))))

[Domobran](#)

14.05.2009 16:19 h

Kolega matrixdc. Cijenim vašu odluku da ćete po završetku mojih opisa dati svoj "proargument", iako bih mi bilo kamokud draže da, kako čitate da i komentirate. Kada bi vi to komentirali sada, imali bismo uzajamnu priliku razglabati o mnogim nejasnoćama i nepoznanicama, koje su naše i koje mi, mlađji naraštaji, nismo ni planirali, niti u njima sudjelovali niti bili izvršiooci dobrih ni loših dogodovština.

Kolega Matrix, tražeći zapisane podatke o mojim opisima, pronadjoh " REVIEW " jugoslav monthly Magazine br. III. 1978. u kojem na engleskom jeziku ovaj časopis piše za one koji govore i služe se engleskim jezikom, drugim riječima "jugoslavenska" propaganda, piše neki Vojin Santić, kako su grad Mostar naselili neki Slaveni još u desetom (10) stoljeću. Ovo je vrlo uočljivo za svakoga, pa se nadam kolega matrix da će biti uočljivo i za vas, da je ovo namjerno pisano strancima samo i jedino da ih se upozna da u Mostaru nema "nekih" Hrvata i da se prešuti naše hrvatsko ime gdje dog se to može. To je kada drugi pišu o nama. Nadam se da je konačno došlo naše hrvatsko vrijeme da mi pišemo o NAMA HRVATIMA. PoZDrav.

[matrixdc](#)

14.05.2009 22:20 h

Pročitao sam to i moram ti odmah reći da je to jedna od velikih gluposti. Što se o Hrvata tiče uvijek sam za, dobro i loše, zašto ne.

[Domobran](#)

14.05.2009 23:16 h

Bravo matrixdc. Vi govorite mojim jezikom kada kažete: "Što se Hrvata tiče uvijek sam za, dobro i loše, zašto ne". Nemam šta nadodati, osim kada se vidimo, popiti zajednički po koju. Bog i iskreni poZDrav!

[Gracena13](#)

15.05.2009 10:01 h

"Što se Hrvata tiče uvijek sam za, dobro i loše, zašto ne".

Dobro i hvalevrijedno u Hrvata istaći, lošem i nepriličnom ne priklanjati se i ne podržavati pod svaku cijenu.

21-12-2014 11:16 [#287](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

POVODOM SMRTI VLADKA MAČEKA (5)

HRVATSKA I USTAŠTVO (27)

Hrabri ljudi su svladali sebe i strah, doktorirali u rovu i postali su akademici hrabrosti, velikani i legende, pukovnici i pokojnici, A.Roso.

Piše: general DRINJANIN

"OBRABA" br. 20 1965.

ŽIVIO HRVATSKI KRALJ STIPICA I.

Ali nije se moglo do Radića. Iako je bila vrućina i zvizdan upekao, narod se gurao, da ga vidi, dotakne i čuje njegovu riječ.

Ja sam uspio viditi Radića i s njim govoriti, jer sam bio tamburaš. Sa malim Bušićem, sinom gostioničara Bušića iz Velike Gorice, ([Ja sam iz te župe Gorica Sovići. Ne postoji Velika Gorica kako general ovdje govori. Gorica je samo jedna, a do nje prema Grudama su Gornji Sovići, onda donji Sovići u kojima se nalazi Bobanova Draga, rodno mjesto Legendarnog Zapovjednika Crne Legije generala Ranka Rafajela Boban. Ne postoji Velika gorica, samo Gorica, mo. Otporaš](#)) dogurali smo se do tamburaškog zbora, čiji je zborovodja bio jedan iz Galića mahale, a kojega sam poznao kao Orllaša. Mi smo sa Galićima bili nekakav daljni rod, ne znam kakav, ali rod, kao što je to obično u Hercegovini, gdje je svaki sa svakim u rodu, pa kada dodje do devetog koljena - cijela Hercegovina je jedna zadruga. Galiću smo bili dobrodošli, jer mu je zbor nekako "šepao". Ja sam svirao skoro sve instrumente, pa me je odmah uvrstio. Da bih mogao svirati na veliko "berde", morali su mi iz Kordića trgovine donijeti jedan kašun, da se popnem na nj. Eto, tako sam se ugurao u zbor i onda, ni sam ne znam kako i zašto, povikao iz svega glasa : "Živio hrvatski kralj Stipica prvi!" On se nasmijao sa svojim poznatom blagim osmijehom, i okrenuo se nadesno, tamo gdje je stajao tamburaški zbor. Kako je narod upravo očekivao da počmu drundati tambure i da progovori Radić, čuo se moj povik i nastala urnebesna buka : " Živio hrvatski kralj Stipica!" Ja sam se nekako i sam zabezeknuo i propeo na prste na kašunu ([sanduku, mo. Otporaš](#)) gledajući prema Radiću.

Primijetio sam, kako pokojnome Radiću nešto tumače. Tada sam vidio Kordića ([Petra, moja opaska](#)), veletgovca iz Gorice i Križana Bušića, kafedžiju, kako pokazuju prstom na mene. I Kordić i Križan bili su u mladosti namještenici kod mog pok. dede, Franje Luburića, pa kako smo jednog ljeta bili u Velikoj Gorici, oni su me osobno poznavali. Nekoliko ljudi iz blizine Radića upravi se prema tamburaškom zboru, a jedan od njih, koji su još od Zagreba u pratnji Stipice, u društvu s Barisom Smoljan, dodje do mene. Uzeše me za ruku i odvedoše ravno pred Radića.

Ti su časovi bili za mene nezaboravni iz dva razloga. Prvi i jedini put razgovarao sam sa vodjom hrvatskog naroda (koliko se sjećam ljudi su pričali dugo godina o Radićevoj posjeti i to bi moglo biti godine 1927., moja opaska, Otporaš), koji je bio nešto više nego politički vodja i učitelj. Ali, na moju veliku žalost, obuzela me je jedna neizreciva tuga, kada sam primijetio, da me je Radić jedva

vidio. Kada me je htio pogladiti po glavi, onda je desnom rukom tapkao pred sobom, a kasnije pri kretanju vidio sam, da su ga dvojica iz pratnje formalno vodili ispod ruke.

U mome mozgu bio je pravi orkan misli. Mislio sam, kao i svi dječaci moga doba, da je Radić junak nad junacima, i da bi on trebao povesti sve Hrvate, posebno naše Radišćane, (**Maks Luburić je rodom iz sela Radišića kod Ljubuškog, moja opaska, Otporaš**) u borbu protiv Beograda.

Onoga časa sjetio sam se i narodne poslovice, "da slijepac slijepca u jamu vodi".

Tek tada sam opazio, da mi govori. Bušić me je zviznuo cipelom po gležnju, (**po stopalu, mo**) da sam sve zvijezde brojio, upozoravajući me, da me Radić pita, šta ja znam o hrvatskim kraljevima.

Mislim, da sam mu rekao doslovno i pokazao prema brdu iznad Galićeve mahale : "Eno tamo, preko brda, na Duvanjskom polju, okrunili su pred hiljadu godina kralja Tomislava!...(Eto, neka nama Hrvatima bude to još jedan od tisuću dokaza da se je naš hrvatski prvi kralj Tomislav krunio na hrvatskom tlu, hrvatskoj zemlji, u hrvatskom gradu, koji za sada nije sastavni dio naše Države Hrvatske. Ako se Hrvate žele odreći mjesta gdje se je prvi hrvatski kralj krunio, onda se trebaju također odreći i "TITULE HRVATSKOG PRVOG KRALJA TOMISLAVA" moja opaska) Htio sam još nešto dodati o tome, što sam ja znao o hrvatskim kraljevima, ali tambure udariše i bez mene, nastade buka, a kako su se ljudi gurali i komešali, tako i nas nekoliko odgurnuše na stranu i izgubih iz vida Radića. Mislim, da sam tada satima lutao i razmišljao, i vjerojatno tada sam imao moj životni plan. Radić je za mene ostao što je i bio, ali ja sam više vjerovao u onu grupu "školaraca", nego u Radića i njegovu stranku. Pa ipak, bilo mi je nekak teško oprastati se od Radića, kao mogućeg vodju hrvatske slobode, ali sam također vjerovao, da nas Radić neće povesti u borbu i da naši Radišćani, naši "školarci", naši Orlašići i Sokolašići - trebaju nešto drugo.

Otišao sam iz Velike Gorice tužan, ali sa konkretnom odlukom, da tražim one, koji su mislili kao ja, pa da svi skupa tražimo putove, koji će nas dovesti do hrvatske Države. (**Ako se pomno proštudira Maksa Luburića opisivanje, olako se može doći do zaključka da on sebe oštri i formira za ono što je kasnije i bio: hrvatski fanatik, revolucionarac, borac i kako kaže: "idjem tražiti one koji misle kao i ja..."**, moja opaska, Otporaš)

Iako sam živo pratio sve što je rekao ili radio Radić i njegova stranka, rekao bih, bio sam ga u duhu "napustio", da mu se opet "vratim", kada su ga ranjena nosili iz Beograda u Zagreb, nadajući se, da će njegovi nasljednici povesti hrvatski narod u borbu za hrvatsku republiku.

Čak i danas vjerujem, (**1964. god.,moja opaska**) da je veliki dio hrvatske tragedije na duši onih, koji su iznevjerili osnovnu misao mrtva Stjepana Radića:

NIKADA VIŠE U BEOGRAD!

(General Drinjanin u detalje opisuje svoja sjećanja na S. Radića kako bi dao sljedećim hrvatskim naraštajima gradiva da usporede S.Radića utjecaj na hrvatski narod i utjecaj njegova nasljednika Mačeka. Osim toga general Drinjanin za sigurno daje Hrvatima podlogu razumijevanja života Hrvata u Bosni i Hercegovini. On se u ovim opisima obilato služi riječima koje je čuo od svojih roditelja i naučio od susjeda, koji rječnik je svakako sastavni dio hrvatskog jezika. Otporaš.)

Nastavlja se.

Objavljeno: 15.05.2009. u 13:48h

Broj otvaranja uratka - Prvih 24h: 945 Ukupno: 945

Gracena13

15.05.2009 17:53 h

A, evo Vas iznova s prilogom.

Već sam se prepala da ste stvarno otišli na kavu s matrixdc, pa nakon " čašice razgovora s njim i ispijene kave , zaboravili na obećanje vlastito, odnosno da će te upisati nastavak priloga.

Domobran

15.05.2009 22:20 h

Gracana13. Bez bojazni. Mi svi znamo da je matrix naše gore list, a najmanje on to zna. Pa koliko "kafica" i "čašica" će trebati popiti sa matrixom da i on uvidi da je naše gore list, vrijeme će pokazati. Što se tiče priloga oni izlaze i izlaziti će. Vi samo pratite, bilježite i pamтите. PoZDrav.

Gracena13

16.05.2009 10:11 h

citāt:

matrixdc

14.05.2009 13:40 h

Čeka Vas Židovska zajednica u Hrvatskoj i Izraelu da se izjasnite po neofašizmu.

No nisu samo oni već i Antifašisti iz RH te Premjer i Predsjednik RH Obzirom da ste obznanjeni kao neofašisti vi i vaši patuljci(očekujem da se ispričate istinskim Hrvatima u koje vi iz dijaspore (Švicarska) ne spadate jer ne plaćate poreze u Hrvatskoj).

Stoga Koken i ostali kuš tamo jer ste fašisti a takvima je mjestoZNA SE.

Otporaš:

Bez bojazni. Mi svi znamo da je matrix naše gore list,

Naše gore list?

Moje gore list ovakovi exemplari nikada nisu bili, niti će biti ikada.

Bez bojazni?

Imate pravo da izrazite vlastita promišljanja .

Vi ste hrabar čovjek i očito plemenite duše, kada Vam pada na pomisao sjesti , popiti piće i razmijeniti mišljenje s dotičnim i njemu sličnim primjercima ljudske vrste.

Budući da sam ženskog spola, s manjom mjerom plemenitosti u duši, od Vas, alergična i gadljiva po prirodi na nasrtaje nasilnika dotične vrste, pratiti ću i nadalje Vaše priloge, ali se neću javljati .

Osobno ne bih voljela da mi se dotični lik , i svi njemu slični, obznane u snu, a kamoli u javi .

Lijepi Vam poZDravi , i svako dobro, gosp. Otporaš! Osobito mi se dopadaju ona dva slova ZD koja ste ubacili i riječ poZDrav. Ja znam što to znači a sumnjam da lik matrix to zna.

21-12-2014 23:00 [#288](#)

[Bobani](#)

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

POVODOM SMRTI VLADKA MAČEKA (6)

ZAKLEO SAM SE NA OSVETU

domobran.prkos.com

(Autor: Mile Boban) NASLOVNICA

HRVATSKA I USTAŠTVO (28)

Mi vrijedimo pred Bogom, narodom i poviješću samo toliko, koliko smo voljni učiniti u budućnosti za Hrvatsku, Vjekoslav Maks Luburić, general Drinjanin.

"OBRANA" br.43-44 - 1965.

Piše: general DRINJANIN (povodom smrti V. Mačeka)

- S očeva i Radićeva groba na Janka Pustu -

Cijeli je hrvatski narod, a ne samo ja, tražio je put do hrvatske slobode. Hrvatska omladina u školama i posebno ona učlanjena u katoličkim društvima, te naravno ona u sveučilišnim redovima - nije nimalo tajila, da je htjela konačni cilj i žestoke mjere. U Napretkovom konviktu u Mostaru svijest je bila stopostotna. Fra Leo Petrović na dječaćkim eskurzijama govorio je o staroj hrvatskoj povijesti, o hrvatskim kraljevima, o hrvatskoj vojnoj moći. (Pitam se danas, sada, kada su nam drugi sudbinu odredili i granice prekrojili, dali bi hrvatski svećenici u tim čisto hrvatskim krajevima, danas mogli odgajati, tako u duhu hrvatsva, svoje djake, kao prije, moja opaska!?) Orao i Sokol (to su tada bile hrvatske organizacije, moja opaska) su prednjačili. Hrvatski sportski klub ZRINJSKI u Mostaru talasao je masu sa hrvatskim amblemima. Priredbe hrvatskog pjevačkog društva TREBEVIĆ privlačile su gradjanstvo. Hrvatska glazba elektrizirala je ulicu. Fratri su odgajali čitave generacije kasnijih heroja. (Da se razumijemo, te heroje koji su svoje živote uzidali u temelje Hrvatske Države, neprijatelj je oklevetao najružnijim imenima, moja opaska, Otporaš) Široki Brijeg bio je, kao neka tvrda kula, spremna na borbu. Hercegovina je bila uz Radića, isto kao što je bila za Hrvatsku Državu, jer naziv Republika u Hercegovini je bio nešto konkretno.

Hercegovina je bila državotvorna, i nije bilo jednog Hercegovca, katolika ili muslimana, koji, ne bi bio sretan, da su ga tada Srbi ubili, kako bi ideja hrvatske države imala svojih martira. Jedan od prvih bio je šestoškolac Ante Soldo, inače neki moj daljni rod, kojega su tako pretukli na mostarskom redarstvu, radi jednog vatrenog govora na Napredkovoju božićnici, da je najprije bio izbačen iz svih škola, a kasnije umro od tuberkuloze. Tako je, nakon smrti mojega dobrog oca, u obitelji postao još jedan martin iz nove generacije.

Ideja je kod mene bila sasma zrela : treba se boriti s oružjem u ruci, i istrijebiti ne samo Cige u Ljubuškom, nego i sve Cige iz cijele Hrvatske. Posudno sam čitao novine, koje sam većinom morao stare, poderane i zgužvane kupiti po cesti, a i stariji su ih rado davali nama "školarcima". Debate u beogradskoj Skupštini govorile su mnogo, i hrvatski je narod to sa zebnjom i žudnjom gutao. Ali za mene je stvar već davno bila sazrela. Ja sam težio za vezom s onima, koji su bili kadri boriti se.

Nakon manjih i većih sukoba sa profesorima i srpskim djacima i organizacijama - konačno sam nakon prvog tromjesečja petog razreda pošao davno željnim pravcem : na grob ubijenog oca u Trebinje. Neki stariji ljudi muslimani uputili su me do jednog urara, katolika iz gornjih krajeva, koji je znao za zabranjeni grob mog oca. Ne samo da je bio zvjerski mučen i ubijen, nego je i pokopan na način, koji samo može vapiti za osvetom. Pomolio sam se na očevu grobu i zakleo, da ću se protiv uljeza u moju Hrvatsku boriti do zadnje kapi krvi, i do zadnjega daha. ([Koliko ih danas ima da bi se tako nesebično zavjetovali boriti se za Hrvatsku, moja opaska, Otporaš](#)) Izgledalo to nekome dobro ili ne "zakleo sam se i na osvetu"- radi ubijenoga oca., koji nikome zla nije napravio, ali koji nikada nije zatajio Hrvatske, i radi čega je bio proganjan, kao i cijela obitelj, još u doba Austrije.

S očeva groba pošao sam da vidim moju Hrvatsku, i nju sam obišao većinom pješice - od Kotora do Foče, od Čakovca do pola zemunskog mosta. Odatle sam se vratio - a da nisam ušao u Beograd, jer to već nije bilo za mene interesantno.

Prokrstaro sam i našu Dalmaciju, i sve otoke, bez dinara u džepu, i pjevajući iz svega glasa po malim brodicima, koje su prevozile robu ili građevinski materijal, ili išle u ribolov - "malena je Dalmacija, al' je dika rodu svom ...". Kroz Bosnu, kroz Slavoniju, kroz Srijem, kroz Liku, uvijek s ličkom kapicom i na njoj hrvatski grb i trobojnica - obilazio sam Hrvatsku, ponegdje radio ovo i ono, i uvijek naprijed i naprijed. Vodio sam rat za moj vlastiti račun, izazivao na svakome koraku, svadjao se radi Hrvatske s kim god sam mogao, i uzeo učešća ([sudjelovao, mo](#)) u svim demonstracijama gdje ih je bilo, zalazio u najradika žešće kutove, gdje sam ih god našao, da konačno nadjem one koje sam tražio i sa kojima sam konačno stupio u rat protiv velike Srbije i svake Jugoslavije. To su bile Ustaše. To je bila organizacija USTAŠA (U.H.R.O.) ustaška hrvatska revolucionarna organizacija - koju sam tražio od moga "razlaza" sa pokojnim Stipicom u Velikoj Gorici kraj Imotskog. ([Ovdje Maks Luburić govori o Gorici 6 km. istočno od Imotskog, odakle je i Zvonko Bušić, a ne o Velikoj Gorici pokraj Zagreba, mo, Otporaš](#))

Kao nekada iz škole na očev grob u Trebinje, tako sam sada, prije odlaska na konačni put, odočastio na grob moga Stipice i ostalih martira za hrvatsku Državu. Moj zavjet tada je bio već jasan i odredjen. Odlazio sam na Janka Pustu, gdje se je osnivao naš prvi vojno - revolucionarni logor. Od tada do danas promijenilo se je mnogo toga, pa se je mijenjalo i ime i vodstvo organizacije kojoj sam tada pristupio, i kojoj sam položio moju vojničku prisegu - s uvjerenjem, da je onako, kako su nam tada rekli - da je dr. V. Maček vođa hrvatskog naroda, a da je Poglavnik dr. Ante Pavelić vođa naše vojno-revolucionarne organizacije, koja predvodi borbu za uspostavu Nezavisne Države Hrvatske.

(Molim lijepo. Možda ću ponavljati i ponavljati važnost ovih opisa. Oni su izvor iz prve ruke. Ja sam preko i više od pola stoljeća u emigraciji. Mnoge stvari su mi poznate i sa mnogima sam imao priliku se sresti i pričati. Sa mnogima sam se dopisivao. Ne znam koliko ih danas još ima na životu. Ne znam ni to koji bi htjeli iznijeti i opisati svoja sjećanja i ono što znaju, za našu buduću mladež, naš buduću naraštaj. Zato je i te kako važno da se ovo bilježi i širi dalje, jer ovi opisi su od nas i za nas, a ne kao što je prije bilo: sve od našeg neprijatelja, kojemu smo silom prilika morali vjerovati. Otporaš.)

Nastavlja se

23-12-2014 03:17 [#289](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013
Poruke
2,348

VAŠA HERCEGOVKA ISABEL LUBURIĆ
MAKSOVO PISMO FRA. DOMINIKU MANDIĆU 7.12.1953.

Date: Tue, 23 Dec 2014 00:57:13 +0000

(Donosim ovdje jedno pismo vrlo povijesne važnosti kojeg je general Drinjanina pisao fra. Dominiku Mandiću u Chicagu 7 prosinca 1953., dakle sam 18 dana poslije Maksove ženidbe. Po mojem osobnom uviđenju i saznanjima ovo pismo nije još vidjela hrvatska ni svjetska javnost. Po mojoj osudi i procijeni ovo pismo je bilo pohranjeno - negdje, šteta što se ne zna gdje - u mikrofilm, to govorim zato jer ima crnu podlogu a pismo nosi štembiljem udaren broj O 1. ja ću ovo pismo doslovno prepisati a ništa mijenjati neću, osim, ako se potreba ukaže nešto nadodati što ja znam i tako popuniti prazninu u ovom pismu. Što bi moglo biti najinteresantije u ovom pismu je to da se je i suprug Maks Luburića potpisao "Vaša Hercegovka Isabel". Otporaš)

From: trup1959@gmail.com

Date: Mon, 22 Dec 2014 14:41:20 -0600

To: froate@hotmail.com

RESISTANCIJA NACIONAL CROATA (ovdje se nalazi grb HNO) CROATIAN NACIONAL RESISTANCE

HRVATSKI NARODNI ODPOR
Pax et bonum! Valencia, dana 7 prosinca 1953.

Mnogo poštovanom

O. fra. Dr. Dominiku Mandiću,

Starješini hrvatskih Franjevaca,

Chicago, USA.

Za naše vjenčanje dobili smo oko 1000 /jednu tisuću/ svih vrsta pozdrava (ne znam dali su Zvonko Bušić i Juli dobili toliko pisama od Hrvata dok su bili u zatvoru, mo) i sa svih strana svijeta. Vjerujte mi, dragi moj fra Dominiče, da mi je čestitka moga kateheta (vjeroučitelj; svećenik koji u školama predaje vjeronauk, mo. Otporaš) bila najdraža. Ona me je podsjetila na ono naše izvorno: Fratarska Hercegovina; tj. Božija i Hrvatska. U času kada me je fra Branko (Marić, mo) za uvijek svezao u kršćanski brak sa mojom vjernom Isabelom, sjetio sam se onoga, što ste me učili. Dajem Bogu i Sv. Anti hvala, da je sve kako Sveti Sakrament Ženidbe zahtijeva. Možete biti sigurni u to.

Isabel je kći jedna od najodličnijih familija Vaskongade, a ta je uzor svoj Španiji. (Španjolskoj, mo) Tradicija, vjera, čistoća, gdje se žene djevice i svetice umiru. Bog me je nagradio s Njom za mnogo patnje i odricanja. Uči već hrvatski i kaže, da je Hercegovka! Njezina roda familija je franciskanista, i dobio sam čestitke skoro svih naših fratara po svijetu, što je osobito veliko veselje prouzročilo u krugu obitelji. Čim dobijem vjenčane slike, poslat ću Vama jednu za uspomenu.

Ženio sam se u generalskoj uniformi, sa kompletnim znakovima, odlikovanjima, kapom itd., kao da smo u državi Hrvatskoj. Ona je k tome visoka dužnosnica Frankove Falange, pa je i njih bilo. (Riječ "Falanga" je grčka riječ a znači bojni red teško oružane vojske. U španjolskom građanskom ratu (1936-1939) Franko je spojio sve političke španjolske grupe u jednu pod nazivom "Falanga". Poslije pobjede 1939. godine u građanskom španjolskom ratu, general Franko je postao šef te Falange, sve

do svoje smrti 1975., mo Otporaš) Stražari pozdravljali hrvatsku uniformu i sve u redu. Mi smo ovdje obljubljeni i čim ova zemlja ojača osjetit će se to. Imam vrlo jakih prijatelja i dobio sam blagoslov i dobio sam blagoslov trojice nadbiskupa i biskupa. Naravno, naš dobri natpastir, nije mi mogao zaboraviti, da sam se usudio imati svoje mišljenje, i ako su prijatelji govorili istome, da bi bilo zgodno, nije mi poslao blagoslova. (Ovdje se treba nešto spomenuti što se je pričalo po hrvatskoj emigraciji, a to je da je najviše došlo do razlaza između Poglavnika i Luburića zato, navodno, što je Luburić oženio Španjolku umjesto Poglavnikovu kćer Višnju. Pričalo se je čak da je još za vrijeme rata NDH bilo govora da bi se Poglavnikova kćer mogla udati ili za generala Antu Moškova ili generala Vjekoslava Maksa Luburića. Gđica Višnja Pavelić je još živa i hvala Bogu još uvijek pri velikom pamćenju, pa bi i ona trebala nešto o tome reći, tako da se i o tome istina zna. Pred sobom imam knjigu "PISMA VJEKOLSAVA MKASA LUBURIĆA", gdje se na stranici 431-438 nalazi pismo kojeg je general Drinjanin pisao prof. Mirki Mehešu u Sadbury, Canada 8.2.1965. godine. Pismo je dugačko da bih ga u cijelosti ovdje pretiskao, ali zato ću, između ostaloga, donijeti jedan mali dio koji se nalazi na strani 434 u paragrafu:

"ŠTA MISLITE ZAŠTO?"

Svatko se može praviti svoje kalkulacije o meni, svatko može odobravati ili ne neki moj korak, ali ja Vas uvjeravam da sam se izložio skupa sa mojom četvero dječice zato da bih mogao biti dostojan zapovjednik, pa makar i samo one male i vjerne grupe otporaša u Torontu. kada bih ja Vama rekao istinu kakovih je sve ljudi bilo koji su me nastojali uništiti kod španjolskih vlasti, a sve zbog moje tobožnje izdaje prema Poglavniku, vi bi se krstili lijevom nogom, a ne desnom rukom. Kada bih Vam ja rekao, da mi je san nadbiskup Šarić rekao u društvu moje supruge, da ako ne prigнем šiju pred Poglavnikom, da ću biti istjeran iz Španjolske, a to znači formalno biti predan srbokomunistima"

Ako uzmemo u obzir iz generalova gore opisa samo ovo: "Naravno, naš dobri nadpastir"...., što bi "nad" i "pastir" moglo značiti Nadbiskup dr. Iva Šarić, Evnađelist i Nadbiskup Vrhbosanski, onda nam se čini mnogo jasnije zašto je došlo do razlaza Poglavnik/Luburić. Mo. Otporaš)

Nu jesu tri španjolska nadbiskupa i tridesetak svećenika prijatelja, kojih imam i više, a koji me poznaju u ove godine kod duhovnih vježba itd.

Moj brak će imati dobru stranu u pogledu veza, nu ja sam se ženio, jer sam osjetio, da je došla ona koju mi je Sv. Ante i njegovo posrjedstvo - dalo. jednom ću Vam o tome kazati više, jer sam ju upoznao u kapelici Sv. Ante /de la Florida /, mjesto odakle izlaze najsvetiji brakovi.

Hvala Vam i na daru. Budite uvjereni, da će rod Luburića znati šta mu je dužnost prema fratarluku, kao što je znao i pok. dedo Frane, otac mi Ljubo i svi drugi.

Pozdravite svu braću, u duhu Vam ljubi Pasić (u ovom slučaju fratarski, svećenički pas, mo) odani Vam u Kristu,

Vaš Vjekoslav vitez Luburić. (potpis je rukom, mo.)

Vaša Hercegovka Isabel. (potpis je rukom, mo.)

23-12-2014 05:53 [#290](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

POVODOM SMRTI VLADKA MAČEKA (7)

Hrvatska i USTAŠTVO (29)

Kako su nam tada rekli-da je dr. V.Maček vodja hrvatskog naroda, a Poglavnik vodja naše vojno-revolucionarne organizacije u bori za NDH., kaže general Drinjanin, Maks Luburić

(Ovo je rekao general DRINJNIN u svojim opisima u "Obrani" br. 21 1965. godine. On je rekao i više, što će se vidijeti u sljedećim nastavcima. Samo pratite, moja opaska, Otporaš)

Piše: general DRINJANIN

"OBRANA" br. 22 1965. godine.

- Prati me lik Mačeka na Janka Pustu -

Neće biti teško vjerovati, da sam već u najranijem djetinstvu znao što hoću, i da sam strastveno tražio moju sudbinu, kao što su drugi djeca-mladići sa strašću studirali, igrali nogomet, igrali se, ili, kao što su ljudi sa strašću tražili hazard, vino ili žene. Tko u onim danima nije bio voljan boriti se za Hrvatsku? Bio je to svatko bez razlike, iako, možda, na različit način. Stariji su vjerovali u političku (**a ne oružanu, moja opaska**) borbu, u međunarodno pravo, i u političku pamet dra. V. Mačeka, a mladost je mislila na oružje. To je tako bilo kod nas, i to je vjerojatno bilo i kod drugih naroda u sličnim prilikama. Jedni su posegli za oružjem i ostali pristaše Radića i H.S.S-e, a drugi smo upravo sa strašću tražili programe i vodje, koji su propovijedali otvorenu oružanu borbu sa Srbima i stvaranje hrvatske države. Nu u ona doba, kada je Maček uzeo na sebe vodstvo hrvatskog naroda, svi smo bili - Mačekovci. Naravno, svatko na svoj način.

Prilaz, ulica u Zagrebu, gdje je Maček imao svoju uredovnicu, bio je nedvojbeno politički centar svih Hrvata. Zgrada je izgledala kao vojarna ili tvrđava za vrijeme rata. Dolazili tamo gospoda i seljaci - kako bi se to reklo - dolazili pojedinci i delegacije, dolazilo je i Srba svake vrste, stranaca, novinara. Naravna stvar, i veliko srpski agenti, i hrvatski izdajnici u službi ovih, obilazili su oko Prilaza, da njuškaju ili teroriziraju.

Opasnost je mistično privlačila sve one, koji su želili bi borbu, tražili smrt u borbi sa Srbima. Kao što su momci i djevojke sanjali o ljubavi, ili bogataši o vreći dukata. ili kao što je gladan mogao sanjati o komadu kruha, ili žedan o gutalju vode, tako sam ja sanjao o tome, kako bi četnici, žandari i srpski teroristi napali Mačeka, a ja ga branio i pri tome poginuo. To bi bila lijepa smrt, o kojoj sam uvije sanjao i sanjam, naravno , u drugoj formi i na drugom mjestu. (**Ovdje je interesantno spomenuti kako je general Drinjanin, od prvih dana svoje mladosti, uvijek sanjao i tražio putove kako bi poginuo u borbi za Hrvatsku, ne znajući kada je ove redke pisao ni pune četiri (4) godine prije svoje mučeničke smrti, da će u toj borbi i poginuti 20 travnja 1969. god. u Španjolskoj, moja opaska, Otporaš**) Kako mene, tako i mnoge druge, posebno studente, ova misao je privlačila na prilaz.

Dosta posla imala je Mačekova službena straža sa nama amaterskim, dobrovoljnim čuvarima, jer smo se više motali tamo i više smetali nego li koristiti.

Preko puta Mačekove kuće bila je jedna gostionica, koja je zapravo bila neke vrsti glavnog stožera tih Mačekovih čuvara, raznih delegacija, glasnika i.t.d. - "Ajd, mali, biži ća!" - znao mi je doviknuti jedan visoki, koštunjavi Dalmatinac, sa debelom štapinom, koji je bio nešto kao šef straže. Jedan od

tih stražara bio je jedan od kasnijih ustaških generala - Ante Moškov, a bio je neke vrsti šefa sigurnosne straže - puk. K. (**Kruno, Krunoslav, moja opaska**) Batušić - kasniji zapovjednik Gradjanske Zaštite, a svima je poznato kakvu su ulogu odigrali u životu hrvatske države ta dva muža.

Ali ja ne bih bio tvrdi Ero, kada bi se dao uvjeriti, da Maček ima mnogo posla. Ja sam se sa njima svadjao i govorio, da je isto tako važno što ja imam reći Mačeku. Na kraju me je jedan od tih stražara uzeo za ruku i odveo na prvi kat u pretsoblje, gdje sam za jednu minutu, bez ikakvog ceremonijala, našao se u sobi, gdje je bilo mnogo ljudi i jedna gospodjica za stolom. Kad su se otvorila jedna vrata, onda su se gospoda pomakla desno i lijevo, a ja sam ugledao Mačeka gdje sjedi na stolici frčuci cigaru. Toga časa neću nikada u životu zaboraviti. - "Kaj je, dečec?" - to ili nešto slično mi je rekao, a ja sam buljio čas u njega, pa onda u sva ona lica oko njega. Mnoga ta lica poznavao sam iz novina, knjiga i raznih brošura, pa kao da sam nastojao impregnirati ih za cijeli život. Tko bi tada moga misliti, da ću jednom biti sudbonosan u životu tih ljudi?

Maček je, izgleda, bio informiran, valjda od svojih tjelesnih stražara, da tu ima jedan mladi Ljubušak, nasrtljiv kao sršljen, koji je zaintačio da vidi Mačeka, jer je vidio Radića i druge velike Hrvate, i koji da ne ce ...

Nastavlja se.

Objavljeno: 16.05.2009. u 18:27h
Broj otvaranja uratka - Prvih 24h: 1055

23-12-2014 12:52 [#291](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

POVODOM SMRTI VLADKA MAČEKA (8)

HRVATSKA I USTAŠTVO (30)

Ima tisuće načina kako biti Hrvat, samo jedan kako to dokazati: Prvi i pravi način je nositi hrvatsku zastavu i boriti se za Hrvatsku Državu. Ustaše su to bili.

Piše: general DRINJANIN

"OBRANA" br. 22 1965. godine.

Hrvate, i koji da neće otići, dok mu se želja ne ispuni. Vjerojatno su neposredno prije komentirali moje zgrade i nezgode, jer ih se većina dobroćudno podsmjehivala, dok su drugi u grupama razgovarali o svojim problemima, kao da mene i nije bilo.

Vjerojatno, da bi me se riješili, kad je netko rekao, da će se pobrinuti za mene i smjestiti me u tvornicu "Arko".

Ja sam bio nešto smeten, jer me je duboko impresionirala prisutnost toliko uglednih ljudi, a i figura dra. V. Mačeka. On je davao dojam veoma simpatičnog i dobrog gospodina. Ja sam na njegovoj glavi htio viditi krunu Matije Gubca, kao što sam na glavi Stjepana Radića htio viditi krunu hrvatskih kraljeva. Kod mene su ideali uvijek bili konkretni. U ona vremena svatko je vjerovao, da će Maček proglasiti hrvatsku Republiku i odcijepiti ju od Beograda. Svi smo vjerovali, da se više

nikada neći ići u Beograd. Svidjela mi se je Mačekova jednostavnost, ne samo tada, nego i onda, kada sam se zaista pretvorio u Mačekova čuvara, tek pod drukčijim okolnostima.

Gospodjica za stolom, njegova tajnica, bila je kasnije supruga dra. V. Mačeka, a sudbina mnogih od prisutnih bila je tako različita, kao i što je bio čitavi onaj skup ljudi, koji je ispovijedao pripadnost Radićevoj nauci i seljačkoj stranci.

Ali Maček je Maček, i svatko je vjerovao, da će ga ubrzo viditi kao martira ili kao predsjednika hrvatske Republike. Izgledalo mi je kao neko kućno čeljade, kao stric ili jedan dobri djed, pa sam nastojao sačuvati na njega takvu uspomenu i onda, kada sam bio gospodar nad njegovim životom, kada sam ga morao zatvoriti, i obraniti mu goli život, jednom od Nijemaca, drugi put od partizana, pa i od nekih Ustaša, kojima nije išlo u glavu - zašto Maček uopće živi!

Moja sudbina bila je -- Janka Pusta ! S tim je sve rečeno. Bio sam sretan da sam se našao tamo, i osjećam se sretnim i dandanas.

Ambijenat na Janka Pusti je u smislu svrhe - za koju je bio stvoren. Vodja Janka Puste bio je Poglavnik dr. Ante Pavelić, vodja vojno-revolucionarne organizacije, koja se tada zvala " USATAŠA " - hrvatska revolucionarna organizacija (U.H.R.O.) Tu Maček nije imao nikakve uloge. To su bili revolucionarci, spremni na sve. To je bila oružana ruka pravaštva. Tu je duhovni vodja bio Otac Domovine, Ante Staršević. Tu čak ni Radić nije imao mjesta. Pa ipak ...

Pa ipak ...Ja sam sa sobom donio lik Mačeka . Za kratko vrijeme uvidio sam, da su ga nosili i drugi sa sobom. Kolektivna politička svijest hrvatskog naroda bila je iskristalizirana u Vladku Mačeku, i tu se nije mogao oteti dojmu, da je vodja hrvatskoga naroda dr. V. Maček, niti onaj, koji bi to htio, ali zapravo nitko to nije ni pokušao.

I predvodnici i obični Ustaše, i stari i mladi, i oni zagriženi Frankovci, kao i oni drugi manje politički angažirani - gledali su u Mačeka, kao u vodju hrvatskoga naroda.

Tako je ambijent ostao i skoro do kraja, iako se je mijenjao prema samome držanju Mačeka, i prema tomu - dali je bio u zatvoru, na robiji ili proganjan, ili se govorilo da će, unatoč svega ipak u Beograd.

Dodatak članku: [\(ovom opisu, moja opaska\)](#)

Hrvatska Gradjanska i Seljačka Zaštita

Pri svakoj uspomeni na Dra. Vladka Mašeka uvijek mislim i na jedno Njegovo pozitivno djelo. On je stvaraoc Zaštite, koja je, pa makar i mimo Njegove volje izvršila svoju ulogu u rušenju bivše Jugoslavije, u razoružavanju Jugoslavenske Vojske i u proglašenju Hrvatske Države, u obrani Drine, u stvaranju Pohodnih Bojni Hrvatskog Domobranstava i kasnije u stvaranju USTAŠKIH PRIPREMNIH BOJNA.

Gornja fotografija prikazuje bojnika Knapa, pukovnika Batušića, dopukovnika Milana Pribanića, pukovnika Zvonku Kovačevića, pukovnika F.S. - a itd. Ti su ljudi stvarali Zaštitu, njom zapovijedali i iz nje stvarali dio Hrvatske Vojske. Većina je tih ljudi dala život za Hrvatsku, a dopukovnik Pribanić [\(Ovdje je potrebno spomenuti i važno istaknuti da je Ivan Prusac u svojoj knjigi " Tragedija Kavrana i Drugova " rekao da je Milan Pribanić, puk. Mačekove Zaštite uhićen sredinom kolovoza 1947. god. sa Bozidarom Mičić, četnički major, Duško Tošić, četnički major, i da "ova grupa nema nikakve veze s organizacijom 10 travnja", dok general Drinjanin navodi drugačije. Ja sam osobno poznao dugo godina, i bili smo vrlo dobri prijatelji, gospodina Zvonko Pribanić \(1926-2008, umro i pokopan u Petalumi, sjeverno od San Francisca, California\) kojeg sam više puta pitao o puk.](#)

Milanu Pribaniću. Uvijek je tvrdio da nisu nikakva svojta ali da su iz istog mjesta. Pošto je Zvonko Pribanić bio u Ustaškoj Mladeži, nije imao velikih simpatija za puk. Hrvatske Zaštite Milana Pribanića, mo. Otporaš.) Pribanić je nakon rata i kao pripadnik Hrvatskog Narodnog Otpora dobrovoljno išao u borbu i skupa sa puk. Kavranom i drugovima bio strijeljan.

Mi ne zagovaramo stvaranje partijskih vojska i baš zato treba odati počast svima onima, koji su se znali uzdići iznad stranačarstva i služiti Hrvatsku kroz njenu Vojsku kao borci. I zato Dr. Vladko Maček ima zasluga. I sam je bio satnik starog Hrvatskog Domobranstva. O tome ćemo još posebno piati na temelju razgovora sa Dra. Mačekom za vrijeme njegove internacije.
gen. D

(Ovaj dodatak članku generala Drinjanina se nalazi u "OBRANA" br. 22, strana 7 na istoj strani gdje se nalazi i gore navedeni opis. Tu na toj stranici se nalaze dvije slike, jedna pukovnika HOS-a Krunoslava Batušića a druga skupna o kojoj je general pisao. Ja te slike nisam mogao staviti uz ovaj opis. Za one koji se budu bavili ovim povijesnim podatcima, izvore sam stavio gdje se nalaze. Otporaš.)

Nastavlja se.

Objavljeno: 18.05.2009. u 14:10h
Broj otvaranja uratka - Prvih 24h: 1885

23-12-2014 22:44 [#292](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

POVODOM SMRTI VLADKA MAČEK (9) **HRVATSKA I USTAŠTVO (31)**

Mi smo za hrvatsku revoluciju i u toj revoluciji ima mjesta svakome Hrvat, koji je voljan dati svoj život za slobodu Hrvatske, ali ne za ovaj ili onaj politički režim ili ideologiju. General Drinjanin u jednoj od časopisa DRINA ili novini OBRANA.

Piše: general DRINJANIN

" OBRANA " br. 23 1965. godine.

Republika na Janka Pusti

Pripadnici Janka puste bili su jedna grupa revolucionaraca, koji su bili, makar u jednoj stranoj zemlji kao što je bila Madjarska, prosjek našeg čovjeka iz domovine. Bilo je katolika i muslimana, bilo je dalmatinaca, Hercegovaca, Slavonaca, Zagoraca, iz svih hrvatskih pokrajina, (Ovdje treba spomenuti kako je VUS-ov novinar, Djordje Ličina, pisao u svojim feljtonima sredinom osamdesetih godina, dakle nekih dvadesetak godina kasnije ovih opisa generala Drinjanina, kako je Pavelić regrutirao nepismene Ustaše upravo iz ovih gore spomenutih hrvatskih pokrajina. Dakle, Udba je čitala i pratila hrvatski emigrantski tisak, kojeg je komentirala kako je to inponiralo komunističko/jugoslavenskoj partijskoj liniji protiv svakoga hrvatstva, mo. Otporaš); bilo je seljaka i gradjana, bilo je radnika i intelektualaca, pa je bilo i predstavnika skoro svih strujanja, koji su i u

Hrvatskoj dolazili do izražaja. Pa je logično, da smo imali svoje "frankovce" i svoje "haesesovce". Iako su izvanredne prilike dovele sve te ljude u ustaški logor Janka Pustu, ipak je to društvo, ta skupina ljudi imala u sebi sve normalne karakteristike.

Lako je ustanoviti iz hrvatskog tiska onoga doba, da je cijeli hrvatski narod, a sa njim i emigracija, i unutar iste skupina Janka Puste, smatrala dra. V. Mačeka vodjom hrvatskoga naroda. I sami ustaški tisak - "Ustaša", "Grič", "Hrvatski Domobran", "N.D.H", itd. - općenito je u svojim vijestima, uvodnicima i političkim komentarima govorio u tom duhu, nadodavajući uvijek, da je Poglavnik vodja U. H. R. O. t. j. USTAŠA, hrvatske revolucionarne organizacije. Tu je formu Janka Pusta prihvatila, i to je razdoblje osobno za mene, a vjerujem i za veliku većinu ustaških boraca, pa i čitavog hrvatskog naroda - bilo najsretnije doba. Tada smo imali apsolutni hrvatski mir medju nama, i velika većina nas je vjerovala, da će Maček i Pavelić razdijeliti uloge i skupno povesti borbu za oslobodjenje Hrvatske.

I ne sam to, nego smo vidili i konkretne forme. Hrvatska je trebala biti Republika. Predsjednik Republike, naravna stvar, treba biti dr. V. Maček, a Poglavnik će zauzeti mjesto predsjednika vlade, kao stvaratelj onih vojno - revolucionarnih snaga, koje imaju zadatak najprije srušiti Jugoslaviju, a kasnije braniti Hrvatsku. Dapače, svi smo spominjali i one poznate stare hrvatske zapovjednike, kao što su bili ustaški krilnik Stevo Dujić, zatim u domovini pukovnik S. Kvaternik, te čitavi niz visokih hrvatskih časnika, kao onih u emigraciji: pukovnik Perčević, bojnič Balenović, satnik Metzger, bojnič Jesenski, satnik Lahovski i mnogi drugi. Svi smo vjerovali, da će nova Hrvatska s tim ljudima dobiti nove zapovjednike. Mi smo naime imali sasvim konkretne poglede na hrvatske probleme, i na način - kako smo htjeli doći do hrvatske države.

A onda, rekli bi, došla je nova vrsta politike, koja nam je zadala dosta jada, koja je skoro uništila i Jankapustu, i koja je kasnije uništila i HRVATSKU DRŽAVU. Radi se o - stranačkoj politici, **(Ove opise treba na glas pročitati (po)nekoliko puta kako bi se ovaj dugi uvod generala Drinjanina mogao shvatiti i razumjeti. Dobro proštudirati ove generalove opise, uočiti će se dvije stvari, a to su (1) tko se je borio za Hrvatsku Državu i (2) tko se je borio protiv Hrvatske Države, moja opaska. Otporaš)** o stranačarstvu, o izživljavanju na bazi užih stranačkih programa, u slavljenju ljudi i programa stranke iznad i izvan one politike, kako smo ju mi tada zamišljali. Mi smo bili za HRVATSKU POLITIKU, NARODNU I NACIONALNU, DRŽAVOTVORNU, OSLOBODILAČKU. Za većinu nas bio je to veliki udarac. Ta i takova politika na stranačaskoj bazi dovela je do izdajstva, teških gubitaka, do krvi medju nama i skoro do rasula. Takova je politika omogućila dolazak i infiltraciju komunističkih agenata na Janka Pustu, a prouzročila i izdajstvo Štefa Petrovića, i bijeg i tragediju Andrije Gredičeka, i smrt istoga i drugih. Govorim o tim problemima, koji su do sada bili nepoznati, po prvi puta, ne zato, da otkrivam tajne nego da borci vide kuda je sve odvela stranačka politika čak i prekaljene i poznate borce Jankapuste. Ujedno se jasno pokazuje na ono što se je kasnije događalo za vrijeme naše države, na kasnija izdajstva u redovima HOS-a (Hrvatsko Domobranstvo), kao i na suradnju jednog dijela HSS-a sa srbokomunistima.

Ne bih znao reći točne podatke. imena, dan i mjesta, odnosno gdje, kako i kada je počela izdaja. Ali sam doživio dan, možda jedan od najnesretnijih u nekoliko decenija borbe za Hrvatsku, kada smo imali prve bjegunce, prva sudjenja radi izdaje, prve izdaje vlastite braće, prvu sabotažu medju nama, pokušaje ubojstva medju nama, i kako ne, - prvu krv medju nama. Život u jednom emigrantskom logoru, gdje su se spremali vojno- revolucionarni odredi i organizirale ilegalne i konspirativne akcije, imao je svoje zakone. Oni su neumoljivi, i ni mi nismo mogli biti izvan tih zakona. U blizini jugoslavenske granice dan i noć smo morali bditi nad golim životima. Jugoslavija je slala agente, špijune, teroriste. Četnici su tada čuvali granicu nad većim dijelom mađjarske-hrvatske granice. Najprije se pucalo, a onda vikalo: stoj! Mi smo bili djelatni. Ali je isto tako veliki neprijatelj bila i vlastita Mađjarska država. Ona nas je zapravo internirala na Jankapusti. Tu smo obradivali imanje. Radili. Trebalo je jesti, plaćati kiriju, oblačiti se, financirati borbu **(a ne kako je u to doba tvrdila**

srpska propaganda, a kasnije, poslije rata, i komunističko jugoslavenska propaganda da ih je naoružavala Italija, tj. Musolini, kako bi kasnije sve to sveli na suradnju sa fašizmom i povezanost NDH sa fašizmom. Ustaše su kupovali svoje oružje isto onako kako su borci i branitelji kupovali oružje u prošlom Domovinskom ratu, moja opaska). A oružnici i agenti su nadzirali. Trebalo je izigrati njihov nadzor, da bi mogli vršiti ilegalne prelaze u Jugoslaviju, prebacivati ljude, oružje, itd.

(Na svu sreću da imamo koliko toliko izvornih informacije iz prve ruke iz onog mukotrpnog i borbenog razdoblja od sudionika skoro svih zbivanja Ustaške ilegalae prije rata i ustaških odluka za vrijeme rata. Zato je potrebno ovo čitati i uspoređivati sa svim jugoslavenskim opisima, koji su samo produkcije produkcija, kopije kopija, nadodavanje nadodavanjima od onih "piskarala" poput Djordja Ličine, Mate Rajkovića i na tucete drugih, koji nikada ni blizu nisu bili niti u jednoj dogodovštini ustaških zbivanja. Ali to ih nije smetalo iskrivljivati činjenice. Otporaš.)

Nastavlja se.

Objavljeno: 18.05.2009. u 21:23h
Broj otvaranja uratka - Prvih 24h: 1065

24-12-2014 00:51 [#293](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

PISMO HRVATSKIM ELITAMA - ŠTETA DA OVO PISMO NIJE U KNJIGI "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA"

(Želim reći par riječ o ovom pismu. Vjerovali li ne, ovo pismo nema datuma, ali ja sam jedan od svjedoka preko Dra. Dabe Peranića, koji mi je o nekim potankostima govorio. Veliko je gibanje bilo te godine 1968: Studenski štrajkovi diljem svijeta, a počeli su u Francuskoj u svibnju iste godine, kriza u Češkoj kada su jedinice Varšavskog Pakta uletile u Prag 21 kolovoza, svrgnuće liberalne vlade i intenzivni rat u Vijetnamu i drugim mjestima. General je to pratio iz dana u dan, a osobito su ga njegovi prijatelji Španjolci iz vojničkih krugova obavještavali o situaciji. Na osnovi trenutne situacije u svijetu i informacija sa kojima je general raspolagao, on je napisao svojim užim suradnicima ovo pismo, u kojemu je razradio mnoge aspekte glede hrvatskog slučaja u Jugoslaviji. Ja posjedujem ovo pismo pod rednim broje 45. više od četiri desetljeća. Često puta sam ga čitao sam sebi i iz njega crpio što mi je bilo potrebno. Više puta sam sam sebi rekao da je ovo pismo pisao neki general stranac, zbog ovog pisma bio bi njegova zemlja u zvijezde okovala veličinom svojeg vojničkog znanja, duha i sposobnosti. U tu svrhu donosim ovo pismo hrvatskoj javnosti da se uvjere u vidovitost i veličinu jednog hrvatskog generala. Naravno, čitajući ovo pismo, treba se staviti u odraz vremena kada je ovo pismo pisano kako bi ga se što svrsihodnije moglo razumjeti. Ako se ovo pismo bude gledalo kroz naočale današnjice, tj. današnje politike RH kojoj je na čelu sin partizana, protiv kojega se je general Luburić borio, a otac predsjednika RH Ive Josipovića, Ante se borio protiv generala Luburića, za sigurno možemo reći da se je borio protiv Hrvatske; kako je i Dr. Andrija Hebrang mlađi rekao u predizbornoj kampanji 2009..**"da se je Luburić borio za interese Hrvatske Države..."**, a otac predsjednika RH, Ante Josipović se borio protiv interesa Hrvatske Države. To su činjenice i zbog tih činjenica ovo se pismo MORA PROMATRATI IZ VREMENA KADA JE PISANO 1968. godine. Otopraš.)

general Drinjanin:

PISMO HRVATSKIM ELITAMA

U prvom redu molim Vas da bi ovo pismo smatrali izričito osobnim iako je umnoženo u ovoj formi. Tehnički mi je nemoguće, učiniti to individualno. Zato smo ga ovako umnožili, ali će svakome biti dostavljeno na njegovo ime i adresu i pod brojem.

Možda će netko primijetiti da to nije običaj. Možda, ali mi ga radi potrebe uvodimo u nadi, da će biti dobro primljeno.

Pismo upućujem **HRVATSKIM ELITAMA**. Pri tome sam mislio na sve one Hrvate u inozemstvu koji još nešto osjećaju za Hrvatsku i nisu digli ruke od traženja rješenja za ono što nam je svima zajedničko. Elitama smatram sve one koji su spremni bilo što učiniti i bilo što žrtvovati za stvar svoje domovine. Elite su se uvijek raspoznavale po sposobnostima za traženje rješenja za stvar duha i slobode, ako su se pri tome htjeli za ta rješenja i žrtvovati bilo u kojoj formi. Nisam mislio identificirati elite sa klasom ljudi koja se ističe vanjskim i sporednim vrlinama, nego unutarnjom vatrom, koja je živa u mnogim Hrvatima svih ideologija, političkih stranaka i raznih socijalnih klasa.

Zato cilj i svrha ovoga pisma nije snubljenje pristaša, prelijevanje simpatizera, obrana jednoga ili napadanje drugoga stava, osobe ili organizacije. Cilj i svrha ovoga pisma jest molba jednog Hrvata koji je od najranijih dječaćkih dana pa do zrele muževne dobi bio u službi Hrvatske i spreman je svoj život dokončati u toj službi, (**što se je uistinu i ostvarilo, mo**) a da od Vas ne traži niti priznanja za prošlost niti podrške za budućnost. Jedino što se moli jest: nastojati shvatiti ono što Vam želim reći i dati moralnu i materijalnu pomoć za ono što će se prema mom mišljenju dogoditi, a što se tiče sviju nas.

Neposredni povod za ovaj korak bio je jedan letak koji je proširen iz domovine po ljudima koji stoje vrlo blizu onoj grupi ljudi koju bi s pravom mogli nazvati "**HRVATSKI KOMUNISTI**"

Mi smo taj letak mogli donijeti u zadnjoj "OBRANI", br. 97/98, ili u slijedećem broju, ali smo imali dovoljno razloga da to ne učinimo i nastojati ćemo Vam objasniti te naše razloge.

HRVATSKA VLADA NARODNOG IZMIRENJA

Predsjednik republike HRVATSKE: **JOSIP BROZ TITO**

DOPREDSJEDNIK REPUBLIKE I PREDSJEDNIK VRHOVNOG SUDA: **DR. STJEPAN HEFER**

Predsjednik Vlade HRVATSKE: **DR. Branko Jelić**

Dopredsjednik Vlade i Ministar spoljnih poslova: **MIKA TRIPALO**

Ministar unutarnjih poslova: **gen. MAKS LUBURIĆ**

Ministar narodne odbrane: gen. IVAN GOŠNJAK

Ministar pravde: **Prof. MIROSLAV KRLEŽAŽ**

Ministar financija: **AVDO HUMO**

Ministar narodnog gospodarstva: **Dr. JURAJ KRNJEVIĆ**

Ministar poljoprivrede: **Dr. V. BAKARIĆ**

Ministar industrije: **Dr. V. VRANČIĆ**

Ministar šuma i ruda: **Ig. HAMID HROMALIĆ**

Ministar socijalnog staranja: **Dr. EUGEN JOCIĆ**

Ministar mornarice: **ADM. VICKO KRSTULOVIĆ**

Ministar turizma i povratnika svih Hrvata iz inozemstva: **VJECESLAV HOLJEVAC**

Ministar narodne prosvjete: **Prof. PAVLE TIJAN**

Predlaže se (dvanaest Državnih Sekretara) i to:

(šest) Hrvata katolika

(tri) Hrvata Muslimana, (tri) Hrvata Pravoslavne vjere,

isto tako se predlaže: (dvanaest) Ambasadora po istom ključu kao i državnih sekretara, te da ovako sastavljena

HRVATSKA VLADA NARODNOG IZMIRENJA - poradi na ocjepljenju - mirnom izlasku iz tzv. Jugoslavije i organizovanju

izbora na cijelom Hrvatskom povijesnom teritoriju. Moguća je izmjena i event. dopuna ličnosti u prvoj

Hrvatskoj VLADI NARODNOG IZMIRENJA.

PRIPREMNI KOMITET

za nezavisnu državu i

socijalističku republiku

HRVATSKU

(Napomena:

Po sadržaju ovog pisma kojeg iznosim, moglo bi se reći da je general ovo pismo pisao isključivo na bazi sadržaja ovog letka koji se je širio po domovini Hrvatskoj i dalje... Otporaš.

Budući da je letak u formi fotokopije stigao slučajno u vrijeme kada sam imao prilike razgovarati sa više uglednih Hrvata raznih tendencija, pokazao sam letak istima i pratio dojmove i geste tih ljudi. Jedan od duhovitijih intelektualaca je rekao, nakon što je pregledao imena i prebrojio "ministre": "Ako ima 16 milijuna Srba i Hrvata, lakše će se sporazumjeti tih 16 milijuna Srba i Hrvata, nego ovih 16 ljudi". Jedan ugledni vojnik iz starije generacije rekao je doslovno: "pametno ali nemoguće". Treći je rekao slijedeće: "logično, u skladu sa stvarnim potrebama, a u duhu s intimnim osjećajima, iako nažalost neprovedivo".

Konzultirao sam još nekoliko osoba. Neki su manje više razgoračili oči, neki sa manje više finog humora kulturnih ljudi označili materijal kao zgodan za šaljivi list, a neki su po starom hrvatskom običaju počeli odmah na papiru križati imena onih koje osobno ne simpatiziraju, odnosno stavljati imena svojih kandidata. Ali kod svih je ostalo "nešto", što ne bih znao definirati, a skorom uvijek je ostao kao prizvuk svim komentarima "nemoguće".

Upravo radi toga "**nemoguće**" htio sam napisati ovo pismo HRVATSKIM ELITAMA i bez obzira na ozbiljnost, namjere, značenje ili posljedice ovog letka. Zato i ne ulazim u meritum samog letka, nego se samo ograničavam na izraz "**nemoguće**".

Sve ono što se događa oko nas trebalo bi smatrati donekle "**nemogućim**", pa ipak se događa i moglo bi se dogoditi mnogo toga, što na oko, izgleda "**nemoguće**", a to nije, a nama ostaje uvijek da postfactum komentiramo: "izgledalo je nemoguće" i "tko bi to mogao reći". Nakon svega što se nama Hrvatima dogodilo, morali bi ne samo naučiti na pogreškama vlastitim i tuđim, nego i promijeniti dio samog našeg mentaliteta, kako bi pojmovi "**moguće**" i "**nemoguće**" dobili i za nas konkretno značenje.

Pogledajmo najprije malo unatrag, pa da vidimo, kolika je bila ograničena naša moć imahinacije (**imaginacija, mašta, i sl.,mo**) za predvidjeti, do koje mjere je bila opravdana naša nada, da će se kapitalisti i komunisti odmah "ZAKAČITI" 1945. godine? Ili možda i još ranije, da kako je, uopće, došlo do toga da su se uopće mogli sporazumjeti, unatoč svega, kapitalisti i komunisti tj. Rusija i Amerika? Ili da razmotrimo skakutanje Tita u ponore svjetske revolucije, da se odmetne i u

lakiranim cipelama i nakićen medaljama kao Božićno drvo, snadje u salonima Engleske Kraljice, pa da opet sretno stigne u Moskvu, i sretnije iz nje izidje, kao "prejasni stari drug" i opet se nadje poput modernih "hyppy-a" na fronti protiv svega i svakoga, a u sred Beograda na strani studenata i protiv njih, na čelu milicije! Najveći dio hrvatske emigrantske akcije se sastoji iz nezgrapnih reakcija na te Titove skokove, padajući u teške kontradikcije i izlažući se stalno nelogičnom objašnjavanju i uvjerenju, koji ostavljaju jako siromašne dojmove na našu okolicu. Jer, uvijek se dogodilo i opet nešto, što je prema nama **"nemoguće"**, ali nije za Tita, odnosno za ostale protagoniste.

U novoj "DRINI" koja je posvećena žrtvama komunizma i ima u sebi gradivo počam od "Oktobarske Revolucije" pa do "Češke krize", moći ćete primijetiti da insuiramo o mogućnosti "druge strategije" tj. na strani Sovjetskog Saveza ili Rusije. (U seriji "jugoslavenska tajna služba" koja je početkom ove godine bila prikazana na RTV u Zagrebu, moglo se je vidjeti kako generalov ubojica Ilija Stanić govori o nekim "šifriranim" pismima koja je on, navodno, vido na stolu generala Drinjanina, a da su ta "šifrirana" pisma se odnosila na suradnji s Rusijom. Pa, ipak Dr. Franjo Tuđman, general JNA, je uspio sa Sovjetskim Savezom ili današnjom Rusijom postići ono na čemu je - ako je - radio general Drinjanin, da Rusija prizna Hrvatsku Državu, mo. Otporaš) To je istina jedna strateška vizija, kao što je i svaka druga. - ali znamo da će biti ljudi (koji vole da im se dade legitimacija "političke pameti", ako ne, daju je oni sami sebi) - koji će reći da je to jednostavno **"nemoguće"**.

Čitao sam nedavno članak u madridskom uglednom "ABC" iz pera Arnold J. Toynbee, velikog engleskog filozofa povijesti, koji govori o Trećem svjetskom Ratu skorom jezikom Marcuse-a, koji da će se voditi unutar generacija i klasa. Njemu je sve **"moguće"** a samo nama, Hrvatima, nije moguće nešto što bi trebalo, a to jest koordinacija hrvatskih političkih ljudi, ideologija, organizacija i generacija, k istom cilju: stvaranje vlastite i nacionalne Hrvatske Države.

Najveći dio naše emigracije nalazi se mentalno u 1945., a oni od prije, jer i takovih ima, od novih generacija nisu uopće ozbiljno shvaćeni čak ni kao protivnici, a to je vrlo teška stvar. Govoriti u 1968. o legalnosti starih izbora, o zastupnicima, koji su većinom umrli od starosti u koliko nisu bili pobijeni za vrijeme rata ili u ovih 25 godina, podsjeća mladje na ono malo što znaju iz legende Zrinjskih i Frankopana, Muse Kesadžije i Ive Sibinjanina, Gričke Vještice, Od Doboja Muje, ili iz doba borbe staranih dinastija na našem području. Kao što ti ljudi nisu shvatili deseto-travanjsku generaciju, ni ova nije malo ili ništa shvatila iz zadnjih četvrt stoljeća političkih i društvenih promjena, iz dolaska nove generacije, koja nije da je bolja ili gora, nego je jednostavno drukčija, kao i svaka nova generacija kod nas i svugdje u svijetu moderne civilizacije.

Ovi naši opet gledaju sve kroz izričito pitanje mejdana, vojničkog oružanog ustanka, oružanih sukoba, trećeg svjetskog rata, pitanje komunizma i antikomunizma, pitanje istoka i zapada, i ne vide ni političkih ni društvenih promjena, koje uvjetuje budućnost i s kojima treba bezuvjetno računati. Isti ti naši dragi ljudi uvijek svaku moguću vanjsku vojnu situaciju bezuvjetno povezuju sa našim hrvatskim problemima, sa našim pravima, našim zaslugama u prošlosti, pa i jednostavnim našim željama za budućnost, jer da "nema rata bez Hrvata", - i kako smo inače junaci i naš teritorij od odsudne važnosti, da brate: "kud će bez nas", a "tko će protiv nas". Mi smo se rugali nekada našim Crnogorcima, da su svaki svoj politički i strateški plan počimali sa kalkulacijom "nas u Rusa 200 milijuna", ili sada nasljednici Jure Kastriota Skenderbega "Nas i Kineza 800 milijuna".

I ako je netko mogao ustvrditi **"nemogućnost"** takvog stava, to smo bili mi, hrvatski vojnici. Tu bi trebalo tražiti i izvore naše tragedije na Bleiburgu, pa i tragedije Bože Kavrana i drugova jer se mislilo na bitke i mejdane, na komunizam-antikomunizam, a nije se mislilo na ono što je uvjetovalo našu tragediju, tj. politički rad, ili politički ambijent, koji je manjkao za svaki djelatni otpor nakon 1945. godine u hrvatskim šumama i brdima, i koji nije imao političkih uvjeta ni u akciji Kavrana.

Zato smo i u pitanju nedavne Češke krize gledali samo na tenkove i računali odmah na intervenciju Amerike i zemalja "NATO". Kako smo god "**nemogućim**" smatrali svaki evolutivni napredak komunizma prema jednom socijalnom humanizmu ili socijalnoj demokraciji, a što se ipak dogodilo u češkoj i donekle u Hrvatskoj, smatrali smo "**nemogućim**" da bi ruska vojska stvar riješila "tenkovskom demokracijom" - kako sam to napisao u zadnjem uvodniku u "OBRANI".

Ne znam do koje mjere su zadnji događaji na granicama Jugoslavije pojačali moć imaginacije hrvatskog čovjeka da shvati realnu definiciju "**mogućeg**" i "**nemogućeg**" u politici. Meni je na pr. bilo sasvim logično da su Rusi zahvatili oružjem u jedan politički proces, tj. vodili politiku "drugim sredstvima", kako ju je definirao von Clausewitz i o čemu sam u svoje vrijeme pisao u "Vojnom Priručniku" u raznim člancima.

Isto smo opetovano govorili o tome da će se pokrenuti evolutivni proces u domovini. Danas je to stvarnost, ali kad smo mi to počeli tvrditi, trebalo je biti hrabar i izložiti se. Sjetite se samo uzvika jedne Buenosaireske revije: "kako se usude u Frankističkoj i Flangističkoj Španjolskoj ovako pisati". I sada su tu "nove političko-strateške mogućnosti", koje bi vrlo lako kod većine ljudi mogle biti žigosane kao "**nemoguće**", a mnoge od nas će se žigosati kao komunističke agente, a da ni ne spomenem ono tko ima a tko nema "političkog ugleda" i "političke pameti". (Pa to je ono što je u svojim izjavama u seriji "jugoslavenskih tajnih službi", generalov ubojica Ilija Stanić i nastojao progurati u javnost, kako bi rasteretio svoju odgovornost za ubojstvo generala, a još i neke druge u to ubojstvo umješao, kako bi javnost zbunio i podvojio, mo)

Pa ipak, pa makar to nama bilo drago ili ne, situacija je takva da mi moramo povući konzekvence iz nastale vojno-političke situacije, a jedna od tih je i potreba da podvrgnemo analizi stanje oko nas i kod nas, da nas i opet "**nemoguće**" stvari nebi stavile pred još "**nemogućnije**" posljedice.

Rusija će braniti i svoje strateške interese čak i na uštrb svoje politike i sprovoditi će tenkovima "drugim sredstvima" svoju politiku na uštrb svoje komunističke ideologije, koju će pak nastojati širiti i politikom i onim "drugim sredstvima" (promidžba, hladni rat, gerila, lokani ili mali klasični ratovi), i ako ne imadne drugog izlaza i globalnim, klasičnim ili atomskim, ratom.

Ta Rusija je na našim granicama. Ustaše su već jednom bacile u Dravu jednu Rusku pukovnicu, a Poglavar Hrvatske Države je odbio prolaz Rusima na Jadran, pa i uz cijenu priznanja NDH., sa strane Rusa. Nismo babe vraćare pa da sad postfactum nagadjamo šta bi bilo da smo Ruse pustili i prihvatili NDH u sklopu ruske strategije, te što bi bilo od Sredozemlja danas, da je Rusija imala jadransku ruku i našu Boku Kotorsku kao bazu za svoje atomske i druge podmornice, a za ledjima solidan hinterland od Hrvatske, Crne Gore i Albanije, tj. da se je mogao stvoriti naš san da spasimo Hrvatsku Državu, a Ruski san Petra Velikoga i Katrine, da izidju na topla mora. Ali ovoga puta je nazočna Rusija na Jadranu i Sredozemlju sa svojim ratnim brodovima, koje je "došlo" za vrijeme židovsko-arapskog rata (u lipnju 1967. a taj rat je pozna kao "šesto dnevni" rat, mo. Otporaš) i "ostalo" ovdje te se kasnije o "pojačalo" i kako izgleda i "učvrstilo" u lukama Egipta, Alžira (Mazalquivir, velika baza bivše francuske flote na Sredozemlju, danas je u rukama Rusa) te možda i u Libiji i Sirijskoj obali, uz slobodni prolaz kroz Bosfor i Dardanelle i pasivnost Američke VI. Flote u Sredozemlju i okolnih naroda, koji sa ironijom svoj "Mare Nostrum" (naše more, mo) zovu "Mare Vestrum" (Vaše More). tj. Američko i Rusko. Kina bi teoretski i praktično mogla biti nazočna u Albaniji u bazama koje su u svoje vrijeme Rusi sebi izgradili i kasnije napustili. Logično je da sada Rusija želi dolinom Vardara izići na Solun, a to znači priključenje Makedonije svom vjernom i najsolidnijem savezniku Bugarskoj, ali to znači i komadanje Jugoslavije.

Prema svemu Bugarska se sprema na akciju. Jake Radio postaje na samoj bugarskoj granici dan i noć obraduju stanovništvo Makedonije, te "Kosova i Metohije". Odakle i žurba da se samim Makedoncima prizna pravo na federaciju, jezik, crkvu i samoupravljanje, (i poznato je da je baš u

tom nastalom metežu Makedonska Pravoslavna Crkva se odvojila, ovog puta za vjeka vjekova od srpske PC, mo. Otporaš) a Područje Srbije "Kosovo i Metohiji" kategoriju NOVE REPUBLIKE, koja bi isto federirala sa svojom albanskom zastavom, albanskim jezikom, albanskim ljudima i albanskim sudbinama, koje su na kraju krajeva, pripojenje matici zemlji, tj. Albaniji. Nedaju se više zvati Šćipteri, što je slično nazivu Gedže ili Vlasi, za Srbe.

Pokreću se Rusi, Bugari, Makedonci, - i naravno pokreću se Srbi, Rankovićevci, koji su uspjeli pokrenuti i nove "Prototeroviste" u formi grupa nesvjesnih ili prodanih Makedonaca, koji za srpske pare počimaju, otvorenim napadajima na Ustaše i komuniste, dobre i zle, mlade i stare, krive i prave HRVATE, na čitavi hrvatski narod, na sami pojam i ime Hrvat, navješćujući rat Hrvatima. To isto spada u "**nemoguću mogućnost**", znamo da su u svoje vrijeme Bugarska (Makedonstvujući) i Srbija (Protogerovisti) vodili krvavi bratski rat između tih frakcija i koji je paralizirao svaku djelatnost, a za volju tobožnje "Stare" i "Južne" Srbije!

U zadnja vremena dogodilo se više toga što naslućuje aktivnost tih novih "prototerovista" (čitaj Srba, mo) u službi Rankovićevaca, (Paris, Goteborg, Malmo, Sydney, pisanje novine Makedonija itd). Dogadaju se sasna neočekivani događaji, rekli bi "**nemogućí**", da u tučnjavi na jednoj strani stoje recimo "vječni saveznici" Hrvati i Makedonci, Ustaše i Mihajlovisti, - a na drugoj strani "Hrvatski Revolucionarci, Udbaši" i Makedonci - Protogerovisti-Rankovićevci i Ljotičevci, koji "čuvaju Jugoslaviju"..To je sve u teoriji zapadnog čovjeka u Americi, koji bi htio na Balkanu gledati očima američkog demokrate, sasna "**nemoguće**", ali znamo iz prošlosti da je sve to ne samo "**moguće**" nego da se i odigravalo to, i još mnoge druge stvari, kao što će se i opet odigravati, a nama tek ostaje da postfactum i sa gorčinom komentiramo: "**nemoguće**" i "tko bi to bio rekao".

Tako se događa i dogoditi će se da će mali konspiratori Balkana i opet driblati generalštabce bilo koje nacije, - ali će to plaćati narodi i među njima i naš hrvatski narod.

Ako bacimo jedan pogled na "hrvatske revolucionarne akcije" i na "slučaj Draganović" viditi ćemo, da smo samo slijedili, rekli bi, našu tradiciju neshvaćanja "**nemogućih stvari**". Mi smo te događaje ne samo pravilno ocijenili, nego i najavili. Jedni su nas shvatili, jedni nisu ali su nam vjerovali, treći su u pomanjkanju sigurna kormilara hrvatske politike u emigraciji i nama prilazili, četvrti su nemoćno slijegali ramenima i prepustili drugima taj "nemoguć" teret, peti su ostajali "kod svoga" u pomanjkanju snage da uoče činjenice, i umirali s tim svojim nostalgичnim i senilnim uvjerenjem, a bilo ih je i ima ih dosta, koji su rekli da sve to ni Gospodin Bog ne bi razumio i povukli se u svoj mir, svoju obitelj, svoj usamljeni bunker, koji su davno Boga i Hrvatsku zaboravili u tuđini, nego govorimo samo o pozitivnim ili barem poštenim reakcijama naših ljudi.

Bili ste svjedoci našega stava, koji je upodpunjen sa nekoliko poruka na magnetofonskim vrpcama, o kojima ste mogli samo djelomično saznati iz našega tiska. Nastojali smo biti konkretni mjesto apstraktnih bulažnjenja. Naišli smo na mnogo otvorenih ruku i srdca, ali i na povika: "Opet Maks", i "Maks ne može", i mnogo toga, što nije potrebno prenašati, analizirati i podvrgavati kritici.

Istina bilo je i takvih, koji su sve svoje negativne ocjene moje osobe završavali sa rečenicom: "Doći će njegovo vrijeme" i "trebati ćemo mi Maksa".

Pa dobro, rekao bih, to je vrijeme došlo i treba se iznova baviti #neugodnim hrvatskim poslovima", koji su redovno u svojem pozitivnim aspektima bili iskorištavani po našim političkim predvodnicima, a u negativnim aspektima padali osobno na moja ledja.

Iz gornjih razloga mi smo izvršili reorganizaciju struktura Otpora i stvorili "**VANJSKI FRONT ODPORA**" koji će, ako Bog da, brzo prohodati svojim vlastitim nogama i često vezan uz sve ono što bi mogli nazvati "DRINAPRESS", a koju djelatnost mislimo izdvojiti od djelatnosti

"DOMOVINSKOG FRONTA" ili "POKRETA ODPORA", gdje moraju doći do izražaja, kako u unutarnjim hrvatskim odnosima, tako i u vanjsko-političkoj koncepciji, elementi "nemogući" za bilo kakvi tretman u emigraciji, u zemljama, gdje se u dobroj obitelji ne govori ni o Fidelu Kastru, ni o Titu, ni Maksu, ni o logorima, ni o humanom socijalizmu, kao što se ne govori prostituciji, homoseksualcima, popovima gerilcima, oženjenim kanonicima i vanbračnoj djeci.

Pokrenuli smo jedno vojno djelovanje "neugodnih poslova", koji mogu izgledati "nemogući", ali koji su, možda i najbitniji dio hrvatskih napora za izvojevanje hrvatske nezavisnosti.

"Gdje si Maksu" - znao sam čuti i čitati od mnogih! Ali tu smo i opet u problemu politike, a ne četovanja. Ja sam kao dijete otišao u "Pravašku Radničku Omladinu" i kasnije u "**vojno-revolucionarnu bazu. - Jankapustu.**" O mojim pogreškama i grijesima mnogo se raspravljalo i pisalo i mnogo toga ostalo za napisati, a ako je napisano, (**napisano je, mo**) za objelodaniti. Čitavu istinu zna samo nekoliko ispovjednika (**dakle svećenika, mo**) i Svemogući Sudac grješnika i ispovjednika, tužitelja i tuženih, pa ostavimo i to po strani, jer nećemo ništa definitivna ustanoviti. Ali ostaju problemi, koji su službeno po većini proglašeni "nemogućima", a neslužbeno prepušteni "Maksu na nadležnost".

Jedan mladi intelektualac pokrenuo je bio jednu novinu i u njoj napisao: "da je ijedan od nas rekao ono, što je rekao Drinjanin, bili bi nas proglasili komunistima".

Pa ipak na kraju je i on pošao Maksovim stopama, i rekao, ali previše kasno, a da bi bio dobio naslov "pametna heroja". Ne, niti je Maks komunistima, niti treba da to bude, niti bi bilo pametno takvim se predstavljati, jer baš kao takav ne bih imao šta reći. Ali kao hrvatski nacionalista, stari borac za Hrvatsku Državu i kao antikomunista, kao hrvatski vojnik, konspirativac, mogao bi biti koristan.

Ponavljam da ne tražim pristaše, jer ih nikad nisam imao, želio, ni trebao. Nisam političar, nego borac, pa neka svaki od Vas toj mojoj boračkoj kategoriji dade kakvu hoće nijansu. Tu ništa ili malo znači neki čin, javna priznanja ili javna napadanja. Tome ste bili svjedoci. Prenemaganja, zapomaganja, proklinjanja, zaklinjanja, plač i blaćenje, niti su mene skrenuli s puta, niti su spriječili druge da me u borbi slijede. Što bude više "nemogućih" problema, što jači bude Ranković. što mahnitije stanje i ambijent, što bučniji četnici i srbokomunisti, što pasivniji i dekadentniji "zapad", to će suze manje vrijediti. U Katangi se interveniralo radi rudače urana za pravljenje atomskih bombi.

Onda su Uj. Nacije "mogle" intervenirati i intervenirale su. U Biafri kolju dnevno stotine i umiru deseci tisuća. Umire jedan narod, ali je "nemoguće" intervenirati, jer su svi interesirani u petroleju NIGERIE i uloznim kapitalima. Česi su prepušteni Rusima u Yalti, a sve drugo je prenemaganje i zapomaganje. Dubček to mora riješiti u Moskvi i tamo je otišao, iako zna da je "moguće" da se ne vrati. I kao što to može biti "moguće" i mnogom od nas, pa i Maksu, koji se htjedne baviti "nemogućim" poslovima. Zato se ovim pismom obraćam i predstavnicima onih, koji mi niječu bilo kakvu kategoriju, ali dopuštaju "da će doći Maksovo vrijeme".

Ja im velim: tu je to vrijeme i treba se požuriti, da ne prodje. (**Ovo, nazovimo ga "Maksovo vrijeme", je uistinu donekle, urodilo plodom Hrvatskim Proljećem, koje je počelo najprije Deklaracijom Hrvatskog Književnog jezika 1967., pokretanje časopisa Hrvatskih Samostalnih Pisaca TIN UJEVIĆ i HRVATSKI KNJIŽEVNI LIST 1968/69., Hrvatski Tjednik 1970., pomol hrvatskog slobodnog govora, što je sve skupa rezultiralo SJEDNICOM KARADORĐEVO prosinac 1971., mo**)

Neću zalaziti u tehničke detalje, jer ne spada u okvir ovog pisma, nego govorim načelno: jeste li voljni pomoći taj rad. AKO JESTE, POMOZITE, AKO TREBA DA SE OGRADJUJETE, OGRADITE SE I TAKO SI OSIGURAJTE ALIBI.

Pred par dana najnoviju interpretaciju jednog njemačkog komičara o razlozima izgubljena rata. on je naime pozvao publiku da digne ruku svaki onaj koji je bio u ratu protiv Rusa, Engleza, Francuza i Amerikanaca. Naravno nitko nije digao ruku. "Eto, sada znate zašto smo izgubili rat, jer na fronti smo bilo samo ja i Hitler". Tako nešto se događa i samnom. **Iznima je bio Veliki Stepinac, koji niti je nijekao svoje veze sa mnom, niti me se htio odreći pred sudom. Ali, naravno, to je bio Stepinac...**

Ljudi koji će Vam uručiti ovo moje pismo biti će diskretni. Oni su i pouzdani. Ako možete, pomozite nas materijalno, dajte svoj obol, jer bez sredstava ne može se voditi nikakva politika, a najmanje ona "nemoguća".

Mi smo stigli pred "PRVI KORAK" i idemo na svaki način. Ljudi Otpora će i nadalje raditi u novim oblicima i nastojati hrvatskim konspirativnim potezima dati političku podršku u koliko je to potrebno radi državotvornog karaktera. "Čupavci" (Ovdje general misli na studente koji su pokrenuli masovne štrajkove po cijelom svijetu, a većina njih, ako ne i svi, imali su dugu kosu, pa je izgledalo kao da pred sobom vidiš čopor skitnica, mo) se bune radi bune, a mi se borimo radi Hrvatske Države. Bez toga sva nastojanja ne bi imala smisla.

Kada je trebalo boriti se protivu komunizma, ja sam se borio. Nije to tajna za nikoga a najmanje za komuniste. I baš zato može imati stanovite vrijednosti ruka pomirnice hrvatskim komunistima za suradnju u rušenju Jugoslavije. (Ovdje general misli na "PORUKA IZMIRENJA" koja je izišla u Istarskoj DRINI br. 3/4 1964., mo) Tako, a ne obratno, tj. da njima treba suprostaviti ljude "čiste kao ljljan", koji u životu ni "mrava zgazili nisu". Za vrijeme rata, kako je mnogima od Vas poznato, ja sam vodio rat sa četnicima za svoj račun i onda, kada je Hrvatska Vlada s njim pregovarala, ili su to čini pojedini Ministri ili predstavnici pojedinih institucija lokalnog značenja . Nakon što je general Djikić, zamjenik Draže Mihailovića, dobio od Vlade i Vojnih vlasti dozvolu za prijelaz za sebe i svoje ljude, on je tražio tada od Poglavnika, da razgovara sa mnom, i da od mene dobije potvrdu tih ugovora, jer: "prošli su slobodno oni, koji su imali njegovu privolu, i bez dozvole Vlade, a nisu prošli oni, koji su imali samo Vlade i Nijemaca".

Komunisti u danom času mogu (i ne moraju) respektirati ljude, koji su se protiv njih borili baš zato, jer bi to i opet mogli činiti, a malo ili ništa su respektirali one, koji se nisu borili, jer se njih ne trebaju bojati. Vidi u Češkoj, gdje su ušle mađarske divizije onog istog Kadara, koji je prije Nadyove bune ležao kao "kao mađarski komunista" u zatvorima počupanih nokata. One iste divizije koje su se 1956 borile protiv Rusa i bile napuštene od Zapada! I još bi te divizije mogli vidjeti ne samo na granicama, nego i na području Jugoslavije.

Finska se je kao mala borila protiv Rusije, bila je pobjedjena, ali je danas slobodna i priznata od Rusije. Mnogo bolje nego Češka, koja je dva puta postala slobodna i dva puta slobodu izgubila a da hitca opalila nije.

Pojava ruskih snaga nije dovoljna, čak ni samo rušenje Jugoslavije i komunističkog režima. Ništa definitivna nema u povijesti naroda. Ogromni blokovi jesu i ostaju jedni na suprot drugima. Tako i u Hrvatskoj (bilo kakvoj) ostaje problem komunista, antikomunista i ne komunista, (KAKVA DOBRA PRONICLJIVOST I ISTINA JE IZREČENA U OVIM GENERALOVIM RIJEČIMA, ŠTO SE I DANAS MOŽE OČITOVATI U POLITIKI VLADE REPUBLIKE HRVATSKE, mo) i nitko od nas ne može predvidjeti krajnji rezultat, jer ga nema. Ali ako želimo da nas se smatra ozbiljnim političkim ljudima, potrebno je zauzeti jedan stav i ne ostati skrštenih ruka u ovim časovima. Eto, tu smo. Ni na jednoj strani nema ukrućene monolitnosti, jer se i Rusima bune njihovi sateliti, i Amerikancima njihovi. Svi problemi, pa kako god se riješe, ostaju permanentni za dugo vremena. Ali narod koji želi svoju slobodu, mora voditi borbu za svoju nezavisnost i unutar nezavisnosti za svoju dobrobit, bez obzira sjene tenkova velikih potencija ili ravnoteže atomskog

straha kod svijetu.

Jedino što se ne može jest ono Mačekovo "Bumo vidili" jer ništa viditi nećemo, doli tragedije svoga naroda i svoje vlastite impotencije, koju skrivamo za tobožnje načelne i taktičke stavove, koji pokrivaju prostotu i golotinju vlastitih i osobnih interesa, komoditeta i često kukavičluka.

U takovu djelatnost valja ubrojiti i skrivanje za krilaticu da će "narod sprovesti svoje oslobođenje". Da, ali onda neće trebati onih, ni iz Domovine ni iz emigracije, koji nastoje govoriti u ime naroda, kojega su prepustili samome sebi.

I na kraju: što vrijedi Maks, ili netko drugi, što vrijedi ili ne vrijedi, reći će ono što u budućnosti učinimo ili propustimo učiniti. Reklo se mnogo o mojim ambicijama. Da, od najranijeg mogega djetinstva, tjerala me ambicija ulaska u povijest moga naroda. Ovu je probudio fra. Leon Petrović. koji je nas djake vodio po ruševinama naše slave i govorio nam o hrvatskoj veličini i budućnosti. I sada mislim na tu budućnost, koja će nas svrstati prema tome kako znađemo ne samo sprovesti, nego i završiti jedan život.

E, dragi moj i dragi naš generale, kako je tebe fra. Leo Petrović vodio po ruševinama, slavi i veličini naše Hrvatske, tako i ti nas vodaš kroz borbu i borbe za NDH i kroz razne primjere i razne načine kako se međusobno izmiriti, oprostiti jedan drugome, i svi zajedno u jedna ROV ZA JEDNU NAM HRVATSKU!

PISMO HRVATSKIM ELITAMA

Svjestan sam činjenice da unatoč svega nisam osoba rekli bi "prihvatljiva" za zapad. Nu recite mi nakon iskrena ispita savjesti što se krije iza velikih "veličina", iza zavjese koju vlade, vojske, promidžba, institucije, pa i povijest, montiraju o pojedinim velikim ljudima, a da ne padamo tako nisko i konzultiramo lakaje, kućne sluge, pa i supruge i punice. Pa i ono što jest u pobjedama uvijek izgleda drugačije, a u porazu drukčije. Iza gloriosnih figura, medelja, zlatnih gumba, pripremljenih biografija, retuširanih stranica, moralnih veličina, čvrstine, karaktera i drugih vrlina, obično ima mnogo a nekada i previše mizerije, kruhorstva, oportuniteta, svakidašnje sivosti, (u ovomo slučaju "svakidašnje sivosti" bi nekako moglo značilo kao:"svakodnevnosti, mo) prosječne kulture, pa i nepismenosti. Tin Ujević bi rekao da se daju nagrade ne za "pismenost", nego "protiv pismenosti". (KANA, br. 5. 24 svibnja 1972. na stranici 44 donosi slijedeći opis kojeg bi se moglo, donekle, usporediti o gore navedenim pretjerivanjima i lažima o kojim general Drinjanin piše:

"LAŽ. Zovem se Laž. Odmah po stvaranju svijeta krenula sam s Istinom u Svijet, u šetnju. Put nije bio lagan. Najednom smo došli do neke rijeke. Hoćemo li se ovdje okupati - pitala sam Istinu. I Ona je pristala. I dok se Istina bezbrižno skinula i kupala, ja sam smislila plan. Žurno sam se vratila do obale i ukrala joj haljine. Ona je ostala sama, gola golgeta. Otada se krećem svijetom obučena u Njene haljine i kitim se Njenim perjem, a Ona se potucava svijetom gola, siromašna, bez šarma i privlačnosti. Kažu ljudi da se opasno širim svijetom. Moj je jedini saveznik strah. Nastanio se u svakome više ili manje. Najbolje uspijevamo izdaleka. Naša je najbolja publika masa. Imamo mi i svoje aktiviste. Vrlo su nam odani. Ima ih mnogo, veoma mnogo ..." Tako to kaže KANA odmah iza Hrvatskog Proljeća i Bugojanske Akcije Finex 72. 1972., mo. Otporaš)

Da samo znate koliko se je "velikih ljudi" mizerno prodavalo ne za spasiti život, ili nekoga svoga, nego i za zdjelu čorbe ili komad kruha. Bilo je toga i kod nas, i na drugoj strani, a ne govorimo o najbjeđenijima, koji nisu bili ni na jednoj strani, i koji nisu poznavali granica ljudske mizerije, koju nije mogao zamisliti ni tragični De Vigny, (Plemić, Alferd de Vigny (1797-1863) francuski pisac, mo) koji je pisao o veličinama i podložnostima, (mizeriji), vojnog zvanja. I to sve kada se ratuje na zapadu i u klasičnim ratovima. Ali ratovati sa Srbima, sa četnicima, na Balkanu i usred građanskog rata, gdje smo divljali dobri i zli, pet i šest raznih vojska i u vrtlogu ideoloških borbi i upotrebljavajući metode partizanskog rata.

Ne, nisam htio sebe pravdati, jer sam mogao to učiniti i u listovima koje sam stvorio, nego sada pišem da bi hrvatske elite promislile na sve ono što nas dijeli, a među time je i često hipoteza "grijeha hrvatske revolucije". Nisam mislio revalorizirati te jade, niti ih braniti same po sebi, nego sam nabrojio nekoliko "olakotnih okolnosti" koje bi se davno zaboravile da smo rat dobili. Nismo ni mi tako zli, niti su tako oni "veliki", koje bi mnogi od Vas rado gledali na čelu hrvatski vojnika.

U redu tih misli treba imati u vidu i još jednu činjenicu: da sam ja bio jedan od onih, koji se nije skrivao za ledja šefova, iz naših redova nestalih odgovornih ljudi, iako sam to mogao. Mislim da će ipak trebati radi povijesne istine govoriti i o tome, pa ako ikada trebadne, ja neću bježati iz moga djela odgovornosti zato, jer to nikome ne bi koristilo, a najmanje Hrvatskoj. Negdje je mislim Leon VIII. napisao da bi svako pisanje povijesti trebala voditi dva osnovna zakona: ne lagati u namjeri da se čovjek predstavi boljim nego jest i drugo, ne imati nikada straha u kazivanju istine, iako osobno nije ugodna. Mogli ste vidjeti na pr. da se nisam branio u pogledu odgovornosti za Vokića i Lorkovića, i dočekao vrijeme da se je ustanovilo da nemam nikakve krivnje, da ih nisam ni zatvarao, ni sudio, ni tjerao, ni ubio.

Napomena:

Iako sam već o tome iznio tko je ubio i kada ministre NDH, Vokića i Lorkovića, ipak ću u idućem opisu, koji će biti kraj ovoga pisma, napisati tko ih je ubio.

PISMO HRVATSKIM ELITAMA (deveti (9) dio)

(Kako sam rekao u prošlom opisu da ću navesti podatak tko je ubio ministre NDH Antu Vokića i dra. Mladena Lorkovića. Taj podatak se nalazi u novini OBRANA br. 150, travanj 1971. Pošto sam to već iznio u detalje u prošlim opisima, ovdje ću samo navesti izvor i ime počinitelja. Njegovo je ime Mijo Grabovac iz Proložca kod Imotskog. Ovu informaciju je službeno saopćio Mirko Čavić, a državni bilježnik Republike Argentine potvrdio 12 prosinca 1959 godine u Cordoba, Republica Argentina. Mo)

Mogao bih lako nastaviti pokazujući prstom na žive i mrtve, na zakone, hierarhije, itd. ali to neću učiniti. Neću to ni u novom koraku privodjenju "neugodnih poslova" tj. u pokušaju da neutraliziramo stare i privedemo Hrvatskoj, kroatiziramo, mlade hrvatske komuniste i njihove suputnike, što je odgovoran i "neugodan posao". Možete svi biti sigurni, da se neću skrivati za druge, ni prebacivati krivnje, kao što ljudi često čine, nego ću znati snašati odgovornost, biti dosljedan prošlosti i misiji, koju mi nitko nije navalio na ledja, doli ja sam sebi. Kao što sam uvijek nastojao sačuvati slobodu vlastitog duha, znao sam biti vjeran i jednoj ekipi ljudi s kojima mislim da mogu nešto učiniti za Hrvatsku. Nova vremena, novi zahtjevi, novi ljudi, nove tehnike. Ta se sloboda unutarnjeg duha može sačuvati u svojoj nutринi i onda kada se prema vani mora prividno sklapati kompromise. Ne ulazim u ovu igru bez unutarnje rezerve i opreza. Ne znam dali sam uspio izraziti što sam htio, ovako na brzini, jer se radi o jednom pismu, a imam slab običaj, da sve pišem na brzinu i skorom nikada, već i radi pomanjkanja vremena, nikada ne korigiram. Ako sam uspio, bit će mi drago, a ako ne, ništa Vi izgubili niste.

Samo još jedan konkretni primjer, kako je teško boriti se na više frontova odjednom: u Australiji su naši tragali za jednim previše bučnim vikačem i "superrevolucionarcem", koji je proglasio izdajnikom svakog tko nije voljan dati svoje uštede u "fond za revoluciju". Kad su imali dosta podataka izvršili su mu premetačinu i ustanovili ne samo da je Udbaš, nego k tome i Srbin, sa regularnim pašosom jugoslavije, s kojim je putovao od zemlje do zemlje, a onda "nestajao" i uz pomoć infiltriranih Udbaša bio uvijek prihvaćen kao hrvatski "robijaš", "mučenik", "heroj", i naravno "organizator revolucionaraca". I kad su ga progljedali, izvadio bi iz kufera svoj pasoš, išao dalje i izlazio na sunce pod drugim imenom, na drugom mjestu, i u drugoj organizaciji. Moga bih Vam nabrojiti stotinjak takvih ili sličnih događaja, sa konkretnim podacima, imenima, datumima itd. Nu kome nisu dosta ove činjenice, neće ni deset sličnih.

Koristim ovu priliku da vam kažem nekoliko intimnih riješi o "hrvatskim komunistima". Dobar dio Vas je uvjeren da je na mjestu ona naša bosanska, iako vulgarna izreka, da se "ne može iz govana pitu napraviti". Tu bih htio odmah nadodati, da kada se govori o "komunistima" uopće, trebalo bi postaviti najprije jedno pitanje: što je komunizam, odnosno što je tko tražio u komunizmu, pa de se odgovori na pitanje: tko je, ili nije komunista, a onda opet unutar samog pojma: kakve vrsti je komunista, koliko je uvjerenja, koliko oportunist, koliko iz kukavičluka, koliko iz "klasnih" razloga, koliko pak iz same činjenice rata, gdje smo svi bili nekamo svrstani i kad to nismo htjeli. Sjećam se i nikada neću zaboraviti, da smo jednom zgodom jedna grupa svih dužnostnika sigurnosti obilazili zatvore "ustaškog stožera", improviziranih zatvora improviziranih institucija. Kod jednog zatvorenika, radnika iz Like, kao optužba stajalo je da je u jednoj brijačnici rekao da "bi trebalo sabotirati komunizam". U onim blaženim vremenima euforije i prodiranja prema Harkovu nekome se činilo da je to komunistička propaganda, pa čovjeka zgrabili, prebili i doveli ga u zatvor, gdje je mjesecima ležao "radi sumnje komunističke propagande". kasnije je jedan čovjek pao u borbama na Kordunu kao član Ustaških Pripremljenih Bojna, a njegov slučaj često spominjan kao karakterističan čega se sve može dogoditi za vrijeme jednog rata, rata-revolucije.

Osim toga svi mi znamo da je u svoje vrijeme svaki isticaj socijalnih prava bio skršen kao "komunizam", i da su najuspješniji antikomunisti postali iz razuvjerenih komunista, ali da su mnogi komunisti to postali, jer smo ih tamo gurnuli. Generalizirati danas o tome značilo bi isto što i govoriti o "ustašama", o "nastašama" i "pristašama". Tko je sve bio Ustaša? Moramo zato i u tom pogledu stvoriti jasnije definicije. I kad smo već ustanovili za koga da je "komunista-komunista", kao što smo nekoć dobru kafu morali zvati "kafe-kafe" za razliku samo od "kafe", koja nije bila kafa, i k tome još uvijek praviti razliku medju starima i mladima, gdje stari komunisti traže u našim Srbima svoju životnu sigurnost, a mladi zaziru od istih i drugih, - ali možda više još od nas, tj. "ustaša", "fašista", "klerofašista", "nacionalista" ili kako su nas već klasificirali.

Još jednom molim da ovih par riječi shvatite kao jedan intimni razgovor ili osobno pismo.

U to ime ja Vas, poštovani gospodine i hrvatski brate, pozdravljam uz naš vojnički pozdrav

general Drinjanin

ispod je generalov potpis i grb Odpora.

Ovo pismo je poslato pod brojem 00045 Boži Čuvalu.

24-12-2014 15:25 [#294](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

POVODOM SMRTI VLADKA MAČEKA (10)

HRVATSKA I USTAŠTVO (32)

Šta je fašizam? Fašizam je koncepcija koja se bori protiv osjećaja i želja vlastitog naroda.

USTAŠTVO se borilo i bori i uvijek će se boriti za svoj vlastiti hrvatski narod.

Piše: general DRINJANIN

" OBRANA " br. 23 1965 godine.

Trebalo je nadljudskim naporima izdržati bez micanja na jednom mjestu, nekada do glave u vodi, ili mjestima punih komaraca, da bi imali jasnu sliku o kretanju oružničkih, graničarskih i vojničkih jedinica s jedne i druge strane, a onda provlačiti se između njih, prelaziti, vraćati se, dobivati vijesti i poštu, prihvaćati ljude i slati nove natrag u domovinu na zadatke. Mađjari su odvodili i zatvarali uhićene, plijenili materijal, a Srbi su ubijali, sudili i tako dalje. Naš je Edo Premec bio sudjen na 15 god. robije u Mađjarskoj, jer je vlast imala dokaza, da je isti predao našim željezničarima jednu paklenu mašinu. I da je odao ostale, što nije, svi bi bili sudjeni. I kraj toga smo se vježbali, učili, spremali, vršili danje i noćne vježbe.

I sada - izdaja među nama, svadje, intrige, sabotaze, bjegstva i sudjenja! Mi smo sa najpovjerljivijim ljudima već bili iznajmili jedno drugo imanje: BAZA PUSTU, s druge strane Kanjiže, i prije samog Marselja smjestili se u Velikoj Kanjiži, gdje smo nastojali urediti jednu mehaničku radionicu iz više razloga: radi akcija, koje smo mislili poduzeti, radi sveopće navale na Jankapustu. Tjerali su nas Mađjarski oružnici, srbijanski četnici, novinari okolnih i prema Mađjarskoj i nama neprijateljski raspoloženih država. I sada smo imali neprijatelja među nama: imali smo i srbijanske agente i komunističke konspirativce. Oni su među nas stigli kanalima HSS-a. Nastala je "čistka", a ta je dovela skoro do rasula. JANKAPUSTA NIJE BILA ONA, koju smo donijeli u svom idealizmu iz domovine. Podijelili smo se svi. Rekao bih svak sa svakim. Ali uglavnom podijelili smo se na USTAŠE, a zvali su nas "Frankovci" ([možda \(da\) danas ne bi bilo protuzakonito zvati državotvorne Hrvate "FRANKOVCI", moja opaska, Otporaš](#)) i na MAČEKOVCE, koje smo mi posprdno zvali "ŠKRLAKI", valjda radi šešira (škrlaka), koje su nosili Zaštitari, ili valjda u Zagorju, odakle su nam uglavnom stigli - učenici Pavleka Miškine.

Mi USTAŠE htjeli smo pod svaku cijenu izdržati, boriti se, ginuti, i stići na Drinu i Markov Trg. Naš je nedvojbjeni i jedini vodja bio Poglavnik.

Oni DRUGI htjeli su tražiti od Beograda AMNESTIJU. Propovjedali su, da treba pobjeći sa Janka Puste, otići u Hrvatsku, u šume, i od tamo tražiti - amnestiju. To je bio -- politički program grupe HSS - a na JANKA PUSTI i oni su ga vjerno sprovodili. Šef je bio oblasni zastupnik Petar Cvok, ([Taj isti Petar Cvok, narednik jugoslavenske kraljevske vojske u Bjelovaru, je SEDMI TRAVNJA proglasio HRVATSKU DRŽAVU, prije nego su njemačke jedinice "umaršlrle" u Zagreb, prije nego je Slavko Kvaternik proglasio DESETI TRAVNJA NDH u ime Ustaškog Pokreta i Poglavnika dr. Ante Pavelica, moja opaska, Otporaš](#)) a izvršitelji braća Pasaričeki, Micek, Grediček, Feliks, Štef Petrović, itd.

Najprije su odbili da drže stražu. Nisu išli na rad. Izgovarali su se, da su bolesni, umorni, stari, itd. Uništavali su stegu, rugali se iz nastojanja, vježba, načela, akcija i DRŽAVE. Oni neće države. Oni hoće -- svoju REPUBLIKU.

Ta je REPUBLIKA bila rak rana JANKA PUSTE i da nije bilo MARSELJA, ta bi rak rana bila uništila ne samo samu Pustu, nego i njen DUH. Taj duh su spasili Marseljci: Rajić, Pospišil, Kralj, a tom su duhu dali kasnije svoj konačni pečat generali Francetić, (["Janka Pusta je usavršila Juru, Jure je usavršio Janka Pustu", piše u svojim osvrtima na Francetića Maks Luburic, moja opaska](#)) Moškov, Perčević, Balenović, Metzger i mnogo drugih manjih i većih, poznatijih ili nepoznatih, ali uvijek slavni zapovjednika kasnijih Hrvatskih Oružanih Snaga.

Oni DRUGI, tj. Republika, postali su dijelom plijen i žrtva komunista, jer se je REPUBLIKA

JANKA PUSTE utopila u anarhiji, izdajstvu, krvi i sramu.

/Slijedi: REPUBLIKA I U NJOJ IZDAJNICI HRVATSKE/

(Ovi opisi generala DRINJANINA su popraćeni mnogim prikladnim slikama onoga vremena, koje ja nisam mogao prenijeti na ove stranice. Osobno poznam mnoge stvari iz Ustaških logora iz Italije a posebice sa Janka Puste. Mnoge te stvari sam čuo od drugih, pročitao što su drugi pisali o tim logorima, onako kako se je kome svidjalo. Rekao bih da je ovo prvi put da nešto čitam o Ustaškom logoru iz Janka Puste od jednog od prvih sudionika Janka Puste, od jednog sudionika koji ne prepisiva što su drugi rekli ili pisali, drugim riječima opisi iz prve ruke. Šta bi za sigurno ovdje trebalo učiniti je to: otići na ta mjesta gdje je bila Janka Pusta, Velika Kanjiža i otiću u biblioteku, gradsku vijećnicu i gdje god bude trebalo, te povaditi sve sačuvane zapise i opise nadležnih vlasti tog mjesta i tog vremena o djelovanju Hrvatskih Revolucionaraca na tim mjestima. General DRINJANIN piše i opisuje onako kako je bilo, gdje je on bio i u čemu je sudjelovao, šta je sve vidio i proživio. Zato je jako važno ovo temeljito (pro)čitati, prostudirati i na temelju zdravog, logičnog i ne logičnog, stvoriti osobni zaključak, SUD, te tek onda udarati kukom i motikom na one Hrvate koji su se nesebično borili da ostvare vlastitu Hrvatsku Državu poslije Pakta Convenkte - Nagodbe - od 1102 god., dakle punih 839 godina. Otporaš)

Nastavlja se.

Objavljeno: 19.05.2009. u 14:00h
Broj otvaranja uratka - Prvih 24h: 1187

[meterizanka](#)

19.05.2009 16:56 h

Znaš li kada je završio Drugi svjetski rat?

sponzor

19.05.2009 18:14 h

Meterizanka, pusti čovjeka neka piše. On je naš dijasporaški otporaš na tragu nekakvih istina ... a takvih imamo doma koliko hoćeš, na svim stranama istine.

Ako mu je mило neka piše, meni ne smeta ... a druga je stvar da li se slažem s njim i koliko je sve to objektivno.

Inače, ja sam mislio da se djeca obično prestanu igrati partizana i švaba, ustaša i četnika, kauboja i indijanaca tamo negdje oko 11, 12 godine života.

No u krivu sam.. neki se tek užive u kasnijoj životnoj dobi.

[Domobran](#)

19.05.2009 20:11 h

Meterizanka. Po vašem komentaru reklo bi se da se vama žuri; a ja tek u mojim opisima negdje oko Marseilleskog atentata, dakle u 1934. godini. Vidim da pratite, to je dobar znak. Malo više strpljenja i doći ćemo i do drugog svjetskog rata kojeg Hrvati nikome nisu nametnuli, a kojeg su svi drugi nametnuli Hrvatima, u kojem, ratu, Hrvati su se opredijelili za dva zla: Hitlerov i Staljinov. Kada smo kod njih dvojice, preko pedeset i više godina sam se interesirao dali je politika NDH bila ta da se je moralo službeno držati u službenim uredima obje slike usporedo, Hitlerova i Poglavnikova. Znam, i to sam vidio i osobno iskusio, da se je morala uz Titovu sliku vidjeti i Staljinova. Ovo sam stavio razmišljanja radi.

[east zagreb](#)

20.05.2009 00:26 h

Sponzoraš, bilo bi dobro da na to dječje igranje podsjetiš koji put i drugove Matrixa, Starog, Lokicu i ostale kada krenu sa epopejama o Titi, partizanima, NOB-u...

Ili jugokomunisti imaju ekskluzivno pravo na igranje do duboke starosti?

Bar u Hrvatskoj ne fali dvostrukih kriterija...

[east zagreb](#)

20.05.2009 00:30 h

Sponzoraš. Ne, ne smeta ti...

A je li objektivno, ne brini.

Za objektivnost se obrati drugovima sa portala.

[sponzoras](#)

20.05.2009 14:01 h

East ...epopeja se piše upravo iznad ovih komentara ...

Ako čovjeka veseli, neka piše, ne vidim u čemu je tu problem.

A da ima i zanimljivije literature u ovom cybetspaceu, ima!

[Domobran](#)

20.05.2009 19:04 h

Zašto se ne bi javili sa konkretnim pitanjima tako da mogu odgovoriti, umjesto negodovanja. Pa zar nije bilo dovoljno preko pedeset godina slušati razne Mate Rajkoviće, Djordje Ličine i mnoge druge. Jutros je netko na ovom portalu stavio govor predsjednika Tudjmana i kaže da je on kompetentan govoriti o Titi, Jugoslaviji, jer je bio njegov, Titin, general. Ako je to tako, onda je general Luburic i te kako kompetentan govoriti o Ustaškom Pokretu, NDH i o svim onim stvarima u kojima je sudjelovao i za koje ga se okrivljuje.

24-12-2014 17:37 [#295](#)

[Bobani](#)

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

POVODOM SMRTI VLADKA MAČEKA (11)

HRVATSKA I USTAŠTVO (33)

Mnogo puta smo rekli, da nam je teško govoriti i pisati. Sada velimo: teško nam je već šutiti, jer će novi borci sumnjati u naše rodoljublje, da o nama imaju kritično mišljenje, a da nadju svoj smisao za žrtvu u novom revolucionarnom pohodu za slobodu svoga naroda. Svjesni odgovornosti pred Bogom i Narodom, mi ćemo reći istinu, a ostatak života mi smo posvetili odgoju i pripravi mladih. Hrvatska će na povijest suditi prema onome, kako se budemo vladali

danas, a ne prema tome što smo htjeli biti ili što bi bili da smo mogli i htjeli...

Prije odluke potpisani je dobro razmislio, uredio svoje račune sa Bogom i ljudima i za vrijeme duhovnih vježbi krajem godine došao do zaključka, da je došlo vrijeme govoriti punu istinu. I mi ćemo ju reći. Neka bude za dobro Hrvatske. General Drinjanin, "OBRANA" br. 1. 1963. strana 5., u članku: U sljedećim "OBRANAMA" (Za dvadesetgodišnjicu Hrvatskog Narodnog Otpora"

Piše: general DRINJANIN

**"Obrana" br. 24. 1965 godine
" Republika " i u njoj izdajnici Hrvatske**

Kada se ne bi radilo o tome, da smo mi hrvatski vojnici, kao dio hrvatskog naroda pod oružjem, za vrijeme prošlog rata prolili potoke svoje i tuđe krvi - za opstanak hrvatske Države - da radi politike i političkih razloga izgubimo rat nakon tisuću dobivenih bitaka, onda epizoda sa Jankapuste ne bi imala neku posebnu važnost a niti bi mi, šaka preživjelih iz tih logora, imali pravo čeprkati po kostima palih drugova. Možda bi i za nas, koji smo igrali neku ulogu u tim logorima, bilo ljepše i možda elegantnije, da predjemo u povijest kao dio sveopće hrvatske legendne, skupa sa svom mistikom, koja je za naš rad i djelovanje dosada postojala.

Ali ...Ali mi smo hrvatsku Državu izgubili ne na oružju - (kao što ne bi ni Bosnu i Hercegovinu izgubili na oružju da nije bilo onih: Tko jači taj tabači, Daytona, moja opaska) - nego za zelenim stolom. Na tom zelenom stolu nije bilo hrvatskih argumenata. Kako naivno nekad izgleda, kada neki naši vele, da smo bili - antemurale christianitatis - ili, kako smo imali svoj Sabor, svoju demokraciju, dok su divlji veprovi rovali po onim mjestima, gdje se danas ponosno dižu zgrade, simboli demokracije i civilizacije Zapada.

Stvarne političke argumente, koji bi nešto vrijedili na tom zelenom stolu, mogli su donijeti samo naši političari. Medjutim, stranački razdor i stranačarska politika, osobni prestiži i razne ideologije doveli su do toga, da su hrvatski političari postigli zavidne uspjehe jedino u formiranju novih rovova i bunkera - na kojima smo se tukli mi Hrvati (između sebe, moja opaska) za tuđe interese i tuđe državne koncepcije.

Mi ne bi bili ozbiljni ljudi, kada bi zaboravili, da su prvu Jugoslaviju pravili među inim i mnogi sljedbenici Oca Domovine, dra. Ante Starčevića. Dapače, moglo bi se reći, da su "Milinovci" (po dr. Mili Starčeviću) zapravo bili kontinuitet nekada Pravaške Stranke, koja se utopila u jugoslavenskoj sramoti, a tek je jedan manji dio t. zv. "Frankovci" bio za hrvastku Državu. Trebao sam doći u Peštu i raditi u poduzeću dra. Ive Franka, sina pok. Josipa Franka, vodje, "frankovačkog" dijela Stranke Prava, koji mi je znao o tome satima govoriti. Nisam bio u dobi, kada se mnogo razmišlja o politici, ali, mogao sam mnogo toga saznati iz usta stvarnog vodje one emigracije, koja je 1918. donekle spasila ugled Stranke Prava i ime Oca Domovine. Sve ovo pišem ne zato, da bih se natjecao sa drugima, koji su u to doba živjeli i sve to napisali, nego zato, da se ne bi reklo kako lupam po H.S.S. - i, zato, jer im nisam nikada bio sljedbenik i da zato nisam u ocjeni nepristran. Htio sam reći, da je Stranka Prava imala svoju crnu legendu, kao što su imale i kasnije Trumbićeva Hrv. Federalna Stranka, i one katoličke i muslimanske klerikalne organizacije.

I ne radi se samo o tome, da bi nekako ublažili onaj dio krivnje, koji spada i na nas hrvatske vojnike, i posebno na vrhove časničkog kadra t.j. generalski zbor, koji je - hoćeš nećeš - naravni predstavnik htijenja Hrvatskih Oružanih Snaga. Radi se o tome, da treba gledati na budućnost, a ta budućnost nije ni u Stranci Prava ni u njenom političkom kontinuitetu t.j. u Ustaškom Pokretu, ta budućnost nije u katoličkim ni u muslimanskim vjerskim strankama, kao ni u raznim pokrajinskim, lokalnim i profesionalnim grupacijama. I sve to velim zato, da mogu podvući da ta budućnost nije ni u H.S.S. - i, ni u Radićevoj ideologiji.

A, velimo, ako jest i u tim snagama budućnost, onda je ta budućnost u jednoj poštenoj i borbenoj hrvatskoj demokraciji, u hrvatskom starodrevnom Saboru, gdje će se ta stranačka igra izvoditi onako, kako se to danas odvija na jedan ozbiljan način u mnogim, posebno u anglosaskim zemljama, gdje se Laburisti i Konzervativci ili Republikanci i Demokrate smjenjuju na vlasti, a da ta smjena ne dovodi do alternative: jedni na vlast, drugi pod ledinu, u logor, u emigraciju, ili u šumu! Ta smjena vlasti mora uvijek biti u okviru striktno državotvornosti, a ne u paktiranju sa tudjinom preko granica, protiv brata, koji je uspio dobiti povjerenje naroda na slobodnim izborima.

Zato je nekada i sreća prvoboraca i revolucionaraca na Jankapusti bila neizmijerna, jer su postojali svi preduvjeti, da se u času odlučnog hvatanja u koštac sa srbijanskim okupatorom svi Hrvati nadjemo u istom rovu naprama Beogradu. (Oni koji su do sada pratili generala Drinjanina izlaganje, mogli su uočiti važnost njegove PORUKE IZMIRENJA IZ 1964., koja se je očitovala u mnogim bitkama u prošlom Domovinskom ratu, gdje su sinovi bivših Ustaša i bivših partizana bili: "u istom rovu naprama Beogradu", moja opaska)

Razdor je među nama dobio najjasniju sliku, barem u mojim očima, kada je jedne nedjelje poslijepodne naš mađjarski susjed i prijatelj dojavio jednu za njega i za nas poraznu činjenicu. Radilo se o sljedećem: nedjeljom su oni, koji su željeli, mogli na diskretan način ići u susjedno selo Beleznu, na sv. Misu. Tako su ove nedjelje nekolicina dobili za to dozvolu, a drugi su to učinili bez dozvole, i našli se u jednoj od poljskih kuća, gdje se je ilegalno točilo piće. Spomenuti Mađjar, dobronamjerni prijatelj i suradnik obavijestio nas je, da jedna grupa Jankopustaša, potpuno pijani, prave izgrede i ugrožavaju i tako delikatno naše stanje u revolucionarnom logoru, u neposrednoj blizini granice. Vrijedno je zabilježiti, da je dobri oružnički vodnik M. izgubio svoju službu, jer je sami izgred prešutio pred svojim pretpostavljenim.

Nekoliko nas je trčeći požurilo tamo, gdje smo našli "Republiku", i nekoliko od njih, koji su se dali zavesti, a da nisu imali pojma ni o čemu ili nisu imali kapaciteta prosuditi događaje. Prvo što smo čuli bila je pjesma, koja na prvi pogled nije imala ništa naročita, ali kada smo je ponovno čuli, onda je sve bilo jasno. Mi smo pjevali sve hrvatske davorije i rodoljubne pjesme, većinom preinačene i u našem vojno - revolucionarnom ustaškom duhu. Tako se dogodilo i sa onom poznatom: " za čast i slobodu, hrvatskome rodu ..."

Naši "Republikanci" su je pjevali ovako: "Za dom i slobodu, a ne za gospodu, život ćemo dati".

Nastavlja se.

Objavljeno: 20.05.2009. u 00:36h
Broj otvaranja uratka - Prvih 24h: 1018

26-12-2014 07:41 [#296](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

NEŠTO O OBITELJI GENERALA LUBURIĆA

Stjepan Šego koji je živio u Chicago-u je napisao nekoliko nastavaka u OBRANI "GOVORE

SVJEDOCI" kao odgovor Mario Poliću, satniku HOS, koji je napisao skoro pedesetak nastavaka u glavnom glasilu HSS "Hrvatski Glas", "POVLAČENJE HRVATSKE VOJSKE OD MOSTARA DO BLEIBURGA". Sjećam se da sam tu i tamo pročitao pokoji opis, pa i ono što sam pročitao, nisam sačuvao. Koliko se sjećam a i po odgovorima poručnika Stjepana Šege, satnik Polić je opisivao svoje dojmove o povlačenju hrvatske vojske, kao da je prepisivao feljtone vusovih, VUS, Vjesnik u Srijedu, novinara, koji su se svom žestinom bacili na Maksa Luburića. Neću zalaziti u detalje Stjepana Šege opisa, ali ću tu i tamo izvaditi neke podatke što je spomenuti napisao o osobi generala Luburića i o njegovoj obitelji. Opisi Stjepana Šego o obitelji Luburić u novini "OBRANA" br. 57-58, 1967. str. 15 i br. 59-60, 1967. str. 8 su, za moj pojam, vjerodostojni samo zato što je u to vrijeme general Luburić bio živ i zdrav, bio glavna i u svemu odgovorna osoba PRINAPRESS-a gdje se je novina OBRANA tiskala. Dakle, general je uz svaki opis poručnika Stjepana Šege stavio Opaska "OBRANE", što bi značili "moja, generalova, opaska", jer je on sve nadgledao i pregledavao, pa poradi toga je imao uvid u ono što je poručnik Šego o njemu i njegovoj obitelji pisao. Da je nešto bilo neistinito, za sigurno bi general to ispravio i dopunio kako bi istina bila ono što o njemu i njegovoj obitelji piše i iznosi poručnik Stjepan Šego. Da vidimo šta OBRANA kaže:

"...Razgovarao sam sa nekim starijima, seljacima, svećenicima, intelektualcima. Mislim s onima, koji su iz onog dijela Hercegovine, koji bi nešto mogli znati. Bilo je dosta spomenuti pok. Franju, djeda generalova i pok. Ljubu, oca generalova, pa da si odmah stvorimo jednu sliku. Bila je to ugledna obitelj iz Ljubuškog, obitelj jednoga narodnog i nacionalnog stava, obitelj religije, čvrstih veza sa očima Franjevcima. Pričao mi je za vrijeme NDH. dopukovnik Rajić, koji je prije sa generalom bio na Jankapusti, ([dopukovnik Rajić je jedan od sudionika u atentatu na srpskog kralja Aleksandra Karađorđevića u Marseille-u 9 listopada 1934 god., mo. Otporaš](#)), da je bilo u ono vrijeme dosta reći, da je stigao jedan Luburić iz Hercegovine, pa da ga se odmah primi kao apsolutno vjerna i povjerljiva borca, a kada se ispitao njegov život, zapravo mladost, da je sve gornje bilo ne samo potvrđeno, nego i mnogo više. U Chicagu samom nalazi se medju očima Franjevcima dosta osoba, koje su poznavale tu obitelj, pa i generala, kao dijete i kao gimnazijalca.

Kakva smisla ima govoriti o dukatima djeda Franje i druge gluposti, kad svaki zna, da je ta obitelj bila uništena, otac ubijen 1918. ([negdje sam čitao da je ubijen 1919, mo](#)) od Srba, ostatci se bili raspali, a 1918. Jugoslaviju obitelj dočekala u najvećoj bijedi, bez penzije, bez imetka, dok general djeda ni upamtio nije, jer je umro prije nego se je rodio. Nema osobe u Ljubuškom koja to ne zna. "NAPREDAK" je zato i uzeo na zagovor franjevac i građana Ljubuškog mladog Luburića ([Vjekoslava, mo](#)) na potpuni svoj račun.

Majka se našla formalno na ulici, bez igdje išta, te je morala raditi u Tvornici Duhana da zaradi suhi kruh, jer za mnogo nije doticalo. Dužan će biti ne Polić, jer smo s njim na čistu, nego Dr. Krnjević i urednik Stanković, dati hrvatskoj emigraciji računa o svom pisanju, pa navesti izvore odakle su crpili svoje objede.

BRAT GENERALOV

Tek nakon mnogo ispitivanja kod preživjeli Otporaša saznali smo da generalov brat Dragutin, od generala stariji brat (evo šta general kaže za svojeg brata u **"PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA" u Istarskoj Drini 3-4, str. 21:** "...Zovu me reakcijom; a evo sada i Ti reagiraš na sve one nepravde koje nas zajednički biju!

Brat mi je bio Domobran ([misli na svojeg brata Dragutina, mo](#)), koji se je borio samo za ovaj svoj krš, ovo naše more, za svoj dom, za koji se danas boriš i Ti, te tako i Ti postaješ domobran ...", mo[i]), nije nikada bio u Obrani, te da je uvijek živio u Vinkovcima, gdje je radio na željezničkoj stanici kao konobar. To je bio i za vrijeme Titove Jugoslavije.

Da je bio komunist? Ne znam, jer ga nisam pitao, niti mi je netko znao o tome reći, ali dosta je malo zdrava razuma pa ustanoviti, da ako je netko bio član Partije još prije i za vrijeme NDH - te tako mogao preko brata generala ustaškog uticati na tok stvari, a završava svoje dane kao konobar na

istom mjestu, gdje je bio prije rata, da bi stvar bila u najmanju ruku sumnjiva u doba, kada prema samom srbokomunističkom tisku mnogi nepismeni zauzimaju vidne položaje. Slabe usluge je morao napraviti svemoćnoj partiji jedan Luburić, i to brat generala Luburića, koju bi počeo svoju komunističku karijeru kao konobar, i tako završio. Što bi htio Hrvatski Glas, da pišemo, da nije bio komunist nego veliki antikomunista, borac, itd? Ne, to ne možemo pisati, jer nam kao takav poznat. Pa i kad bi to bilo ne bi to mogli pisati, jer neka hvali Bogu da je ostao na životu.

Ima jedan pripadnik Otpora koji tvrdi da su ga, Dragutina Luburića, vidili jednom u Jasenovcu u posjeti kod obitelji pok. Ljube Miloša, koji su neko vrijeme živjeli u Jasenovcu zato, jer su bili istjerani iz Subotice, gdje su živili. Treba znati da su bili bratići (**sestrići, od dvije sestre, mo**) i da je brat generalov bio kod obitelji Miloš 1918., kad je u Hercegovini vladala glad, a majka Ljube Miloša, Milka, bila je sestra generalove i Dragutinove majke.

Prema tome bili su bratići i više je vremena Dragutin sproveo s obitelji Miloš, nego u Ljubuškom. General je tako otišao iz škole na Jankapustu i dok se nije vratio u Hrvatsku nije brata ni vidio. Vele mi neki, da misle, da je bio i na svatovima drugoj sestri, jednom u Zagrebu, ali nitko se u Obrani ne sjeća Dragutina ni po čemu, ni po dobru, ni po zlu.

Osim toga, tko zna da je šef policije za vrijeme NDH. u Vinkovcima bio Tolj, taj bi morao znati da Tolj ne bi bio oprostio ni svome, ni generalovu bratu, ako bi bio išta učinio protiv Hrvatske. Pa će biti vrlo vjerojatno da je Dragutin bio jedan od onih, koji se nije nikada miješao u ništa, nego skromno radio svoj posao i tako ni za NDH, prije, ni poslije, nije se istakao, kao i mnogi drugi. Zašto je trebalo onda izmisliti čitavi niz fantazija, samo da bi se navuklo neku sumnju na samog generala.

MAJKA GENERALOVA

Ovim riječima pozivamo sve one koji su bili u zadnjem transportu "OBRANE" koji je išao prema Mariboru i u kojem su bile supruge, djeca i majke od mnogih predvodnika "OBRANE". Obrana se naime nije htjela povlačiti, nego se nadala da će se boriti i rat nastaviti, a majke i supruge nisu htjele napustiti svojih u tako teškim časovima. Nu na sami 6 svibnja 1945. kada je bilo jasno da borbe neće biti, onda je određeno da se sa zadnjim transportom pošalju na zapad majke i supruge i djeca. U tom je transportu bila i generalova majka, a iz Maribora je bila skupa sa drugima vraćena u Zagreb. Među njima i mnoge druge poznate naše majke i supruge.

Poziva se javno bojnič Jakov Barbarić, koji je bio zapovjednik tog transporta, da izjavi da li gornje odgovara ili ne istini. U Chicagu živi jedan od onih (**mislim da je to bio Lujo Odak, nisam sto posto siguran. Bolje je i ovako staviti "da nisam siguran" nego prešutjeti i nošta ne reći, jer priroda čini svoje, umire se, nestaje nas, a svaki od nas ima ponešto reći, te bila bi nacionalna izdaja ne reći ništa i sa sobom sve ponijetu u grob.** Na znam dali je Jakov Barbarić ikada ili igdje išta iznio o ovome što ovdje iznosi Stipe Šego, mo. Otporaš), koji su pratili taj transport i u zadnji čas se spasili tako, da su same žene pravile gužvu, da se njih nekoliko među njima i bojnič Barbarić mogli izvući i spasiti.

Nakon mnogo patnje i godina provedenih na robiji nalazi se jedan od tih i voljan je svjedočiti. Nu znamo da se je Polić dopisivao s Poglavnikom u ono vrijeme, dok je bojnič Barbarić bio šef glavnog Ureda ili kako se to već zvalo. Očekujem odgovor g. Barbarića, a ako ga ne dobijemo, onda će svjedočiti ostali.

Kraj iz ovog broja 57-58 Obrane. Nastavlja se iz Obrane broj 59-60.

POBIJENI LUBURIĆI

Hrvatski Glas kao da žali da je stara majka preživjela, jer da joj se nije ništa dogodilo. Moglo se je dogoditi da je nisu ubili zato, jer su mislili uhvatiti preko nje samog generala, ili zato jer im je

trebala kao propaganda, ili jer svi nisu bili krvnici kao oni koji žale, što nije ubijena. Svakako je bila preslušavana, bačena iz stana na ulicu, tjerana, lišena ono malo sirotinje i osobnih stvari, kao i mnoge druge majke i starice.

Ali evo nekoliko primjeraka kako su partizani postupali sa obitelji generala.

1. Malog "Bracu", kako su ga svi zvali, brata iz drugog braka majke generalove, Tomislava, (**Tambić, mo**), pripadnika PTS-a, doveli su na Jelačić Trg i na najokrutniji način mičili i linčovali na samom trgu uz ples, ciku i orgije srbokomunista, o čemu su pisale i tadanje novine u Zagrebu, kako je "narod sudio Luburiću". Htjeli su stvoriti uvjerenje da se radi o generalu i novine su pisale da su generala ranjena uhvatili i da mu je "narod sudio".

2. Od sestre mu Mire (**generalova sestra Mira, Dragutin brat i Vjekoslav su iz prvog braka, ukupno troje (3), mo**) muža Miju Dodiga su ubili, kao i dvoje djece, Miju i malu Jasenku. Mira je preživjela, jer nije bila u Čapljini, nego u Ljubuškom, pa je na zagovor domaćih ljudi puštena, jer se bilo pročulo da ide bojna Staniše Vasilja da ju oslobodi. Kasnije su je gradjani obranili. Muž joj je bio prije rata i za vrijeme NDH. obični poštanski namještenik i živjeli su uvijek u Čapljini, a da Zagreba ni vidjeli nisu, kao možda ni Dragutin. General nije svoju rodbinu stavljao na položaje, nego se svatko probijao u svom zanimanju, kao konobar, namještenik, a brat Tomislav je bio čarkar u PTS-u.

3. Sestre generalove Zora i Nada (**iz drugog braka njegove majke, dakle, polusestre, i Tomislav, polubrat, ukupno troje (3), mo**) udate za ustaške časnike išle su sa svojim muževima i među zadnjima, kada je išla cijela OBRANA. Nosile su hlače i pištolje, i dijelile sudbinu svojih muževa, i stigle nakon mnogo patnja u slobodne zemlje, gdje su dosta muke imali radi Polića i njemu sličnih, a o čemu će se još govoriti. Bili su ganjani i denuncirani, kao sada i general. Znati će zašto oni koji to plaćaju, pišu, uvrštavaju i odobravaju: UDBA, Polić, Stanković i Krnjević.

4. Bratić Ljubo Miloš (**sestrić a ne bratić, ili ista stvar, mo**) je kao studen živio u Subotici i tamo je sa nekoliko studenata proglasio 10 travnja Hrvatsku Državu. Madžari su strijeljali njih više, a Ljubo je pobjegao ispred zida za streljanje. Odmah se je javio u časničku školu Vojnice, te bio dodjeljen OBRANI. O njemu pišu i govore ovo i ono, ali ne kažu da je bio u mnogo borbi, a da nije bio stalno i isključivo na terenu bilo je zato jer je imao defekt na očima, jer ga je trebala OBRANA na drugim mjestima, kao i Polića, ali i ovako on je bio zapovjednik one Bojne, koja je preko madžarskog teritorija vlastitom inicijativom došla u pomoć Koprivnici, gdje je Boban bio opkoljen. Radi tog podhvata bio je promaknut i odlikovan.

Išao je s ostalima u Austriju, probio se i bio cijelo vrijeme boravka Poglavniku njegovim čuvarom, kurirom i pratnjom, skupa s ostalim pripadnicima /dvoje/ obitelji Luburić.

Sve su to zaboravili nasljednici i tumači Poglavnikovi danas, ali nisu zaboravili Otporaši, koji su poznavali Ljubu Miloša, njegove žrtve, idealizam, poštenje i odanost stvari. (**Hrvatskoj, mo**) Na kraju među prvima ide u Domovinu, skupa sa ostalima, biva uhvaćen kao i ostali 95 i biva strahovito mučen, drogirani, izrugivani, i na kraju obješen.

Slaba je šala "Hrvatskog Glasa" kada na prvoj stranici donša šaljivu notu, kako je neki LJUBO MILOŠ javno u Splitu izbatinan. Još ćemo tu šalu komentirati, a pokojnom Ljubi i palim drugovima za Hrvatsku pokoj duši, a ako se radi o izrugivanju, onda ostaje široko polje rada s vodjama HSS. koji su bili u svim srbijanskim služinskim vladama, diktaturama, pučevima, pa i onoj u Londonu skupa sa Dražom Mihailovićem, i onoj u Beogradu sa Titom i Rankovićem. Tako će to suditi hrvatski narod i povijest i svakoga postaviti na svoje mjesto.

5. Bratić Tihomir Kordić, sin Nikole Kordića i Jelke Soldo (**sestra od generalove majke, dakle generalova tetka, mo. Otporaš**) pao je kao hrvatski časnik, pripadnik Obrane, skupa sa bojnikom Matajom (Hadžijom) nakon što su bili poslani tobože prema Italiji, kao i drugi (Jasenice) i nakon što

su odbili skinuti ustaške znakove. Bili su po partizanima domlaćeni, ali nisu skinuli kao mnogi drugi svojih znakova i spasili se. Ubijeni su i ustaški časnici i muževi Tihomirovih sestara (Pok. poručnik Joja i drugi), nu odvelo bi nas daleko kada bi sve to nabrajali. Živi su svjedoci i toga čina.

Tako je eto svršila obitelj generala Luburića, a sada očekujemo od g. Krnjevića da iznese kakvo je držanje imao on i članovi vodstva njegove stranke, tj. HSS-a, jer ako general Luburić i njegova obitelj pripadaju javnom sudu, onda svakako pripada i Dr. Krnjević i vodje HSS-a. Neka nam se ne zamjeri, zato, ako se budemo tim bavili.

Kraj opisa pok. Stipe Šego o obitelji generala Luburića.

26-12-2014 19:02 [#297](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NE - NISTE SVI KRIVI, kaže Maks Luburić 1960.

GLAS DOMOVINE

srpanj 1960

TORONTO, CANADA

(Velika šteta da ovoj opis generala Drinjanina nije uvršten u knjigu **"PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA"**.

Izvor ovog opisa je iz novine "GLAS DOMOVINE" koja je izlazila u Torontu i tada bila sastavni dio glasila Hrvatskog Narodnog Otpora; jer tada, te godine 1960., nije postojala tiskara DRINAPRESS ni novina OBRANA. Opis je malo predug i poradi velike povijestne važnosti nisam ga htio u nastavcima iznijeti. Svima želim SRETAN BOŽIĆ I SRETNU I VESELU NOVU 2015 GODINU! Otporaš.)

Radi poznatih događaja (pobuna i razlaz od Poglavnika, mo) godinama nisam pisao članke u hrvatskoj emigrantskoj štampi, iako to ne znači, da su mi ti događaji izbili pero iz ruku. Šutio sam godinama, jer su mi mnogi tako savjetovali, i jer sam bio uvjeren, da je za dobro hrvatske borbe za Državu.

Da sam se odlučio napisati ovaj članak potakao me "**Glas Domovine**" koji donosi izvješće o proslavi 10 Travnja u Torontu i kaže, preko cijele prve stranice nešto što još nitko u emigraciji nije rekao: **KRIVI SMO SVI**. Te riječi vadi urednik iz govora Tomislava Mesića, kojega je izrekao na toj povijesnoj proslavi hrvatskog, narodnog i ustaškog **DESETOG TRAVNJA**.

Zato sam zamolio "**Glas Domovine**" da donese ovaj moj članak, za koji, naravno, sam odgovoran, a "**Glas Domovine**" ga donosi, kao što sam čvrsto uvjeren, da će donijeti svaki članak bilo kojeg hrvatskog emigranta u obrani jednog mišljenja ili ideje. U toj tolerantnosti počima demokracija, i hrvatski borci u svijetu nemaju razloga se naći u taboru koji ne shvaća stanje u svijetu.

To prokletu ustaško srce vodilo me je uvijek u mom životu, pa i onda kada još nisam ni znao, da živi Dr. Ante Pavelić, kao i onda, kada sam kao mladji gimnazijalac u Mostaru nalijepio na 600 klupa 600 cedulja **ŽIVILA HRVATSKA DRŽAVA**, pa da nije bilo fra. Dominika (Mandića, mo), ne bi

stigao ni do petog razreda, kada su me konačno izbacili iz svih škola u Jugoslaviji, a poslali me u jednu hrvatsku školu: **na JANKA PUSTU.**

Eto, to prokleta ustaško srdce, (danas bi se to trebalo prevesti na: to prokleta hrvatsko srce, mo) kako je rekao Lisak, razdirući rane na junačkim i mučeničkim prsima, pokazujući rane koje su mu zadali srbo-komunistički krvnici, to prokleta ustaško srdce vodi me i sada, kada kažem svoje mišljenje, pa bilo to kome pravo ili ne.

Gada sam pročitao govor Mesića, (Tomislav Mesić je bio pukovnik HOS NDH i nemojte zabunom misliti na posljednjeg "komandanta" JNA Stjepana Mesića, mo), a posebno slijedeće riječi: "Braćo, kad govorimo o našoj krivdi, onda nemojmo teretiti ni drugog, ni trećega, nego metnimo ruku na srdce pa recimo: **"SVI SMO KRIVI!"**

Krivi smo **jedni**, jer smo tjerovali ideologije, za koje se u suvremenom svijetu pokazalo, da više ne odgovaraju. **Drugi**, jer smo vjerovali da samo ono, što smo mi predstavljali je najbolje. **Treći**, jer smo bili oni, koji smo smatrali, da se samo nas treba slušati, da mi moramo odgovarati, kao da je providnost uprla prstom u nas, ha, Vi ste baš oni, koji trebate voditi. **Četvrti**, jer smo bili oni, koji smo samo kritizirali, a od kritiziranja ništa dalje nismo napravili. **Peti** su oni najbrojniji, koji su smatrali, da se treba baviti pametnijim poslom, a taj pametan posao značio je, prigrabi zdjelu materijalnih dobara blizu sebe i puniti ju, a hrvatski narod i sve drugo neka vrug nosi, ne znajući, da će konačno vrug i njega i njegovu zdjelu odnijeti.

Kažem, kada sam ih pročitao, osjetio sam neku neodoljivu snagu, polet, dinamiku, vjeru u budućnost, u hrvatsku narodnu i državnu budućnost. Taj me osjećaj vodi, da nekoliko misli aktualnih i potrebni, kažem onima, sa kojima sam se jučer borio za Državu, a sa kojima se sutra mislim boriti za istu ideju, za Državu, slobodu naroda i veličinu Majke Domovine. Potpisujem ovaj članak, inače ne bi imao svoje vrijednosti.

Gordi smo mi stari ustaški borci na Tomicu, onog starog ustaškog borca, bezbrojno velikog idealistu koji nikada svog starog ustaštva za nijekao nije, a znao je raditi za Hrvatsku Državu i u novim okolnostima, znao je spojiti prošlost sa sadašnjosti u borbi za budućnost, dajući tako svietli primjer novoj hrvatskoj borbenoj generaciji.

Gordi smo na Tomicu, (kao što smo gordi na Andriju, i na tisuće i stotine tisuća znanih i NEZNANIH JUNAKA koji čitav život prevedoše u borbi za svoju Državu) gordi na ponos s kojim ispovijeda prošlost, savjest s kojom je tu borbu sprovodio, junaštvo koje je dokazao, skromnost koja mu je prirodna, gordi na stalnost, sustavnost, izdržljivost, karakter, gordi na **DIO ODGOVORNOSTI KOJU NA SEBE UZIMA.**

Kakva razlika između Tomice, koji je uvijek bio sluga domovine, izvršujući časno zapovjedi, koje je dobivao od starijih, i recimo, kakva razlika od Dide (Eugen, Dido, Kvaternik (1910-1962), poginuo u saobraćajnoj nesreći u blizini Buenos Airesa 1962., mo), koji je skupa sa mnom, kako se pučki veli: drmao državom, bio jedan od glavnih "gazda Domovine", a danas optužuje svakoga prema gore i prema dolje, pa čak i sudbinu, samo nikada nam nije rekao o svojoj krivici, jer nikada nismo čuli: mea culpa, bez kojega skrušenog i istinskog nikakva ispovijed nema vrijednosti.

Ne, nisam nikakav "mesićevec", niti on to čeka, a nisam ni neprijatelj, pa ni protivnik Eugena Kvaternika, neobično sposobnog mladog hrvatskog intelektualca, darovitog organizatora, pisca, pa možda i državnika. Nekada sam spadao u krug onih, koji su u Didi gledali budućeg ustaškog revolucionarnog vođu, pa možda i novog ustaškog Poglavnika. Bili smo drugovi, suradnici, pripadao sam ekipi Dide, i sutra bi se opet stavio pod Didino zapovjedništvo, ako bi ovoga hrvatski borci prihvatili. Stao u pozor i rekao: na zapovijed, jer sam siguran, da je Dido sposoban,

inteligentan i čvrst zapovjednik.

Eto, tu je primjer, pa ga treba slijediti: sići sa katedre optužitelja svih i svakoga, sa razumnim mea culpa doći među narod, i povezati prošlost sa sadašnjosti, svrstati se u falangu budućnosti (svrstati se u borbenu zajedničku snagu za budućnost, to je general htio reći, mo) i zauzeti mjesto, koje nam kao tehničarima i profesionalcima revolucije pripada, i predati ustaški stijeg borbe drugoj generaciji. Kritika bez autokritike biti će povijesno osudjena kao obična denuncija mrtvih i živih drugova, čitave ekipe, pokreta i generacije.

Ispit zrelosti u Torontu. Tako možemo nazvati onu krasnu hrvatsku solidarnost, koja je ostvarena u Torontu, na proslavi **HRVATSKOG DESETOG TRAVNJA**. Rieči Mesića "**svi smo mi krivi**" burno je iskreno pozdravila hrvatska kolonija u Torontu, i time položila ispit zrelosti, koji nam daje pravo stupiti u velebnu zgradu hrvatske demokracije, koju je za Hrvate tražio i Kvaternik u Rakovici, i Starčević u Francuskoj, i Radić u Moskvi i Pavelić, kada je nakon što ga je Beograd osudio na smrt došao na ZAPAD, da traži pravo slobode i demokracije za Hrvate.

Tražio sam podatke i dobio ih o sastavu publike u Torontu, koja je nezaboravne riječi Tomičine nagradila burnim pljeskom. Bili su stari borci za hrvatsku stvar, oni stari iseljenici od prije, koji su išli trbuhom za kruhom. Tamo su bili i preživjeli "askari" koji su jurišali na Kozari, na Glamoču, Papuku, Psunju, oni koji su pjevali: glavo moja nisam kopa zate, dabogda te raznijele granate ...Ali su bili prisutni i pristaše naše hrvatske seljačke ideologije, Radićevi sljedbenici, pa i neki, koji se nazivlju Mačekovcima, ali su za Hrvatsku Državu.

Bili su i neki hrvatski proleter, koji su došli na zapad da bolje žive, da vide šta je istina, i da se bore za hrvatsku stvar, a iz koji Meheš i Ciliga još mogu izgraditi dobre hrvatske sindikalne borce, koji će u Hrvatskoj Državi bditi nad pravima nove klase, radničke. A među publikom su bili i novi mladi hrvatski borci, sinove one generacije koja je stvarala Deseti Travanja, i koji su u Hrvatskoj i u emigraciji nastavili naše djelo, nastavili borbu uskladjujući ciljeve naše borbe sa stanjem u svijetu. Bilo je nezavisnih, slobodnih ljudi, koji se ne bave politikom, bilo je kulturnih radnika, intelektualaca, koji žele svojom glavom misliti na svoju i hrvatsku budućnost.

Ako analiziramo tu politiku doći ćemo do zaključka, koji je ohrabrujući. Ta na tom malom skupu u slobodoljubivoj Kanadi, na desetke tisuća kilometara od rodnog doma našao se DOM, dio, prema tome NAROD, koji suvereno živi u svom pravu, u pravu, da kaže svoju riječ o budućnosti Hrvatske. I eto, taj hrvatski skup, dio naroda **UZIMA KRIVICU NA SEBE, PRIMA DIO** koji mu pripada, jer ruku na srce, pa ako u pet grupa kamo je Tomica svrstao Hrvate, nema mjesta, onda smo hipokriti, nesavjesni, nesvjesni, neiskreni, nepošteni, i tako nekorisni, za budućnost. Onda, ako nismo ni u jednoj narodnoj skupini, onda smo egoisti, živimo za sebe, ne pripadamo kolektivu.

Simbolična predaja stiega mladima za mene već je završena, jer su to dokazali mladi, novi naraštaj u Londonu (Nova Hrvatska, dvotjednik kojeg je uređivao i izdavao Jakša Kušan, mo) i u Torontu (**Glas Domovine**) i u Sydney-u (Grupa intelektualaca Otpora) i u europskim logorima i na tisuću mjesta diljem svijeta, svi ovi kao odraz HRVATSKOG PREPORODA, kojeg JE ZAPOČEO HRVATSKI NAROD U DOMOVINI.

Dosta sam puta napisao i želio bih, da mladost te riječi ne zaboravi, da hrvatska emigracija dobrim dijelom vodi međusobnu gverilu u zrakopraznom prostoru na veliko veselje srbokomunizmu, uz samilost naših starih prijatelja i golemu tugu Hrvata koji dolaze iz domovine uvjereni, da je u emigraciji nastupio HRVATSKI PREPOROD kao i kod kuće.

Takodjer sam govorio o sudbini i ruske emigracije, koja je već izumrla, a još nije stigao niti da shvati, da Kozac, Knuti i Sibir ne mogu riješiti socijalni problem niti srušiti komunističku

revoluciju, koja je znala iskoristiti ne samo politički čas, nego i nezadovoljstvo i desperaciju ruskog naroda.

Imamo 42 hrvatske publikacije u emigraciji, ili ih je bilo. Skoro bi rekao, da svaka od ovih odgovara jednom idejnom krugu koji bi "bistrio hrvatsku politiku" onako, kako to njihove publikacije prikazuju i sve to za kavanskim stolom, u bogatom i raskošnom domu, ili skromnoj i bijednoj baraci emigracije, kao nesretni "DP" ili "profuge".

U čemu se iživljava hrvatska emigracija, ili dobar njen dio? Čitajte publikacije i vidjeti će te! Dnevno umiremo, jer se Božiji i NARAVNI zakoni ispunjuju. Valja umirati, vratiti se majci zemlji, iz koje smo Božijom voljom i milošću nikli. Umiremo, a s nama i borbeni stijeg borbenog ustaštva, kojega se želi iz narodnog, oslobodilačkog, državotvornog pokreta pretvoriti u beznadnu i aformnu smjesu političke špekulacije.

Da, pojavljuje se jedna nova generacija, dolično zastupana u "Glasu Domovine", koja bi jurišala na Drinu, ali i na Markov trg, kako je to učinila koreanska, turska i ostala mladež, u borbi za prava naroda. Neka ne zaboravi hrvatska mladež rieši sedmorice studenata koji su u Seoulu stajali na čelu studenskih legija, koje su osvajale barikade vojske i policije, i koji su rekli starom i zasluženom Sygmanu Rhee, ocu domovine, da bi dali život na barikadama u obrani svog prava glasa, ali da bi sutra glasali za tog istog Sygmna Rhee na poštenim i slobodnim izborima.

Tko je bio ustaša? Šta su bile ustaše? Čitati će te uskoro u "DRINI" što o tome kaže stari ustaški borac, pukovnik Štir. Da, ustaša je bio Hrvat, koji se ustao u obrani svetih hrvatskih prava za Državu. Pa kada to kažemo mi stari borci, koji smo bili tamo, gdje su se zidali temelji, onda znamo šta govorimo.

Ustaša je bio hrvatski sin u obrani Države. Ustaša je za mene osobno, svaki Hrvat, koji hoće svoju Državu. Tako misli Beograd, pa kako je jedini Beograd, koji nam niječe pravo na Državu, onda moramo uzeti na znanje da je tako.

Ustaša je i onda, ako se i ne smatra Ustašom, ako i ne nosi ustaško ime. Kada Beograd svakog Hrvata zove Ustašom, i ako to obilježje bude davano svakome, onda će i Ciliga biti Ustaša, a Hebrang je već mrtav i po Srbima pogubljen kao Ustaša, jer je branio hrvatski Srijem. Pa će hrvatska mladost i prihvatiti to časno ime, jer je postalo legendarno, jer je pisalo povijest, jer je stvaralo državu, jer je dalo živote za ideal. I ne zato, jer je postalo ustaški pokret, koji je nastao kao posljedica NARODNOG USTAŠTVA.

STARI I MALDI, muško i žensko, sve klase i svi staleži, sve pokrajine u borbi za Hrvatsku Državu, to je narodno ustaštvo. To je hrvatska demokracija, to je hrvatska budućnost.

Ali, na nama koji se moramo smatrati starim, ako nam se i ne svidja taj izraz, stoji dužnost, da u prvom redu iz tragedije naučimo politički misliti da zaista mislimo, i da budemo iskreni prema samima sebi i analiziramo sami sebe. Šta možemo mi učiniti za Hrvatsku?

Prema mom mišljenju naša je sveta dužnost, predati stieg mladosti, predati joj našu slavu, naše znanje, naše ime, naše vrline, - a zadržati za sebe **ODGOVORNOST ZA PROŠLOST.**

Ne, mi nismo bezdušni. Mi ne možemo slijediti primjer Staljina i Nikite. Staljin je na smrti zvao svoje pomoćnike i rekao im neka slijede Nikitu i neka se odreknu njega i svale svu krivnju na njega. Kao što je pijan tjerao Nikitu; "Nikita durek pleši", ovog mu je puta rekao, da neka baci sve krivnje iz prošlosti na Mrtve, da bi tako prevario Sviet i ostvario svietsku komunističku vlast. I skoro je uspio, ali je do brane uspio. Godinama su varali svijet, govorili o koegzistenciji, da na kraju Nikita

"durek" ojača Rusiju i pretvori ju u atomsku snagu i sada Nikita u ime svjetske revolucije proglašuje "durakom" čitavi zapad.

Šta su napravili naši stari? Proglasili su "svetogrdjem" svaku kritiku, ovjekovječili svoje političke pogreške i pretvorili ih u vječnu hipoteku hrvatske mladosti, optužili generale i čarkare za grijeh hrvatske i ustaške revolucije, a predali baštinu u ruke onima, koji su bilo iz strahopoštovanja, bilo iz straha, bilo iz stege, moralne obveze, bilo radi političkih, osobnih, materijalnih interesa, bilo radi iznemoglosti, pomanjkanja snage, ništavnosti ili ambicija, - klimali glavom i govorili svojim šefovima, da su oni HRVATSKA.

Ako i malo analiziramo situaciju, a ne bojimo se iznjeti mišljenje radi prijetnja, ili kako kažu, VIŠIH INTERESA, vidjet ćemo, da se isto dogodilo i kod Ustaša i kod Mačekovaca, pa i kod Jelićavaca. Dok crnci u Africi vode demokratske vlade i uspijevaju uvjeriti svijet, da su sposobni sami sobom vladati, mi Hrvati proglašamo svaki pokret slobodarstva **IZDAJNIČTVOM NARODNIH INTERESA.**

Naši su se starci zabarikadirali u svoje legitimitete, kontinuitete, nepogrešivost, pozvanost i isključivost, tako da je došlo do toga, da nas ozbiljni ljudi sažaljavaju, a neprijatelji likuju, jer ne samo da starci vladaju za života, nego i poslije smrti. Tako ako bude takva sudbina može Hrvata i nestati, a nikakvi međunarodni faktori nas neće ozbiljno uzimati a mićemo, ako tko preživi, i za 20 godina imati imenovane nasljednike, ili kako naš narod kaže: "**Čorbine čorbe čorbu**". I ne samo da se imenuju Nasljednici, i pomoćnici nasljednikovih zamjenika (ovdje se odnosi na vodstvo HOP-a poslije Poglavnikove smrti. Pošto sam bio u HOP-u, izbliza mi je poznata situacija. Sve se je namećalo odozgora, tj. s "VRHA". Vladao je veliki monopol. Sve je bilo Poglavnikovo, jer je tako "VRH" tio: Poglavnikova Hrvatska, Poglavnikov Ustaški Pokret, Poglavnikov Deseti Travnja. Jednom riječju: Poglavnik, Poglavnik, Poglavnik i ako nisu u HOP-u automatski si IZDAJNIK, a da o tome mrtvi Poglavnik ništa nije znao. O tome general govori, mo), što nas dovodi do tragikomičnih scena, kakve se ovih dana odigravaju.

Gdje ste hrvatski povjesničari, zašto ne kažete Hrvatima, da je tragično završilo nasljedovanje i kod Starčevića, i kod Franka, i kod Radića, i kod svih, apsolutno svih pokušaja u prošlosti!?

Mi smo slobodoljubni narod koji smo slijedili svoj vodje, međjutim nikada te vodje nisu uspjeli naturiti nam svoje nasljednike, i još manje obiteljskog tima. Tu je prava odgovornost naših političkih šefova, ali i naša, pa makar bili i svetoidealistički čisti motivi, koji nas nukaju, da se štuje volja staraca, umirući staraca, koji beznadno ratuju protiv onog neminovnog: na mladima svijet ostaje. Da, kamo sreće da su naši prvoborci imali snage kazati Poglavniku da je pobuna Maksa opravdana, bio bi Poglavnik prešao u povijest u mnogo boljim okolnostima, ali bi naša baština bila predana NA VRIJEME I DOSTOJNIM AKTOM U RUKE MLADJIMA.

A ovako će baština biti predana u ruke mladima borbom, u kojoj će biti gubitaka: za domovinu, za stare i za mlade.

Život je borba, i mladost će se boriti za Državu hrvatsku, i za Državu Hrvatsku, i za svoju aformaciju. Nas stare će staviti na mjesto kamo spadamo, kakvo mjesto budemo zaslužili, i nemojmo se varati, neće se uzimati samo kriterij zasluga u prošlosti, nego i u sadašnjosti, u primopredaji stjega.

Tko je onda kriv? Rekao je Tomica Mesić, a rekli su i drugi. Ima krivnje na svima pomalo, ali je glavna krivnja na činjenici, da mi moramo živjeti i umirati u izvredno teškim okolnostima. Mogli bi reći, da je dosta krivice na našem geopolitičkom položaju, jer smo smješteni na raskrižju, da smo bogata zemlja, da su nas htjeli potalijančiti naši himbeni saveznici, da su nas htjeli pomadjariti naši sjeverni susjedi, da nas je germanska dinamika pretvorila u svoje južno "krajiško carstvo", (ovdje

general za sigurno misli na povijesnu liniju "Vojne Krajine" koja je bila stoljećima glavni bedem protiv nadiranja osmajlinskog carstva, a da ni znao nije da su u prošlom ratu (1991-1995) četnici svih dlaka i vrsta koristili tu liniju u takozvanu svoju RSK, mo), da smo bili antemurale cristianitatis, ali i predzidje islama, da smo razdjeljeni medju jadransko-mediteransko-latinsko, evoropsko-germansko, i balkansko-azijsko carstvo kulture i teritorijalnih interesa. Zar nije katolik, aristokrata, zapadnjak Zrinski htio spašavati Hrvatsku pomoću Sultana? Zar nije Zmaj od Bosne vjermi štitonoša Islama i Hrvatsva htio spasiti Hrvatsku na zapadu od sile turskih vezira i Sultana?

Zar nije nosioc civilizacije, Italija, počinila zvjerstva i nevjeru više nego ikada ikakvi osvajači u Hrvatske? Zar nam nisu Germani stvarali Državu u Državi, počam od Vojne Krajine do "volksdeutschera"? I zar nisu Srbi počinili zločine i kao turska raja, i kao talijanski saveznici i kao divizija "Princ Eugen" i kao madjarske sluge u Bosni?

Ja sam tu temu obradio s vojno-političkog i sa geopolitičkog stanovišta, pa ću jednom zgodom to popuniti zapažanjima i podacima koja su izišla u djelima Lukasa, Kriškovića, Mandića, Babića i drugih u emigraciji. (General je to jako dobro opisao i iznio, ponajviše u DRINAMA, a nešto i u OBRANAMA, mo).

Poglavnik je mrtav. Ja sam ga 25 godina slijedio kao vojnik, ustaša i revolucionarac. Pa zato sam odgovoran za sve što se je u to vrijeme dogodilo, pa bio ja s tim sporazuman ili ne u ovo vrijeme. Što se ne može. Žalim slučaj da to moram napisati, što se ne može jest, sada nakon toliko godina i kada je Poglavnik mrtav, odreći se odgovornosti, ako to nismo ONDA učinili, i povukli konzekvence. Neuvjerljivo zvuče riječi ministara, generala, državnih tajnika, zapovjednika, itd. da oni nisu bili na vlasti i da nisu odobravali ovo i ono, a poneki od njih kaže: oni, Ustaše, On, Poglavnik itd., itd., kao da su sada došli sa mjeseca i saznali, da je kod nas počinjena nepravda, nedaća, zločin, pa i "pokolja" nevinih Srba, pa i svog vlastitog naroda.

(Napomena:

Neki meni poznati a ima ih i nepoznatih koji su mi se javili s dobro namjernom željom da bi željeli znati da li je general uistinu tako pisao kako ja iznosim. Odgovaram svima zainteresiranima da nastojim što god više mogu iznositi Maksova Pisma onako kakove ih ja imam i kako ih je Maks pisao. Rekao sam u početku da iznosim pisma onako kako su pisana i da niti jednu jedinu riječ neću ispravljati, što ne znači da se i meni neće pogriješka desiti. Neki dan mi je jedan pisao, s vrlo dobronamjernom opomenom da i ja pregledam što pišem prije nego "kliknem" pošalji. Već to činim i hvala svima. Otporaš.)

Ne, nije kriv za sve Poglavnik! Ne, nije Poglavnik bio ni nepogrešiv!

Mi koji smo luk jeli, lukom mirisali nemožemo zanijekati ni svoje prošlosti, ni svojih grijeha, a posebno ne možemo iz našeg eventualnog oportunitizma stvarati politički kapital, a da pri tome ne izgubimo i svoje dostojanstvo.

Postoje grijesi ustaške revolucije, kao što postoje grijesi francuske i ruske revolucije, američkog građanskog rata, stvaranje engleskog imperija, obrana Papinske države, kristianizacija evropskih naroda, otkrivanje novih svjetova po evropskim zemljama, kao što postoje grijesi zapadne demokracije u zadnjem ratu, kao što postoje grijesi kolonializma, griesi prije i poslije Nurberga (sudjenje nacističkim liderima 1946., mo), pa i griesi Izraela, koji je u slobodnoj Argentini otimlju ljude, (radi se o Adolfu Eichmann-u, (1906-1962) njemačkom nacisti koji je bio zadužen i odgovoran za KONAČNO RIJEŠENJE, a kojega je izraelska tajna služba Mossad potajno uhapsila u sred glavnog grada Argentine Buenos Aires 1960 god. Zbog ovog, nazovimo ga "Udbaškog" čina, skoro je došlo do prekida diplomatskih odnosa između dvije države, Izraela i Argentine, mo) koji stoje pod zaštitom zakona jedne suverene i slobodne zemlje koja se jako lijepo odnosila prema židovima.

Više će neprijatelja dobiti Izrael tim činom, nego koristi ako objesi "ratnog zločinca", pa makar u istinu bio zločinac. Krivi su svi, posebno "veliki". Neće biti stari Churchill osobito ponosan na svoje djelo "pakta sa vragom", jer je eto vrag došao kasirati račune, a platiti će ga i djeca i unuci ponosnog i gordog Britanca. Nisu ni američki patrioti tako jednostušni u ocijeni genijalnosti Rosvelta (Franklin Delano Roosevelt (1882-1945) američki predsjednik, mo), kao ni Rusi u pogledu Staljina, i svugdje ima Mesića, koji kažu, **SVI SMO KRIVI**. I sve je više ljudi, koji vjeruju Mesićima i u Americi i u Švedskoj.

Ne, mi iz našeg Bleiburga nećemo stvarati kao Srbi Kosovo jer smo doživjeli poraz jedne politike i svjesni odgovornosti tražimo načina, da ne dodje do novog Bleiburga. Ali to činiti sa dostojanstvom. I nije za sve kriv Poglavnik kao što bi bilo glupo nijekati da je **POGLAVNIK** dužan, živ ili mrtav, odgovarati pred **POVJEŠĆU**. Ali nije dostojno nas, njegovih učenika da mi taj sud izričemo, jer smo jednom živjeli pod sjenom hrasta koji je bio Poglavnik. Jer je On stvorio Državu, jer nas je naučio braniti ju zubima i noktima i u tome mislimo slijediti Ga. Bio sam vjeran Njemu do Njegove smrti, i bit ću ustaškim načelima vjeran do svoje smrti, a to je slijediti djelo Poglavnika, ali odgovaran za čine narodu, ali ne mrtvu Poglavniku, a još manje njegovim mnogobrojnim nasljednicima.

NISTE SVI KRIVI, kličem onim Hrvatima, koji su se sabrali u Torontu, da dostojno proslave **HRVATSKI DESETI TRAVANJA**. Niste krivi, posebno Vi mladi urednici "**Glasa Domovine**" (dva brata Hrvata, Rudi i Srećko Tomić, glavni i odgovorni urednici, mo), koji od nas morate naslijediti hrvatski borbeni stjeg i borbenu ustašku baštinu, **ALI BEZ USTASKE HIPOTEKE**.

Mi smo generacija Desetog travnja, popravljali i u krvi oprali sramotu stvaranja jugoslavenske države, kao što su Supilo, Trumbić i drugovi svojom žrtvom oprali trag ilirstva, a na Vama je da dovršite djelo i da žrtvom pred narodom i svijetom operete naše zablude. (Do neke mjere to se je postiglo u Domovinskom ratu, a što se nije postiglo u ratu NDH i u Domovinskom ratu, neka nadolazeći hrvatski naraštaji dobro prouče ove dalekovidne riječi generala Drinjanina, tada će se sve postići, mo) To možete postići ako od nas naslijedite borbenost, poštenje, viteštvo, spremnost na žrtvu, ili ispravite pogreške koje smo mi počinili, pa i grijehe, koje smo u borbi na sebe preuzeli.

Vi niste krivi za Rimske ugovore, niti se te krivi za Marselj (Marseille, ubojstvo srpskog i jugoslavenskog kralja Aleksandra Karađorđevića 9 listopada 1934., mo), niste krivi za naš navještaj rata Americi, niste krivi za grijehe revolucije, jer ste bili djeca.

Bilo bi monstruozno optuživati čak i biološke nasljednike boraca za Hrvatsku. (To je upravo što je Ivica Račan, dok je bio živ, Stjepan Mesić, Ivo Josipović i njihovi takozvani antifašisti rade sa hrvatsko državotvornom mladosti danas. Jučer, na debati između četiri kandidata za predsjednika RH Ivo Josipović, trenutni predsjednik RH je spočitovao dru. Milanu Kujundžiju to što je ovaj išao u Madrid posjetiti grob hrvatskog poglavara, mrtvog Poglavnika dra. Ante Pavelića mo). Po toj logici bi bili krivci i zločinci svi Amerikanci, svi Englezi, svi Španjolci, svi Francuzi, svi Rusi, a to ne bi bila istina. Da i Vi snosite hipoteku, jer su srbokomunisti potrošili milijune dolara u takvu propagandu, koja je sve više u dekadenciji, jer je svijet počeo razmišljati.

I kada mladi urednici "**Glasa Domovine**" donese kao svoju parolu **SVI SMO KRIVI**, preko celog lista, počinjaju krasni, herojski gest, pun ljudstva, viteštva, onih osnovnih vrlina koje krasi hrvatskog vojnika, ali počinjaju i grijeh. Ne treba prelaziti u ekstrem, ne treba u ispitu savjesti ići tako daleko i pasti u kompleks, jer to je ono što srbokomunizam hoće. Pokora je lijepa, mea culpa je vrlina, ali nitko od nas ne može tražiti, da izvršimo narodni harakiri. (Japanska riječ što znači samoubojstvo, mo)

Niste svi krivi, jer niste bili nosioci naše hrvatske ustaške revolucije. Mnogi ste bili tek promatrači, drugi ste bili jedan šaraf, jedna poluga, bili ste SLUGE DOMOVINE, a mi smo tim šarafima i polugama upravljali, stezali i popuštali, prema potrebi, prema našim nahodjenjima. Pa nije pravo, da nakon što ste toliko pretrpjeli, nosite i krivicu za svoje zapovjednike.

Ne, niste krivi, jer ste prema zakonima vlasti bili dužni izvršavati naloge, a da ih niste izvršavali, bili bi kažnjeni. Ja nisam nikada u životu zaboravio, da sam ubio iz revolvera dva vojnika, koji su bježali natrag u borbama u Kozari. Nisam zaboravio ni Domobrana, kojeg sam ubio kada su partizani osvojili Banja Luku, pa prijetila opasnost da nas izbace iz Stare i Bosanske Gradiške. Nisam zaboravio ni Nijemce, Kozake, Ustaše, koji su bili ubijeni ili po sudu streljani radi kukavičluka, radi bjegstva, izdaje interesa. Nisam zaboravio ni drugih, građanskih žrtava, koje smo doprinijeli u vjeri, da je njihova žrtva potrebna za spas Domovine.

Takve su čini činili svi vojnički zapovjednici svih vremena. I ako su zaista bili zapovjednici, nisu se nijekali odgovornost za takve čine, ali je apsurdno da snose odgovornost naši vojnici, zastavnici, podređeni, koji da nisu bili izvršili zapovijed, bili bi prema ratnim zakonima streljani - I svaki od prisutni na proslavi u Torontu mogao je biti jedan građanin, vojnik, koji je morao izvršiti zapovijed, jer bi inače bio strijeljan.

I neka se baci kamen na onoga tko je bez grijeha. I jednom za uvijek: mi smo voljni boriti se za slobodu svoga naroda, za stvaranje svoje države, pa i odgovarati svome narodu za djela koja smo počinili, voljni smo sagniti šiju i mjesto predbacivanja, prkosa, ohola, nego čista čela uzeti učešća u novoj vojni KOJA ĆE SE VODITI; AKO SLOBODNI SVIET HOĆE PREŽIVIJETI.

Pa kad jednom i zapad osjeti žalac komunizma, kojega je u našoj domovini provodio srbokomunizam, drukčije će rezonirati i o našim grijesima, a to su već učinili mnogi zapadnjaci (samo nisu hrvatski antifašisti i neoantifašisti, mo).

Nismo mi izmislili logore, nego Englezi, a k nama ih je dovela Jugoslavija, a da ironija bude veća, prvi stanovnici jednog konc-logora u Hrvatskoj bili su hrvatski nacionalisti, koje su hrvatske demokrati stavili u logor Kruščici.

Kada je stvorena N.D.H. onda su hrvatski nacionalisti uzeli pušku u ruku, i svoje tamničare stavili u isti taj logor. Svako vrijeme donosi i svoje običaje. Danas logore posjeduju sve nacije svieta, iako se zovu na razne načine, pa ako Hrvatska hoće biti slobodna morati će imati i svoje logore kao i Englezi, Amerika i Francuska svoje.

Niste krivi, niste svi krivi, niste za sve krivi, pogotovu niste svi za sve krivi. Odbacite taj krik, jer bi on bio izraz očaja, prkosa, beznadnog umiranja u domovini i stranom svijetu. **NISTE SVI KRIVI. GLAVU GORE**, i gledajte u budućnost.

Treba pisati povijest, reći istinu, treba napisati i staviti na papir naše doživljaje, pa makar kako neznatni bili, jer se mora stvoriti jasna slika onoga što se je dogodilo. Mi ne smijemo bježati od istine, pa makar kako bila bolna. A to znači reći, tko je kriv, tko nosi krivicu za našu narodnu tragediju.

Postoji nekoliko činjenica, koje se ne smiju mimoći, jer inače će se pisanje povijesti pretvoriti u deformaciju čina, koji moraju ostati za Povijest, i o kojima će se nepristrano govoriti, kao što se govori danas o borbama medju starim hrvatskim strankama, narodnjacima, latinašima, pristašama, ovog ili onog velemože, koji su svi, apsolutno svi, osim svog imena bili nosioci nekih ideja. Tako su naši Matija Gubec, ali aristokrati hrvatske zemlje, koji su prema ONDAŠNJIM prilikama, bili politički narodni činbenik. Naš je Sokolović, naš je i Filipović, naši su kanonici, ali i patareni, naš je

i Poglavnik, a ne može se zaniijekati ni Tita, koji je unatoč svih zločina i puzavosti pred velikosrpskim beogradskim elementima, koji su mu dali vlast, ipak jedan zagorski buntovnik, koji je doveo Hrvatskoj Dalmaciju i Istru, ali i postavio granicu na Drini, pa makar i s jedne i s druge strane te granice vladali velikosrbi i srbokomunisti.

U neopisivom vrtlogu događaja, na raskrižju svjetova, Poglavnik je stvorio Nezavisnu Državu Hrvatsku, pa makar smo ju mi svi gradili, makar smo svi stradali, ona je i NJEGOVO DJELO, i to nitko izbrisati ne može.

On je bio koji je pokazao put, koji je poveo revolucionarnu borbu, koji je nastojao i spasiti tu Državu. On je veliki čovjek, i nepošteno je htjeti ga proglasiti narodnim i državnim neprijateljem, izdajnikom hrvatskih interesa, prodanom dušom.

Osobno sam bio onaj, koji je nakon 25 godina vjernosti borbe, patnja, dvije emigracije i šume postao "izdajnik" iako nitko nikada nije ozbiljno vjerovao, da sam izdao bilo šta ili bilo koga. Ne, došao je bio čas, kada sam vjerovao, da moja savjest ne može nositi odgovornost za ono što se zove "nesretnom epohom" savezno sa "Izborom".

(Ovdje se radi o nekoj PORUKI koju da je, navodno, Poglavnik na smrtnoj postelji ostavio, a koju da je pisao fra. Branko Marić, jer da Poglavnik u nekoliko zadnjih dana svoga života nije bio u stanju ni čitati pridošlu poštu, a kamoli na istu odgovarati, i u kojoj da je Poglavnik opunomoćio Dra. Stjepana Hefera kao Poglavnikova nasljednika. Poradi ove Poruke mnogo je svađa i tučnjava bilo, pa čak i unutar organizacije Hrvatskog Oslobođilačkog Pokreta, HOP, što je je uistinu i uzrokovalo da se od jednog HOP-a naprave dva, HOP jedan kojemu je bio predsjednik dr. Stjepan Hefer, i HOP dva, reorganizacija, kojemu je bio predsjednik dr. Vjekoslav Vrančić, mo)

Od tada nisam odgovoran (od razlaza početkom 1956. godine pa sve do Poglavnikove smrti 28 prosinca 1959 god., mo) za čine koje su drugi počinili, a koji će biti jednom, prije ili poslije vjetreni, pa mi to htjeli ili ne.

Treba pisati povijest, ali na dostojan način, nepristrano, savjesno ili to nije povijest, nego bespomoćno izživljavanje, spašavanje, i pravljenje političkog kapitala.

I sam ću reći što imam, ali mislim DA SE SVE NITI MOŽE, NITI SMIJE REĆI, jer to nitko nije učinio. Nijedan narod nije otvorio svojih tajnih dosieja, pa to ne smijemo učiniti niti mi Hrvati. Svi smo mi konspirirali, svi smo mi htjeli spasiti Državu, a svi smo ju rušili nekim činima. Ljudska je to stvar, koja se ponavlja kod svih naroda.

Mi ne možemo povijest pisati kao ruski komunisti. Njihova je povijest napisana u sistemu kartoteke. Danas si heroj, borac, stvaraoci, velikan, vitez, primjer.

Sutra se izdere kartoteka, pa u povijest ulaze oni, koji su izveli čistku, a na sporedna mjesta ulaze preživjeli od čistke. Pa sutra nova čistka, nova kartoteka, nova povijest, prema tome, tko je gore, tko je dolje, tko je izveo, ili preživio čistku.

Mi smo narod, koji imamo trajnih vrednota, i jedna od tih je i **STVARAOC DRŽAVE HRVATSKE - POGlavNIK.**

I ako sam ja bio jedan od onih, koji su proglašeni "izdajicama" jer sam ustao u obranu NAČELA, u odnosu PRAVDE, u odnosu INTERESA NARODA, ne mogu zato predlagati svoju neodgovornost za sve ono, što se u 25 godina dogodilo, a još manje sada proglašavati svoju nepogrešivost, a blatiti one koji su ostali na drugoj strani. I kritiku treba vršiti, da se popravi stanje, a izvuče korist za domovinsku stvar.

Gdje je apsolutna istina? Uzmimo primjer Ciligu. On je vječni buntovnik. Bunio se protiv fašizma i to ga odvelo u Moskvu, u komuniste. Bunio se protiv Talijana i to ga odvelo u Jugoslavene, kojega još uvijek ponekada brani ili zagovara, iako na poseban način. Bunio se protiv nasilja u Rusiji i stigao u Sibir. Bunio se protiv vlasti u Hrvatskoj i stigao u logor, a sada se buni protiv velikosrbstva i srbokomunizma. Tko može sumnjati da se je dao voditi ludim srcem, koje i ako nije bilo ustaško, ipak je ludo hrvatsko srce, kao i onog Zmaja od Bosne i Hadži Loje, kao i gosp. Zrinskih i Frankopana, kao i Matije Gupca, pa kao i Tita, koji se buni protiv svojih gazda u Moskvi.

Srbi vele: buni se kao "Crk u hapsu", a mi bi mogli kazati, da se "buni ko Ante Ciliga". I u svom materializmu bio je buntovni idealista. Ali, velimo u dobronamjernoj kritici, ipak nije ni buntovao pravo na strani Cilige jedino ispravno, jer eto ja sam se bunio protiv onih, koje je i Ciliga odgojio kao bivši komunist, bunio sam se protiv i onih Srba koje je Ciliga u Mostaru konsultirao o "zlodjelima fratara", bunio sam se, jer sam i ja i mnogi ondašnji postao Ustaša pod srpskim batinama, i progonima, koji nisu u Mostaru bili slučajni. Pa bunio sam se i protiv Talijana, ne jednom ih napao, i to je poznato, da sam morao napustiti zonu, a moje ime bilo izvješeno na svakom telegrafskom stupu u Hercegovini i Dalmaciji, da se ne smiju odazivati mojim pozivima, niti ići u vojsku, jer će biti proganjani roditelji tih vojnika. Bunio sam se i protiv mojih prijatelja Njemaca i bez predomišljanja napao bih bilo koga, ako je to bilo u interesu Hrvatske. I bilo je takvih, kao ja, koji su se i protiv mene bunili, pa i glavom platili tu bunu.

Nije Ciliga zastupao ABSOLUTNU ISTINU, i ne može graditi ni ABSOLUTNI KALUO, prema kojemu se treba pisati povijest. Ili, recimo, način kako Varoš (Miroslav Varoš, prof., Udbin agent, mo) piše o odgovornosti za Bleiburg, za držanje Hrvatske vojske, pišući o tome, šta kažu partizanski generali o tim stvarima. Varoš nije vojnik, posebno nije bio zapovjednik, ne pozna stvari o kojima piše, ali se penje na bačvu, pa veli: eto Maks se borio, Sudar konja jašio, vojska pjevala kao da ide u svatove, kako to kaže dobri čiča Fra Oton (Knežević, mo), a Poglavnik odmaglio, zapovjednici i vlade napustile vojsku, došli partizani i poklali je. Generaliziranje je neodgovorno, nanosi veliku neprocjenljivo štetu našoj stvari.

I Ciliga i Varoš lijepo su opisali moju ulogu, nukajući me, da neka govorim. Ja sam i voljan, ali ne tako, da ispadne, biva, sada si u nemilosti kod HOP-a pa udri nije ti ga majka rodila, udri po Poglavniku. To nije pisanje povijesti. Nemam se zašto zahvaljivati Varošu, što me prikazuje u pozi junaka, zapovjednika, ako ja trebam biti hipoteka mojim zapovjednicima, ODNOSNO VOJSKI KAO CJELINI. Ne bi to bilo pošteno od mene. Ja ću svima njima pomoći u pisanju povijesti, dati podatke, koje mislim da se može dati, ali ne mogu dati podatke koji bi mene mogli predstaviti u ulozi žrtve protiv moje domovine. Ja ću sa svima njima suradjivati na zajedničkoj stvari, ali nikada tako, da nakon toliko pogrešaka, koje sam u životu počinio, i druge zato, da operem sebe za eventualno političku ulogu ili za povijest. I ne bi bio iskren kada ne bi priznao, da sam voljan dati život kako bi pred poviješću dobio mjesto, koje mi pripada. To radi mene, radi moga oca, majke, radi moje djece, i radi bezbroj drugova koje sam vodio i odveo u smrt, i baš ta vjera me obligira, "Noblesse oblige".

(Moram, više kao čovjek nego kao Hrvat, a tek onda kao Hrvat, reći za generala Drinjanina: koliko god je on imao snage boriti se za Hrvatsku i u toj borbi počinuti nedozvoljene stvari, još više je on imao snage reći istinu. Zato je on u svojem famoznom i povijesnom govoru Hrvatima grada Toronto, prigodom proslave Desetoga Travnja 1968 god., na vrpci rekao **RECI ISTINU I RAZBIŠE TI GLAVU.** Ako netko želi vidjeti dio tog članka, neka kline : RECI ISTINU I RAZBIŠE TI GLAVU. Taj članak sam stavio na portal javno prigodom četrdesete obljetnice pogibija generala Drinjanina, mo).

I šta da kažem o subjektivnim kritikama Dide? (Eugen Dido Kvaternik, mo). Sve to počima sa "moj otac i ja". Ne, Dido. Ti nisi bio poen, nisi bio raja, nisi bio ni žrtva, nisi bio ni beznačajan. I nisi

otišao, nego smo te otjerali sa vlasti, jer smo se bojali dinastije Kvaternika. Ti govoriš danas drukčije nego ikada. Bio sam Tvoj prijatelj i Tvoga oca. Poznam sve i ne jednom smo Moškov i ja Tebe mirili sa Tvojim ocem.

On je Tebe optuživao da tjeraš ljude u šumu, a Ti Njega da naoružava partizane. A mnogo nas je bilo, koji smo pak vjerovali, da obojica tjeratu SVOJU POLITIKU i objektivno sudeći, najviše ih je bilo koji su tako mislili. I nije istina, da je Poglavnik razjurio KONCETRACIJU USTAŠKIH SNAGA, nego nije Tebe, nego Juru postavio za zapovjednika, skupa smo plan pravili, i ja sam trebao biti šef organizatorskog odjela te USTAŠKE KONCETRACIJE. Otišao si onda, kada smo te otjerali, jer si poslije počeo praviti **SVOJU STRANKU, SVOJU VOJSKU, SVOJE USTAŠE, SVOJU POLICIJU, SVOJU DRŽAVU.**

Poglavnik je mene pitao pred Tobom, koliko vremena trebam, da TVOJU SNAGU RAZJURIM. Rekao sam pola sata i da zato već imam snage u Zagrebu. (Kada je ovo general Drinjanin pisao 1960. godine, Eugen Dido Kvaternik je bio živ. Koliko se sjećam da nikada nisam nigdje pročitao, ili barem ja za to nisam znao, da je Dido Kvaternik ove generalove navode pobio ili na nje odgovorio, mo). Tada si bio otpušten, pa iako si mogao ići na teren, u jednu pukovnicu, otišao si plandovati na Tatre, i onda optuživao svoju domovinu.

I sam sam slijedio Tvoju sudbinu, (to je bilo kada su Nijemci i Talijani vršili pritisak na Poglavnika da izruči Maksa Luburića Njemcima zbog neblagog postupanja prema jednima i drugima. Sve je to lijepo general opisao u DRINAMA, samo ih treba pronaći i pročitati. Sve je u njima rečeno, sve što se je moglo javno reći, mo), kao i neki drugi. Ali ja sam otišao u jednu jedinicu Moškova, kao čarkar, a bio i ranjen pri krčenju puta u Varaždin, a u "OBRANI sam ostavio LJUDE, ŠKOLU, i svi su vodili "OBRANU", dok se sve nije stišalo i vidilo se, da opet mogu Hrvatskoj koristiti. Isto se odnosi i na sve druge, koji su u dobroj ili pogrešnoj vjeri pisali o POVIESTI NAŠEGA RATA.

Još ne znamo gdje je istina, jer ista nije bezuvjetno uvijek na strani POBJEDNIKA i POLITIČKOG OPORTUNIZMA. I dok se ne znadne gdje je apsolutna istina, ne možemo i ne smijemo postavljati ni pitanje apsolutne odgovornosti za pokolj hrvatske vojske i za Bleiburg.

Moj sastanak sa Stepincem, nakon svega toga nije nikakva tajna. Na procesu se o tome govorilo, (S U Đ E N J E Lisaku, Stepincu, Šaliću i Družini, Ustaško-Križarskim Zločincima i Njihovom Pomagačima, Zagreb 1946., mo), i Stepinac je zaista rekao da se samnom sastao i rekao, da se ni toga ne treba stiditi. O tome je govorio i nadbiskup Šarić u Madridu pred čitavom kolonijom pred par godina. (Nadbiskup Vrhobosanski Ivan Šarić je umro u Madridu u srpnju 1960., mo). Nije tajna. Dobro, reći ću Vam, da je Stepinac bio uvjeren, da se ne smije braniti Zagreb, jer smo znali, da su Srbi koncentrirali ČETNIČKE JEDINICE ZA OSVAJANJE ZAGREBA. A mi koji znamo šta su četnici i partizani, znamo, da bi oni bili Zagreb pretvorili u Hirošimu, a to nam narod nikada ne bi oprostio, jer time Države ne bi spasili. U Zagrebu je bilo sve što se bilo spasilo iz Hrvatske, a nije pobjeglo na zapad. I k tome bi još američki i engleski i ruski avioni bombardirali i zadnje ostatke "fašističke Hrvatske".

Da, nije tajna niti da smo Boban i ja, kao i veći broj terenskih zapovjednika bili da se pruži otpor. - Nije tajna niti da sam ja bio imenovan po Glavnom Stanu Poglavnika zapovjednikom toga ODPORA dok sam još bio u Sarajevu. Zna se da sam na sjednicama Glavnog Stana Poglavnika branio mišljenje da treba pružiti otpor nakon pada Njemačke. Ali to ne znači da su moji drugovi, generali, zapovjednici, članovi Glavnog Stana bili kukavice koji su napustili vojsku, jer bi to bila povjestna neistina. Oni su izvršili zapovjedi, a te su bile, da se imaju probiti do linije saveznika i predati se. Ja sam skočio i rekao, da me nitko ne može prisiliti da se predam, nego sam rekao da moramo udariti po Englezima i Amerikancima i probiti se se u pozadinu, pa se razbježati po šumama i zatvorima svih evropskih gradova i sela, dok prodje orgija klanja. Ali šta mi vrijedi to, kao

ni to, da sam se borio u zalaznici, vratio se u šumu, borio se itd, itd. kada je politika ZAPADA ISKOPALA GROB HRVATSKOJ VOJSKI.

Kakva je bila sudbina Poljske, Mađarske, Litvanije i ostalih zemalja, koje nisu imale Poglavnika? Kakva im je sudbina danas? Poljaci su pali kao i mi unatoč svega, kao i Mađarska, makar je Horeti poslao drugu Armiju Rusima u susret kao i saveznicima.

Ivo Bogdan je ustaškim zapovjednicima u samoj zgradi Ust. Promidžbe pred nosom Nijemaca prikazivao filmove o engleskom i američkom iskrcavanju i sam sam sudjelovao na tim prikazivanjima. Znali smo da su ju jaki, znali smo da smo izgubili rat, ali nismo znali da će predati Hrvatsku Vojsku Titi. Znali smo, da je sudbina Hrvatske zapečaćena, i NISMO HTJELI SPROVESTI ORGANIZIRANI ODPOR, JER BI NAS BILO NESTALO.

Ja sam bio zapovjednik toga otpora i ja sam desorganizirao a ne organizirao. Spašavao sam glavu i glave, kažnjavao zločince. ALI NIJE NAM BIO CILJ PRUŽATI ODPOR. To neka uzmu na znanje oni koji pišu povijest i neka ne optužuju Poglavnika za te čine, naime radi toga, jer NISMO DALI ODPOR, JER SE NIJE BRANIO ZAGREB, JER SE NIJE VODILA BORBA. i sa tim planom , kojeg sam osobno iznio Stepincu, bio je Stepinac sasma sporazuman.

A Tomica Mesić bio je jedan od onih, koje sam našao među zalaznicom i kojima sam rekao: branite se od partizana, ne organizirajte otpora, ali ne pre naglite se i ne predajte se ni saveznicima, ako vidite da ćete biti predani i prodani. I mnogi su pošli u šumu, jer sam im ja to rekao da neka ne idu cestom, jer smo već izvan zakona. I mnogo ih je koji žive baš zato. Ali ipak, GLAVNI STAN POGlavNIKA je časno izvršio svoju zadaću, kao i Poglavnik, kao i ministri, kao i hrvatski generali.

Ne, ne želim da mene operu, a da Hrvatsku blate. Zato treba i prestati pisati na neodgovoran način o zadnjim danima HRVATSKE DRŽAVE, a posebno ne smiju to činiti oni, koji nisu u tom povlačenju imali uvida. Nisu generali ostavili vojsku, nisu Poglavnik i ministri učinili ništa čega se moramo stidjeti. Pa ne pravimo i drugu crnu legendu, jer bi ista samo srbokomunizmu koristila.

Stepinac nije bio vojnik, ni državnik, ni političar. On je bio hrvatski patriota, i duhovni pastir hrvatskog naroda. Nije ni zvao na otpor, nije ni nagovarao na kukavičluk, nego je u svoje vrijeme pozvao Hrvate, da se bore za svoju Državu, to je i pred sudom posvjedočio, pa je posebno štetno ako Ga se želi, mrtva suprostaviti mrtvom Poglavniku.

Svaki na svom mjestu dao je sve za Hrvatsku. Stepinčeve su doslovne rieči bile "ne moje braniti Zagreb". Pa ne može biti vrlina Stepinca, kapital za mene, a grijeh za Poglavnika jer smo svi svjestni posljedica, bili u tom pitanju istog mišljenja. Oni koji govore, da je trebalo braniti kamen po kamen u Zagrebu, govore to, jer su im memoari partizanskih generala to sugerirali. I kada bi mene partizani jednom dobili u ruke, vjerujem da bi mi sve prije oprostili osim te činjenice, **DA NISAM HTIO BRANITI ZAGREB i IZVRGnuti NAŠ DUHOVNI CENTAR PUNOJ PROPASTI, KOJA PAK S VOJNIČKOG STANOVIŠTA NEBI, APSOLUTNO NIŠTA ZNAČILA.**

Feldmaršal von Lehr je gledao pred sebe, oborio glavu, i molio me, da povučem pitanje: da li meni, gospodine feldmaršale, možete dati vašu časnu riječ da nas nećete izdati? Eto, tu je jedan od ključeva, pitanje povlačenja naše vojske. U stanu Mile Budaka sastali smo se od Hrvata Dr. Ivica Frković, Mile Budak i ja sa feldmaršalom von Lehronm, zapovjednikom jugoistočnog njemačkog fronta.

Živ je Ivica Frković i ovo bi ga molio, da javnim putem potvrdi taj sastanak. Ja sam naime bio postavljen za zapovjednika povlačenja, kao i Južne Hrvatske Vojske sastavljene od II, III, i IV.

Zbora, i u tom svojstvu me je poslao GLAVNI STAN POGLAVNIKA, kojemu sam pripadao kao ZAPOVJEDNIK OBRANE I ODPORA, te smo na ručku u Budakovoj kući razgovarali o svemu. Rekao mi je, da je mnogo čuo o meni, i da zna, da ću se boriti, pa je želio upoznati me, jer je bio podredio dvije njemačke divizije pod moje zapovjedništvo u Sarajevu. Ja sam tom starom, oholom germanskom vojskovođi rekao u oči, da se bojim, da će nas Nijemci iznevjeriti (kao što su i Talijani iznevjerili Nijemce i sve svoje saveznike 8 rujna 1943. Dakle, Hrvati uvijek ostaju Hrvati: Iskreni, vjerni, pošteni, odvažni, drže se zadane riječi VJERNOST ZA VJERNOST, mo), kao i Talijani i da će ratnu spremu i streljivo predati partizanima. On je oborio pogled, kada sam ga otvoreno upitao, da li možemo računati na vjernost za vjernost, koja je uvijek bila odlika Germana i Hrvata.

Bili smo dva svieta, dva nazora, u svemu ili u skoro svemu. Nije mogao lagati, ali je oborio glavu kada sam mu rekao da je dosta mojih USTAŠA, njegovih vojnika, ranjenika i gradjana, kada ih je partizanska, pa i naša fukara, (ne znam na koga je general mislio kada je rekao "...pa i naša fukara". Povjesničari će ovo pronaći, mo) htjela linčovati, da se tako spasi od partizana. On mi se i zahvalio. Mi nismo mogli biti lješinari, jer na kraju krajeva, Nijemci su dali dosta života u obrani Hrvatske i danas ih smatram, kao vojnike, idealnim saveznicima.

I zaista se obistinila moja crna slutnja. Ne samo da smo imali Ruse, Amerikance, Engleze, da ne govorimo o Srbima svih boja, nego i Nijemce, koji su se predali partizanima, gdje ih je zapovijed stigla, pa se i sam Lehr predao partizanskoj rulji.

Mi smo bili gverila jednog izgubljenog rata, a ne nadolazeće vojske, pa nismo IMALI PRAVA TRAŽITI OD HRVATA DA S NAMA PADNE ČITAV NAROD, KAO ŠTO JE HITLER HTIO DA PADNE BERLIN I NJEMAČKA NA GARIŠTU S NJIME. I tako, izvršio sam dužnost kako sam najbolje znao i umio. Ali sam ispratio braću, borio se u zalaznici, vratio se da dezorganiziram odpor, da nas ne nestane. A to da su partizanski generali htjeli, da im se odupremo u Zagrebu, pa i Sarajevu, to vjerujem.

Zato je pogubljeno, neozbiljno i nepošteno prčkati po stvarima koje se ne poznaje, teško teretiti svoju Domovinu, hrvatsko vojničko zapovjedništvo i Hrvatsku Vojsku. Neka Varoš ne zamjeri, a ni "Danica", ali se osjećam pozvanim reći svoju u ovim stvarima.

Onoga časa kada je hrvatski pukovnik Babić, koji je u avionu prebjegao u Bari i stavio se SVOJIM PRIJATELJIMA ENGLEZIMA NA RASPOLAGANJE, te bio interniran, jer nije htio služiti ni Jugoslaviji u Kairskom srpskom otporu (ovdje se misli na jugoslavensku kraljevsku vladu u kojoj su bili i surađivali istaknuti članovi HSS-e na čelu dra. Juraja Krnjevića, mo) ni srbokomunizmu sa Titom, (ovdje se misli na partizanski pokret, a pukovnik Ivan Babić je prebjegao krajem 1943., dakle u doba dok su saveznici pomagali srpsku kraljevsku vladu a ne partizanski Titin pokret, kojeg su saveznici počeli obilatno pomagati tek poslije sastanka Tito-Churchill u Napulju u kolovožu 1944. Kako hrvatski pukovnik Babić nije htio poslušati saveznike te prići k jednima ili drugima, saveznici su ga internirali, mo), jasno je bilo, da je sudbina Hrvatske bila zapečaćena.

Pa, čemu toliko govoriti o akciji Vokića i Lorkovića, koji niti su imali veza Englezima, niti su išta mogli učiniti. Sve je svršilo u rukama OZNE, kao i u slučaju Bože Kavrana. Neka i ovaj podatak posluži hrvatskim povjesničarima, kako bi pisanje povijesti bilo zaista TRAŽENJE ISTINE, a ne političko, odnosno stranačarsko osvećivanje ili uhljebljivanje ili švercovanje sama sebe, bez obzira na Hrvatsku, kamo je bilo degeneriralo i Lorkovićevo i Vokićevo pravljenje "puča".

Tražimo istinu, pišimo poviest, ali ne gubimo dostojanstvo. Poviest će svakoga postaviti na svoje mjesto, ne prenaglimo se.

Pogrešno se interpretira pitanje pojma ustaškog herojstva. Dosta ih je koji su se očešali o ustaško klanje, nastojeći svrstati ustaše prema tome, da li su klali ili ne. Samo su zločinci mogli izmisliti

takvo kvalificiranje, a samo glupci ga prihvatili kao svoje.

Nisu ustaše heroji zato jer su "klali", nego zato, jer su bili klani, jer poimanje junaštva i žrtve u tome, da smo ginući ubijali za Hrvatsku, nego jer su sve Ustaše bili spremne ginuti za Hrvatsku. Nije vrednota u tome, da su ubili, na jedan ili drugi način, toliko neprijatelja Države, nego da su uvijek bili spremni takav čin platiti glavom, da su se dali ubijati za Hrvatsku. Svaki je Ustaša bio voljan dati život za Hrvatsku. Tu je ustaška vrijednost, i to je ono, što povjesničari moraju imati u vidu. Nitko ne može pozvati sutra narod u borbu, a nijekati vrijednost onima, koji su dali život za dom pod znakom "U".

Ne, ja sam bio dosta jasan, ne mislimo da i opet treba staviti "U" na kapu. O tome sam dao izjavu uredniku "Nove Hrvatske" (Ovdje se radi o malo poznatom a vrlo važnom i vrijednom intervju generala Luburića kojeg je dao u novinu "Nova Hrvatska" br. 4 1960. Ako kliknete na "Intervju Maksa Luburića", naći ćete ga, mo. Otporaš) a o tome smo govorili i u ZAKLJUČCIMA ODPORA. Radi se samo o tome, da je potrebno dati počast ustaškoj generaciji, ostaviti na miru Poglavnika, poštivati mrtve, koji su pridonijeli žrtvu, a među njima je i Poglavnik, a pisati povijest i postavljati pitanje odgovornosti radi poraza, radi Bleiburga, itd. na dostojan način da se hrvatske i ustaške žrtve nauče u novoj eri borbe za Hrvatsku Državu. Mi mislimo tražiti istinu, pa i postavljati pitanje odgovornosti samo u koliko to koristi domovinskoj stvari. I prije i poslije svega, da se ne uništi naša ustaška baština, nego da se preda u ruke mladima, onima koji ne "strše". A mi stari, pomozimo mlade, nove snage, jer će ove provesti preporod, pa i osloboditi Hrvatsku i bez nas, pa i protiv nas.

Gledajući stvar iz ove, i ovakve perspektive, mi bodrimo sve hrvatske intelektualce, nudimo pomoć svim hrvatskim povjesničarima, kako sam i sam ponudio nekim, ali i molimo tu hrvatsku braću, da budu pravedni prema Poglavniku, pravedni prema palim Ustašama, kako bi nove generacije našle mjesto, koje im spada i bez razaranja svega staroga.

Jer, opetujem **NISTE SVI KRIVI**, jer to nije istina, i jer Vas HRVATSKA TREBA.

Vjekoslav Luburić Drinjanin.

Posljednje uređivanje od Bobani : 26-12-2014 at 19:06

7-12-2014 04:04 [#298](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

POVODOM SMRTI VLADKA MAČEKA (12)

HRVATSKA I USTAŠTVO (34)

Majka me je rodila kao Hrvata. To je njezina zasluga! Moja je da to Hrvatstvo dokažem. Ako u tome padnem, pao sam kao Hrvat. To je velika čast!, kaže Mile Boban u Hrvatskom Tjedniku iz Australije 7 lipnja 1988., u svom članku: "JA GOVORIM O HRVATSKOJ"

Piše: general **DRINJANIN**

" OBRANA " br. 24 1965. godine

To je bio jedan novi događaj, ali se je kasnije ponovio više puta. Dok smo jedni krampali po danu, da možemo živjeti, čuvali straže, da možemo preživjeti, učili se teoretski i praktički u baratanju oružja, vršili konspirativne akcije, da možemo Hrvatsku osloboditi - dotle je naša "Republika" činila sve suprotno. Njima je ljeti bilo prevruće, a zimi prehladno, po danu su bili bolesni, a po noći se bojali ići na stražu, jer da su četnici u blizini.

Valjda najdrastičnija je razlika bila, kada smo nakon naporna rada i još napornije noćne vježbe - veselo umarširali na Jankapustu s pjesmom "Za čast i slobodu" - a našli našu "Republiku", skoro u cijelosti, kako piju vino "noha" ("direktor"), i pjevaju "Za dom i slobodu, a ne za gospodu..." (ovdje se mora nadodati kako su ovi nadodali na originalnu pjesmu: "a ne za gospodu", moja opaska).

Pitali smo se: koja je to gospoda? Nas Ustaša bilo je svega i svačega, pa se je jedva moglo nas dijeliti po nekakvim socijalnim skalama. Vodje su s jedne i s druge strane, manje ili više, bili svi advokati. Pitali smo se: po čemu je seljački i radnički sin dr. Ante Pavelić "gospodin", a po čemu je "seljak", recimo, advokat dr. V. Maček ili dr. Z. Šol, te mnogi drugi, koji možda sela ni vidjeli nisu, osim u izbornoj kampanji. To je bilo normalno rezoniranje ne sam nas najmladnjih, nego i svih drugih.

Stvar nije ostala pri tome. Ovi redci nisu ni neka moja biografija, ni povijest Jankapuste, nego samo par riječi prigodom smrti dra. V. Mačeka, kojima opisujem moje uspomene i mišljenje onoga doba, (ovdje general Drinjanin govori o svojim uspomenu i mišljenju onoga doba, dakle doba iz 1933-34 godine, a danas mnogi Hrvati to gledaju i osudjuju iz današnjega doba, doba kada se je sve naopačke izvrnilo od onoga doba, moja opaska) pa zato i iznosim samo neke stvari.

Osobno sam bio osvjedočen, da će doći do izdajstva, i prema tome bio sam medju onima, koji smo od naših starijih tražili, da se napravi reda, da se uvede potpuna ustaška pravda, te da eventualno eliminira sve ono, što je dijelilo Jankapustaše. Ali u isto vrijeme, prema dolje, tražili smo stegu, vjernost idealima i konitnuitet borbe. A kada nismo našli dostatno razumijevanja ni kod naših starijina ni kod sudrugova, onda smo se, kao pravi revolucionarci, odlučili poduzeti mjere, i onda smo proveli ono, što se u modernoj terminologiji zove "čistka", i prema dolje i prema gore.

Tako je nestalo i "gospode" i "Republike".

Ali Štef Petrović je znao za mnoge veze, kao što je znala i Jelka Pogorelec. (Jelka Pogorelec je bila Gustava Perećec djevojka, ljubavnica ili zaručnica, nije više važno, koja je bila u službi Beograda i sve izdavala. Gustav Perećec je bio jedan od prvih koji su osnovali Janka Pustu 1930. godine. Spreman sam vjerovati da Gustav Perećec nije znao da je Jelka doušnik i špijun. Ali Gustav Perećec je bio zakleti Ustaša, to je on znao, i kao takav spadao je pod pravila Ustaških Načela, moja opaska) Oni su izdali ne samo Jankapustaše, već su izdali sve, što su znali. Tako je pala jaka ustaška organizacija u Podravini, a preko nje dijelom i u Slavoniji, i u Zagrebu. Stradala je jedna čitava obavještajna i dojavna veza, bili smo kompromitirani pred svijetom i stvar je imala pred samim madjarskim vlastima velike neugodnosti.

Tako je naša "Republika" u borbi za "ne - gospodu" poslužila Beogradu i velikosrpskoj misli. Posebno je tragičan slučaj mladog borca Andrije Gredičeka. On je izvršio nekoliko ustaških zadataka, bio apsolutno povjerljiv, jako bistar i neograničeno hrabar. Dapače, skupa sa kasnijim stožernikom, mladim seljakom Pizetom, pripadao je grupi "bombari". Karakteristika te grupe "bombari" bila je, da smo nas trojica t.j. Grediček, Pizeta i ja bili svi mladi, velike glave, maleni i dobro razvijeni. Iz osobnog prijateljstva nastala je jedna akciona grupa, i Grediček je, kao jedan od glavnih iz grupe, vjerno sprovodio ne samo zadatke protiv Beograda i hrvatskih izdajnika (uvijek smo ih imali, pa čak i danas, nažalost!, moja opaska), nego i protiv same "Republike", u kojoj je sjedio i bivši njegov politički šef iz Hrvatske, Cvok. On je bio otpušten, i nije bio ono (izdajnik,

moja opaska) što su bili Petrović i Jelka. Ali otrov je već bio u njegovoj krvi, on nije imao snage ni da iznevjeri svoju ustašku prisegu, a ni da djeluje protiv onih, koji su mu bili sudrugovi u borbenoj skupini u Hrvatskoj, i koji su izdali otvorenu parolu - da treba uteći sa Jankapuste, pobjeći u šumu u Hrvatskoj, a onda iz šume i preko stranačkog vodstva H.S.S-e moliti od Beograda AMNESTIJU! Eto, na što je spala nekada djelatna i revolucionarna grupa haesesovaca, koji su bili prišli u ustaški pokret.

U međuvremenu, naravno, saznali smo istinu. Ta je grupa dobivala upute i ponešto novaca od organizacije H.S.S.-e iz Kanade, i to, ako se ne varam, iz Winnipeg-a.

Nisam u stanju pisati o onom, što se dogodilo unutar H.S.S.-e, ali mi smo tada na Jankapusti znali ono, što su nam govorili pukovnik Perčević i drugi, koji su dolazili iz Beča. Posebno je puk. Perčević uvijek ponavljao, da bi dr. Juraj Krnjević bio sklon suradnji sa Ustašama, te da je do te suradnje i došlo. Posljedica toga je bila, da su i ugroženi haesesovci, koji su počinili borbena djela, došli na Janka Pustu.

Ali, uvijek taj prokleti "ali": ni na našoj strani nije sve bilo kako je trebalo biti, i bilo je zadržanih "frankovaca", koji nisu htjeli čuti o ljudima iz H.S.S.-e. S druge strane kako smo to vidjeli za vrijeme rata i kako to vidimo danas (**1965. godine, moja opaska**) - Hrvatska Seljačka Stranka je imala i svoje lijepo (**izvorno je lijepo, a po shvaćanju opisa moglo bi biti i "svoje lijevo"**, **moja opaska**) krilo i u njemu čiste članove komunističke partije, kao što su bili Gaži, Miškina i mnogi drugi, za koje se je već ustanovilo iz samih komunističkih izvora, da su bili redoviti članovi crvene partije. Mi smo za njih, već tada, bili fašisti, (**Ovdje posebno treba naglasiti da se i dandanas ta riječ "fasišta" nabaciva na čestite Hrvate(ice) bez ikakove podloge, te treba vrlo dobro podvući da ta riječ "fašista" je lansirana od strane našeg neprijatelja prije rata, a za vrijeme rata ju priuzeli politički komesari NOB, a poslije rata KPJ ju preko JNA, škola, poduzeća, mitinga, seoskih organizacija, filmova, novinstva i svih javnih priopćavanja, a dans preko vlade bivšeg predsjednika meseca i aktualnog predsjednika Josipovića i kompanije, ju sustavno šire, moja opaska**), imperijalisti, nacisti, crno - žuti, klerikalci itd. Neće biti teško pogoditi, da se je i komunistička partija uvukla kroz te lijeve, srednje i desne kanale H.S.S.-e - do Janka Puste, pa je na kraju bio uhićen u blizini Pankapuste, u Murakeresture, jedan Madjar obućar, šef onoga okruga komunističke partije, a na Janka Pusti bio je uhićen stvarni intrigant i gospodar "Republike", jedan metalurški radnik iz Broda, katolik i Hrvat, koji je imao svoje ustaško ime "Avan", dok se je njegovo pravo ime kasnije ustanovilo i kojega se ovoga časa ne sjećam.

Čast te "Republike" opraao je "bumbar" Grediček. U krizi uvjerenja i savjest, on je tražio da bude otpušten sa Jankapuste. Ja sam osobno svojim životom jamčio, da on nikada neće izdati Jankapustu, ni drugove, ni našu Hrvatsku. Položio je svoje oružje i otišao sa Janka Puste pognute glave i sa suzama u očima. Medjutim, nitko od nas nije mogao predvidjeti tragediju, koja će se odigrati s tim mladim, borbenim i zdravim seljačkim sinom iz puntarskog Zagorja. Nije mogao nas sljediti u borbi protiv onih, koji su mu bili drugovi nekada, a nije mogao ni s njima (**onima koji su bojkotirali Jankapustu, moja opaska**) prigneti šiju i tražiti od Beograda amnestiju. Izabrao je treći put. Pošao je preko Rumunjske, u pravcu Rusije. Bio je uhićen i predan Beogradu. Sud za zaštitu države u Beogradu osudio ga je na smrt radi izvršenih borbenih ustaških djela. Nu zna se sigurno od onih, koji su s njim bili u zatvoru, da je neposredno prije vješanja, i kao zadnji svoj pozdrav svijetu, koji on nije razumio, ili koji njega nije razumio, oprostio se uz neustrašivi poklik: Živila hrvatska država!

(Eto, kako se voli, ljubi i gine za Hrvatsku. Da je ove opise dati Djordju Ličini ili Mati Rajkoviću, i drugim Udbaškim i VUS-ovim novinarima, vidjeli bi kako bi oni to nakitili kao božićni borić protiv Hrvata i Hrvatske. Mnogi se još uvijek ne mogu otresti njihovih piskaranja, mo. Otporaš)

Nastavlja se.

Objavljeno: 21.05.2009. u 23:56h
Broj otvaranja uratka - Prvih 24h: 1457

[colonia.tino 22.05.2009 00:20 h](#)

citat:

"... Majka me je rodila kao Hrvata. To je njezina zasluga! Moja je da to Hrvatsvo dokažemo. Ako u tome padnem, pao sam kao Hrvat. To je velika čast!..."

Jedna je od najljepših ikada izrečenih rečenica, u stvarnosti bi morala biti istinita, nažalost mnogi su danas izigrali i poantu iz ove rečenice ali i ideale borbe za hrvatsku slobodu.

[Domobran](#)

22.05.2009 01:55 h

colonia.tino. Hvala na lijepim riječima. Tu izreku je rekao gospodin Mile Boban u "Hrvatskom Tjedniku" iz Australije 7 lipnja 1988. god., u članku: " Ja govorim o Hrvatskoj ". Taj članak je tako dobro i vizionarski napisan da bi mogao uvijek biti aktualan. Često se koristim tim izvorima kada se radi o Hrvatstvu. Pozdrav.

27-12-2014 08:59 [#299](#)

[Bobani](#)

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

POVODOM SMRTI VLADKA MAČEKA (13)

HRVATSKA I USTAŠTVO (35)

Prošteno je svima, svima, ubojici, zulumčaru, prošteno je svima, svaima, samo nije izdajici. Bruno Bušić o Ivanu Bušić "Rošo" 1978. god.

Piše: general DRINJANIN

"OBRANA" br. 25 1965. godine

-- Jankapustaški "kompleks Maček" --

Kada su odjeknuli hitci u Marseille-u bila je pokopana ne samo figura kralja - krvnika, nego i čitava jedna tvorevina. Svi smo bili uvjereni, da je jednom zauvijek pokopana i svaka politika s Beogradom.

Janka Pusta je bila napuštena i još prije Marseille-a. Pritisak je dolazio sa svih strana, a izdajstva i bještva pripadnika HSS-a uzdrмали su bili moral i dijela onih Jankapustaša, koji nisu bili pripadnici HSS-a, a nisu učestovali u bještvmima ili konspiracijama protiv vodstva.

Tako je, na primjer, Feliks, dobri zagrebački bravar, iz pravačke radničke omladine, zatražio da ga se otpusti. Nije imao vjere, pa nije mogao više izdržati.

Dobri naš Mato, jedan Dalmatinac sa otoka, prokušani stari borac, nije mogao izdržati naš ritam: po

noći raditi na granici, ujutro putovati, po danu na pustari raditi i navečer na straže ići. Nije htio ni izostati, jer je bio među prvima i najboljima. Kada su zatajili živci jednog oblačnog jutra - nakon što smo cijelu noć bili kod Gotalova u zasjedi - uzeo je pištolj i ispalio si hitac u sljepoočnicu.

Dobri naš Koprek, koji je došao iz Brazilije, a bio je pripadnik grupe satnika Seletkovića i prof. Crvića iz Djakova - bio je osuđen na smrt od Beograda. Od batina, koje su mu u svoje vrijeme dali, pobjegao je na sreću. Kada je saznao, da su i opet neki bježali - uhvatio se samo za srce i ostao kao kamen. Ljudi su rekli: ubio ga Maček! On, ([Maček, moja opaska](#)) koji je bio pacifista i koji je uvijek propovijedao mir među ljudima, eto, "ubio" je jednog od svojih najodanijih ljudi iz Slavonije, a da ni sam za to nije znao.

Takove su sudbine političkih ljudi. Oni pripadaju svome narodu, u njemu su uvijek prisutni, uz njega su vezani i s njim dijele sudbinu, pa to oni htjeli ili ne. Mogli bi nabrajati tako mnogo slučajeva, međutim, nije mi cilj pisati povijest Janka Puste. Htio sam istaknuti osobu dra. Mačeka u vezi događanja među nama emigrantima u naj borbenijem ustaškom logoru, na Janka Pusti.

Mnogo je emigranata prošlo kroz Janka Pustu. Mnogo je događaja vezano uz živote Jankapuste. Budući sam počeo na njoj kao dijete i svršio kao zapovjednik Janka Puste, s tužnom ulogom, da ju likvidiram, poznao sam sve njene pripadnike. Za vrijeme dugih noći u zasjedama i na osmatračnicama na našim mjestima, na granici, s ciljem da ne zaspem vršio sam praksu analize ljudi i događaja. Bilo je ljudi, koji su u takovim okolnostima - brojili od jedan pa dokle su stigli; drugi su namjerno ostavljali dio tijela izložen komarcima, da ga ujedaju, kako bi izbjegli opasan san. Jedan je od njih, ne sjećam se više koji, svojim vlastitim noktima štipao svoje meso i bolovi ga držali budnim na straži. Ja sam razmišljao. Počam od djetinstva, svega što sam se sjetio, roditeljskog doma, braće, sestara, susjeda, itd, a kao patriot razmišljao sam i o ljudima, koji su u duhu uvijek bili među nama, a da to ni sami nisu znali. Jedna izjava ili jedan akt dra. Mačeka imali su svoga učinka i na ljudima Janka Puste. Tomu je doprinijela i činjenica da i "oni drugi" nisu bili na visini. Tako, na primjer, sam Perećec i njegovi ljubavni problemi i pustolovine - ubijali su moral, a to je još više djelovalo na ljude, pa su tražili uzore. Istina, mit Poglavnika bio je apsolutan, ali nije bio kompletan. Sa strane onih, koji su vodili našu, ustašku propagandu, počinjena je jedna politička, taktička i psihološka pogriješka. Nama je dr. Maček bio predstavljen kao vođa naroda, a Poglavnik tek kao revolucionarni vođa. Patrijarhalni i jednostavni izgled dr. Mačeka - stvorili su mu među nama jedan neizbrisivi lik. Neograničena odanost Mačeku dolazila je do izražaja posebno kod ljudi iz Zagorja i Podravine. Maček je za njih bio nasljednik Matije Gubca, borca za seljačka prava. Smrt Stjepana Radića, seljačkog vodje, dala je Mačeku neki kontinuitet Gubčeva mitosa, pa kada bi ga Srbi ([misli se na Mačeka, moja opaska](#)) još k tome progonili i osuđivali - davali su mu kategoriju martira. Ta mi smo tek emigranti, a hrvatski je narod ostao sa dr. Mačekom, pa makar i u tamnici, a Poglavnik, iako osuđen na smrt, među nama je i na slobodi.

Likvidirajući Janka Pustu, kao njen zadnji zapovjednik, nastojao sam u sebi likvidirati i Mačkov kompleks. Udaljili smo iz naših redova na jedan, drugi ili treći način sve one, koji su bili borbom i vremenom slomljeni. Stavili smo u pričuvu i u privatni život sve one, za koje smo predmnijevali, da neće izdržati dugih napora bez redovnog građanskog i obiteljskog života. Preselili smo na Baza Pustu, jedno novo sabirno mjesto, samo najpovjerljivije ljude, i koji nisu bili za akciju. Desetak najizabranijih odveli smo u grad Nadkanjižu, koju lijep broj tamošnjeg naroda na starom hrvatskom jeziku zove Velika Kanjiža.

(Ne mogu a da ne ponovim moje divljenje samoprijegoru ovih Hrvata koji su se odrekli vlastitog zemaljskog užitka za veće i svetije ideale, a ti su: Sloboda i Hrvatska Država hrvatskom narodu. Već sam to rekao i neka bude ponovljeno; ovi opisi nisu "čula, vidila" priče. Ovi opisi su iz prve ruke i to baš iz pera onoga kojega je naš hrvatski neprijatelj najviše oblatio, više nego samog Poglavnika. Ovi opisi nisu razna prepisivanja niti kopije kopija, nego direktno iz pera generala DRINJANINA u

novinu "OBRANA" iz koje ja sada prepisivani u originalu na ovaj portal za sve ljude dobre volje, posebice za one koji će sa velikim strpljenjem i velikom dozom volje, uspoređivati sve ono što su naši neprijatelji pisali o ovima događajima o kojima general Luburić piše. Naš neprijatelj je pisao o stvarima po onoj: Što gluh ne čuje, to izmisli. Otporaš.)

Nastavlja se.

Objavljeno: 22.05.2009. u 14:22h
Broj otvaranja uratka - Prvih 24h: 1134

27-12-2014 23:16 [#300](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

POVODOM SMRTI VLADKA MAČEKA (14)

HRVATSKA I USTAŠTVO (36)

Samo su složni jaki, samo su jaki slobodni, rekao je Franjo Mikulić (1932-1983) bivši gradonačelnik Jastrebarskog u svom govoru u Domu Hrvatskog Narodnog Otpora u Torontu 1877. godine okupljenim Hrvaticama i Hrvatima.

Piše: general DRINJANIN

"OBRANA" br. 25 1965. godine

-- Jankapustaški "kompleks Maček" --

U ulici Horty Miklosa br. 23 iznajmili smo jednu kućicu i u dvorištu iste jednu mehaničku radionicu. Htjeli smo se kamuflirati kao zadnje naše borbeno uporište u Mađarskoj i u Području br.1 uopće; iza radionice i dvorišta bile su bašče, vrtovi i voćnjaci. Računali smo na eventualnu potrebu bježanja i sakrivanja onih ljudi, koji nisu bili na službenom popisu. Budući je u Mađarskoj svaki predsjednik vlasti bio u prvom redu neprijatelj svake Jugoslavije - mogli smo uvijek računati, da će tako poneki od njih znati uvijek izvršiti pretres na način, da nam dadne vremena, da sakrijemo što je za sakriti, a predstaviti vlastima ono, što je u tu svrhu bilo pripremljeno.

Uz redoviti bravarski posao instalirali smo bili fabriku za pravljenje ručnih bomba i paklenih mašina.

U to doba riješili smo se bili balasta ne samo onih, koji su svoje ustaško djelovanje uvjerovali s riječima i činima dra. Mačeka, nego smo odstranili balast s naše strane. Gustav Perečec je bio zagriženi stranačar i prije interesa hrvatskog naroda i njegove oslobodilačke borbe - on je stavio interes jedne političke stranke, kojoj je pripadao - a to je bila Stranka Prava. Zatim je iznad interesa te stranke stavio svoju osobu i svoje osobne interese, pa i svoje osobne - čeifove.

Kada smo bili instalirani u novoj "špilji", kako smo novo mjesto zvali među sobom konspirativno, imali smo već i novog, dostojnog zapovjednika Područja i osobnog izaslanika Poglavnika. To je bio satnik Vjekoslav Servatzsy, zvani "Bego". On je tada indoktrinirao preživjele borce sasama u duhu ustaško - vojno - revolucionarnom. Mi već tada nismo imali - kompleks Mačeka - ([A koliko još](#)

Hrvata i danas ima koji pate od kompleksa prošlosti partizanstva, mo) ali nismo bili ni "frankovci". Mi smo tada bili samo i jedino Ustaše, t.j. hrvatski vojnici u službi samo i jedino oslobodjenja Hrvatske Države. (Čitajući pažljivo ove opise, nesumnjivo se može iz visoka zaključiti žarka ljubav ovih samoprijegornih Hrvata za oslobodjenje Hrvatske od srpske dominacije. To je to ozračje koje ih je kroz život vodilo sve do oslobodjenja Hrvatske 10 Travnja 1941. godine. To je to ozračje koje ih je vodilo, skupa sa hrvatskim narodom, u borbu za obranu novostečene naše Hrvatske Države, moja opaska) Vodja nam je bio jedan jedini, a to je bio Poglavnik. Zadnja lekcija Servatzsy - a trebala bi ući u anatologiju povijesti hrvatske borbe.

Riječi i odluke dra. Mačeka nisu više imale efekta na ostatak Jankapustaša.

Malo prije Marseille-a- "Bego" je uz pomoć osobnih prijatelja Madjara uspio u Italiju prebaciti još jedno desetak Ustaša, koji su bili označeni kao neupotrebljivi za ono, što smo očekivali. Stigao je Miliša (kasniji puk. Bzik) i donio upute, papire i znak za - novo doba!

Pospišil, Kralj i Rajić (to su ti koji su sudjelovali u atentatu na srpskog kralja Aleksandra u Marseille-u 9 listopada 1934. god.,moja opaska) otišli su na jednu stranu, a Laszlo (Francetić) i Maks otišli su na drugu stranu, a treći na treću. Malo je Ustaša bilo, koji se ne bi osjećali počašćenima, da izvrše osudu hrvatskoga naroda nad kraljem - krvnikom. (Mnogo se je pisalo o atentatu na kralja Aleksandra; ponajviše sa srpske i neprijateljske strane. Najmanje se je pisalo s naše hrvatske strane. U ono doba, odmah neposredno poslije atentata, bio je veliki lov na Hrvate emigrante, po Madjarskoj, Austriji, Njemačkoj, Francuskoj, Belgiji, Švicerskoj, Italiji, te se je moralo zaliveno šutjeti o svim pripremama, sudionicima, suradnicima i raznim izvorima, samog atentata. Zato je neprijatelj mnoge stvari, i uz najbolju želju, izmišljao, izvrćao kako mu je najbolje odgovaralo, a najmanje se istinom koristio. Posjedujem gomilu različitih verzija, ali takodjer posjedujem i one verzije koje sam čuo od onih koji su ili bili tu ili čuli od onih koji su sudjelovali ili na jedan ili drugi način. Možda ću i to opisati, kažem možda, moja opaska,)

Po ulicama Nadjkanjiže, Pešte i ostalih madjarskih gradova ljudi i žene su se grlili i ljubili, cigani su svirali u birtijama ili prateći vesele Madjare, a šampanjac je tekao: klicalo se Marseille-u!

Odgovorni državnici Madjarske spavali su u svojim uredima, napola vojnički napola civilni hrlili su na granice Madjarske, i svatko je očekivao, da će snage Male Antante, t.j. Češke. Rumunjske i Jugoslavije - udariti na Madjarsku.

Servatzsy je još jednom došao iz Italije i, da ironija bude veća, sa falcificiranim jugoslavenskim pasošom! Odveo je pripadnike "druge" i "treće grupe", a ja sam dobio nalog, da preuzmem vodstvo nad ljudima, koji su ostali u Madjarskoj, razbacani po cijelom području i stavljeni u pričuvu.

Dobio sam nalog, da u selu Ocsi kraj Pešte formiram jednu malu grupu od obitelji Tomas - Herceg i nekoliko starijih i neznatnijih Ustaša, koji će biti internirani. Madjarske vlasti su nam postavili ultimatum da, ili moramo sami stvoriti jednu koloniju, koju oni mogu kontrolirati, ili ćemo biti izvrgnuti hajki predstavnika okolnih država.

Ja sam preko jedne djevojke Madjarice, iz obitelji hrvatskog porijekla, koji su s nama tajno suradjivali - na njihovu imanju sakrio dio pismohrane i sve naše oružje, osim nešto pištolja i bomba, koje smo na drugom mjestu sakrili, da bude pri ruci. Sa dokumentima jednog člana te obitelji kamuflirao sam se kao Madjar i namjestio se u Pešti na jednoj novogradnji, kao zidarski pomoćnik.

Tako je svršila, za mene i vjerujem za sve nas, epoha dra. Vladka Mačeka, a čvrstom nogom i odlučnim planovima - njegovo je mjesto zauzeo mladi vodja hrvatskoga naroda - dr. Ante Pavelić. Tada sam se riješio i - kompleksa Maček.

(Slijedi: MAČEK IZMEDJU JANKA PUSTE I OPLENCA)

(Koliko je meni poznato da je general Luburić pisao svoje uspomene i neki dio tih uspomena je izišao u par nastavaka u novini "OBRANA" poslije generalove smrti, tj. koncem 69. godine i početkom 70. U svakom slučaju u ovim generalovim opisima "Povodom smrti Vladka Mačeka" svakako se može mnogo toga saznati o životu i radu ustaša na Janka Pusti. Moja opaska, Otporaš)

Nastavlja se.